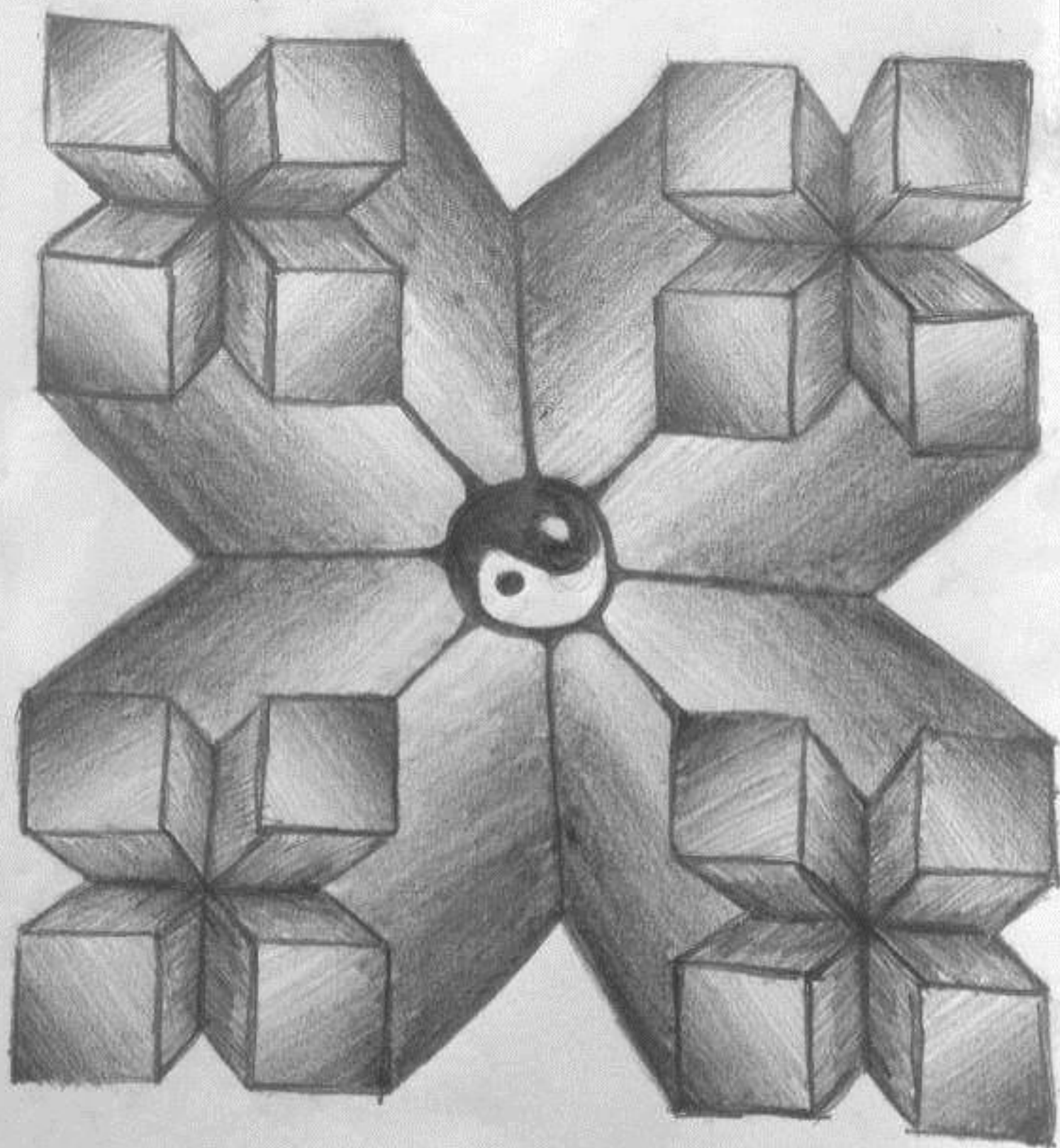

useless and empty words 2

SEE NOTHING

girdap zack unthatow

see nothing

Useless and Empty Words-2

girdap zack unthatow

SOKAK EDEBİYATI & SOLuCAN FANZ.in - 11 (Şubat 2016)

Geriye Dönüşler - Useless and Empty Words-2

girdap zack unthatow

Baskı ve Cilt

Fotokopi-İsısal Cilt

1.Baskı

12 Şubat 2016'ten itibaren Fanzinlik ve Pineri için sürekli...

IABN(International Abnormal Book Number): 202-202-202-X

see nothing

Useless and Empty Words-2

girdap zack unthatow

ÖNDÖSOUNDSÖZ

Bu önsözde ‘ön’ün de ‘söz’ lerin de gerçek kişi ve kurumlarca ilgisi yoktur!

Bunca yıkık dökük, bok kokan, acele, gösteri odaklı, çürümüş, nevrotik, naylondan dünyada yazmak hakkını elde bulundurabilmek; bence de kopolitik duruşun daniskasıdır. An’ı yaşamaktan çok simülatif karelerle ‘like’ lanarak klonlanmış mutsuzluğumuz, gitgide kırsala dönmek hevesinde... Kırsala dönüş procesi, evet...

Yazmak, evet kendi müziğini yaratmaktır ve Zack bu kitapta kendi müziğini duyarlı hale getirmek için , akoru önce kendi gırtlığına uygulamış* ve tüm diyezleri altetmiştir. Burada müzik ruhun gıdası değildir amigolar, fiyakasıdır; ritm, alametifarikası... Soundtrack’i naylondan ayak izlerinin çıkardığı ritmin erimesi, dumanlaşmasıdır. Bence bu kitap da o izlerin fazla uzaklaşmış olmama ihtimalidir.

Kitabın çoğu 2009’da yazılmış gibi görünse de bence 5 sene sonraki Karataş karargahındaki üretken zamanları da es geçmemek gerek diye düşünüyorum. Ne de olsa dünya bir zamanlar Karataş’tan yönetiliyordu:)) Duvar yazıları, sabaha kadar yapılan uzun, derin tartışmalar, tek çatı, güzel arkadaşlar, sonu gelmez şürler, filmler, Eloy, Camel, Pink Floyd, sabah sabah punk , 90’lar, sonra sabah Acarlar stayla... Tam ‘Güzel zamanlardı be nigga’ diyesim geliyor ve bir gülme geliyor akabinde... İşte bu kitap bence Karataş’ı da besleyen ve hazırlayan o sürecin devamıdır ve bu yüreği güzel nigga’nın şür ve yazılarının aksini oluşturmuş, ovuşturmuştur. Daha doğrusu kaşımış, kanatmış yeniden iyileştirmeye, demlenmeye bırakmıştır.

Bir kitap yazmak çok şey değildir. Ancak bir anlayışı bir yaşanmışlığı kitaba dönüştürmek, bunu da fena halde dibine kadar samimiyetle yapmak çok bir şeydir. Zack hayali bir yazar değildir. Yazının hayaletidir. Bir hayaletin yazdığı kitap hissettiğinin de ötesine geçebiliyorsa , onu kendi de durduramaz , akıp giden , fişkırın, sıçrayan , durdurulamaz bir kurgu yaratır. Samimi iki çift underground yazı okuyun la.)

Bir de kitabı okurken rehaveti aldığı yönünde hissiyatlara nail oldum ki , siz de yanına çay demleyin, sigara sarın . Bir de reklam aralarında açıp Sokak Edebiyatı fanzin (evet reklamdan kastım budur) karıştırırsanız bu karapanter-hayalet fena halde 90'ı yakalar. Belki bu defa gol olur, belki çok isterseniz rövaşata bile görebilirsiniz:) Hayat fena halde futbola benzer, evet lakin Freud diye birşey de olmadığından halı sahamız buz dağının en altında , suların , en ground mağaraların altında kalmıştır. Bulup çıkartmak bu anlayışı duyumsamakla orantılıdır. Şimdi elinizdeki kişisel gelişim kitaplarını yavaşça yere bırakın ve buz dağına çarpmaya hazırlanın...

*“ III. işi bıraktım
artık aynaya da bakmıyorum
çünkü ilan etmek;
seccadeyi aynı anda kendi gırtlığına da uygulamaktır.”
(Ah Muhsin Ünlü/ Gidiyorum Bu)

duygu veritas

see nothing
birinci bölüm

tümleşik ayırım hataları

bir adı olması gerekmiyor

içeri gir
kapı açık
ve dokun her şeye
yerle bir et
karıştır
kurcala
sonra çıkıp gidebilirsin de
hiç sorun değil gerçekten
gerçekten hiç sorun değil
kalmak istediğin sürece kal orada
kendini bırak
kendini bırak ve sakin ol
ve uçmaya başla sonra
her nereye gitmek istiyorsan git
aynı boşlukta yaşıyor olacağız
her nereye gidersen git
peşinden gelmeyeceğim
hayır peşinden gelemem
sen de gezme benim peşimde
her ne yapmak istiyorsan yap
ruhlarımızın kesiştiği kadar
birbirimize değebiliriz

ıçeri girdi
ilerliyor
kapıyı açtı ve ıçeri girdi
ilerliyor
kapı kitli değildi
kitli olmadığını o da biliyordu
ve yürüyor
ve ne kadar derine gittiğini bilmiyor
her an geri dönebilir
çıkmağ istediği zaman çıkabilir
ıçeriye doğru yürüyor
korkuyor
gerçekten korkuyor ve gerçekten ben de korkuyorum
hayır bunu yapmana izin veremem
incitmeyeceğine dair söz vermeni isteyemem
beni incitmenden korkuyorum
karşı koymağ istemiyorum
karşı koymağ içimden gelmiyor
gizli bir oda var içimde
ve oradasın şimdi sen
kimse bilmiyor
kimse görmüyor
nefes al - nefes ver
dünya ufacağ bir toz parçası şimdi
her ne istersen onu yapabiliriz şimdi
zihnimizin içinde sonsuzluğa gidebiliriz şimdi
öncesi yok
sonrası yok
ilerliyoruz
ilerliyor
bir kapı daha var orada
hayır ona dokunmanı istemiyorum
istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağını biliyorum
ve kapıya dokunuyorsun
ve kapıya dokunmanı istiyorum
sonra beyaz bir oda

hayır bir saniye
beyaz değil oda
odanın duvarları yok
odanın duvarları görünmüyor
gözle görülemeyecek kadar uzakta duvarlar
duvarlar yok sanırım
bomboş
ve renksiz
ve saydam
ve anlamsız
bir alan bu
tanımlamak gerekmiyor
gizli olduğu açık sadece
sadece orada olduğunu bilen biri onu görebilir

istediğin şekilde dekore et
şurada bir pencere var
gördün mü?
ve iki de koltuk
az önce yoktu bunlar
olmasını sen mi istedin?

birine oturabilirsin
diğerine de ayaklarını uzat istersen
ya da ben karşına geçeyim
ve konuş sadece
sadece konuş ve
sadece dile
yeni bir duvar inşa edebilirsin kendine
büyük
çok büyük bir duvar
ve sonra ona
büyük bir boşluk çizebilirsin zihninde

tüm korkularımı almanı istiyorum
ama üşüyorum
gerçekten üşüyorum
hadi bana bir şey söyle
boşluğunu paylaş benimle
anlat sadece
bilmek istiyorum
hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum
ben bir hiçim
ve bu halimi seviyorum
ve seni sevebilirim
evet
gerçekten bunu yapabilirim

üşüyorum
gerçekten üşüyorum
soğuk burası
burası soğuk ve
sarılabilirim sana
bir bütün olmak istemiyorum
bir parçan olmak istemiyorum
olduğun gibi kal lütfen
birleşme
dağılma
ve anlamaya çalışma asla
bir anlam yok burada
işe yarar hiçbir şey yok
akıyor sadece
boşlukta uçuşan kâğıt parçası
rüzgâr yok
yer çekimi yok
yön yok
tarif edilemez
tarif etmek gerekmiyor
bekle sadece
sana bir şey göstericem

yukarıya bak
ve şimdi de aşağı
bir fark görebiliyor musun?
ben göremiyorum
ne tarafa gidersen git
bir şey değişmiyor
boş sadece
ve çok içeride

buraya nasıl geldin bilmiyorum
ama gitmek istediğin zaman
seni çıkışa götürebilirim
sonra geri dönerim
sınır koymuyorum

ve zaman yok
gerçekten zaman yok
o yüzden
kalmak istersen
kalmak istediğin sürece
kalmanı isterim
müzik dinleyebiliriz
hiçbir şey yapmasak bile
sadece müzik dinleriz

19.mart.2009

hala benimle olmak istiyor musun?

eğer benimle yaşamak istiyorsan
ömrünün sonuna dek
this empty flow dinlemek zorundasın

eğer benimle yaşamak istiyorsan
hiçbir şeyi
sonuna varana dek
önemsememek zorundasın

sorunları çözmeye çalışmaktan vazgeç
her şey kendi kendine çözülür ve
para hesabını es geç bi defa
her şey
geldiği gibi gider
yettiği kadar harcanır

hava yağmurlu ise
evde kalıp
beth'e kulak verebiliriz sessizce
hayır sinemadan hoşlanmam
canın isterse tek başına da gezebilirsin
o heriften hoşlanmıyorum ama
arkadaşın olarak kalabilir
arkadaşların beni ilgilendirmiyor
dün gece nerede olduğun da
hayattaysan
ve keyfin de yerindeyse
merak etmeme gerek yok
o hatun en yakın dostum
kıskançlık beni delirtir
kafesler beni delirtir
sigarama karışılması beni delirtir
televizyon beni delirtir
kalabalık beni delirtir
akraba ziyaretleri
bayramlar
davetiyeler
özel günler
delirmemi istemiyorsan
işime karışma

eğer benimle yaşamak istiyorsan
odamı sadece benim temizleyebileceğimi bilmelisin
senin de kendine ait bir odan olabilir
ama benim sınırlarımda
dağınık olan hiçbir şeyime dokunamazsın
eşyalarımın yeri değişirse
hayatımdaki yerin değişir

yemek yaparken yardım edebilirim elbette
bulaşık yıkarım
çamaşır yıkarım
seni yıkarım
sonra halılar
sonra ütü
ama bana yeni bir giysi almayı teklif etme asla
sen kendine dünyada ki her şeyi satın alabilirsin
ve emin ol üzerindeki her değişikliği fark ederim
hayatındaki her değişikliği fark ederim

ve yalan söylediğinde
yalan söylediğini bildiğimi bilmelisin
hayır küpe takamam
hayır saçımı taramıyorum
hayır jöle kullanmıyorum
hayır sakalıma şekil de veremezsin

eve gelmediğimde
bir hatunla birlikte olduğumu düşünme
yalnız kalmak istediğimde
beni rahatsız etme

ve hiçbir arkadaşının
hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyorum
arkamdan konuşulanların
arkamda kalmasını yeğlerim

dilersen evlenebiliriz
ama akrabalarından herhangi biri
ilişkimizle ilgili fikir belirtmez

ve dahası güzelim
soyut acılarını çözmeme bekleme benden
elin kesilip kanarsa
kanı durdurmanın bir çaresini bulabilirim ama
ruhun kanadığında
ancak kan kardeşi olabiliriz demektir bu
benim ruhumdaki kesikler
hiç kapanmaz çünkü
anlaştık mı?
ha bu arada
sakın bana yeni bir saat alma
son on sekiz yıldır
saatimi değiştirmeyi düşünmedim

pekala pekala
vazgeçtim
hiçbir şey yapmak zorunda değilsin
tüm bunları
benle tanışmadan önce
içinden gelerek ve
ben söylemeden
yapıyor olsaydın
bir şansın olurdu belki
değişmene gerek yok
kilidime uyan bir anahtara ihtiyacım var benim
seni çilingire götürüp yontamam

18.eylül.2008

hiç sırası değil

parana gerek yok
ben de hiç olmadı zaten

evini de boş ver
bir çok kez sabahladı isem kilise sokağında
bunu bir gün
ömürümün sonuna dek sürdürebilecek kadar
evirilebilirim
ya da mecbur kalabilirim buna
ki tüm evrimler
mecburiyetten ileri gelir
devrimler ise
daha iyi bir yönetim şekli yalanıyla
yeni bir tasma taktırmaktan öteye geçmez

ha bu arada sen
beni de boş ver hatta
sen tek başına
dilediğin kadar uzağa gerilip
şut çekmek için
ve koşup sonrasında
ıskalayabilirsin
defalarca sürdürebilirsin bunu
ben denemeyeceğim

benimle burada ölmek konusunda da serbestsin
ama gitmek istiyorsan
peşinden gelmeyeceğim
ve her ne yapıyorsan yap
kalsan da
gitsen de
kendi çevrende dönsen de
herkes senin çevrende dönse de
yalnız başınasın

benim zamanım
senin zamanına
dikey bir konumda akıyor
anlık bir çarpışma dışında
bir daha asla
hiçbir şey
hiçbir şeye
temas etmeyecek
bunu kanıksasan iyi olur

uydularımdan biri olmaktan vazgeç lütfen
13 eylül 2008

bozuk

her şey dağıldı

sikik biriyim büyük ihtimalle
ve sikik bir hayatım var
defalarca tecavüz edilmiş bir ruha sahibim
bu soğuk dünyada kime güvenebilirim?
bu da şiir mi?
değil tabii ki
hem bu kimin umurunda?

buradayım
beni de vurdular
buradayım
beni de vurdular
bekliyorum
zamanın ilerleyişi
bekliyorum
zamanın ilerleyişi
bekliyorum
zamanın ilerlemeyişi

hiçbir şey yapasım gelmiyor
ve her şeyin iyiye gittiğini sandırdılar bana
gitmiyordu
gitmeyecekti
ve gidilebilecek bir yer de yoktu aslında
ama boş ver
hadi bir öykü yazalım
ama onu da boş ver
kim takar ki
siktir et adamım
siktir et

büyük bir aldatmaca
büyük bir aldatmaca dönüyor burada
para-kazandırma-makinalarıyız
kaltakların bağırışını duyuyorum
ve üstüme ateş açılmasından sıkıldım
sürekli aynı şey
dönüp duruyor baştan sona
sürekli aynı şey
dönüp duruyor baştan sonra

bu bir şiir değil
bu daha hiçbir şey
ve ne anlama geldiğini bilmiyorum
ve ne anlama geldiğini önemsemiyorum

biraz daha üfleme zamanı şimdi
ve ne yapmaya çalıştığımı gerçekten bilmiyorum
ruhum patlıyor içimde
söyle bana
nasıl hissediyorsun şimdi
kaltak
nasıl hissediyorsunuz şimdi
kaltak
hepinize birer numara vericem
kaltak
hepinizi ödüllendirecem
kaltak
ödün veriyorum işte, görüyorsunuz
ama kimse farkında değil olan bitenin
orospulara takılıp kalmışım
içler dışlar çarpımı
hey! matematiğin burada ne işi var
hesaplamak istiyorum
23 yıl zarardayım
ve yaşama zorunluluğu peşimde
biraz nakde ihtiyacım var
atanızın kafasının resmi olan kağıtlarda bir bok var sanki
neyden farklı
ve düpedüz kayıptayım
ve her amına koduğum kelimemin arkasındayım
birileri bana ateş etti
birileri bana ateş etmeye devam ediyor
gözlerimi kapayamıyorum
hemen şu köşede ölümü görüyorum
kafam bu stresi kaldırmıyor
bir olasılık
kafam bu stresi kaldırmıyor
bu bir olasılık
silahıma yakın olmalıydım
ama benim bir silahım yok
beynimi dağıtmak isterdim

ama benim bir beynim de yok
ciddiyim
şaka yapmıyorum
bazen aptal olduğumu düşünürüm
burada birileri bi işler çeviriyor
ve sadece izliyorum
ve sadece özlüyorum
ve her şeyin farkındayım
ve kimse farkında değil bunun
ve seni gördüm
beni şimdi öldür
kafam bu stresi gerçekten kaldırmıyor
yarrak gibi davranmayı kesin
çok sinirliyim
ve alkol oranı çok yüksek
odamda oturmuş
ölmek üzere olan babama masal anlatıyorum
hey! burada biri bi işler çeviriyor
tamam mı?
birileri bana ateş etti
ama ölmedim
birkaç fahişe tarafından oyun dışı bırakıldım
ama buradayım
çok sert, dediğinizi duyar gibiyim
hiçbir şey demediğinizi duyar gibiyim
boktan dedi biri
öyleyim dedim
sikiksin dedi
sen siktin dedim
sikik bir hayatın var dedi
sikik bir hayatım var ve bunun farkındayım dedim

getirisi olmayan işler dedi
 getirisi olmayan şiirler dedim
 ne demek istiyorsun dedi
 sen ne demek istiyorsun dedim
 telefonu yüzüme kapattı
 doğaldı
 hiç olmadığı kadar gerçektir her şey
 ve devam edelim şiire
 ve devam edelim aşklara
 mükemmel bir tek kağıt sarmak istiyorum
 özenle sarmak istiyorum onu
 özenle sevişmek isterdim
 ama kafam bu stresi kaldırmıyor artık
 ve ciğerlerim daha fazla dumana tahammül edemiyor artık
 ve bu bir kısır döngü aslında
 ve her iki şekilde de öleceğim aslında
 ve hepsi hepsi para için aslında
 ve kıyamet gününe yaklaştığımızı hissediyorum
 ve şifreleri olan şiirler yazmak istiyorum
 o zaman çok satarım
 kehanetler ve komple teorileri
 o zaman çok para edeceğim
 bu kesin
 ve hepsi para için aslında
 ruhumu satmak istiyorum
 hayatımı satmak istiyorum
 sizi de satmak istiyorum
 her şey satılık artık bende
 hiçbir şey değişmiyor ne de olsa
 hiçbir şey fark etmiyor ne de olsa
 öyle veya böyle kayıptayım ne de olsa
 kaybolduğumu hissediyorum
 aşağıda ve geride
 uçamayacak kadar güçsüzüm
 tanrım
 benim seviyeme in artık

ruhuma tecavüz edildi
güvenmiyorum artık
ruhumu siktiler işte
aynen bu şekilde geçin kayda
“ruhumu siktiler”
her şey kayıpta
dönüyor
dönüyor
dönüyor
ve düşünüyor işte
dağıldı
dinlenmek istiyorum
baskı altındayım
dinlenmek istiyorum
sanırım beni tanıdığınızı sanıyorsunuz
kabuslarımda birilerini öldürüyorum
sanırım beni tanıdığınızı sanıyorsunuz
kabuslarımda birilerini öldürürüm
bunu biliyor muydunuz?
hiçbir şey eksik kalmamalı
kabuslarımda birilerini öldürüyorum
sonra uyanıp umarım iyidir diyorum
hiçbir şey karşılıksız kalmamalı
umarım huzurludur diyorum
hiçbir şey sonuçsuz kalmamalı
umarım hâlâ düşüşte değildir diyorum
hiçbir şey borçlu kalmamalı

“böyle hayatın amına koyayım” dedim ona
“tehlike anında bağırdığım şey bu” dedim ona
“böyle hayatın amına koyayım”
sevgili tanrım
beni affedebilir misin?
tehlike anında ve çılglık çılgılığa
hatırlamaya çalışıyorum
ve bana yetmiyor bu şey
biraz daha
biraz daha
her şey kayıp şimdi
her şey çok uzakta
ve telafi edilemez
ve tamir edilemez
hayatım bozuldu
evet, iyi tanımlama
hayatım bozuldu
heey! bu şeyi sevdim ben
hayatım tehlike altında
hayatım tehlike altında
biri beni öldürmek istiyor
hayatım tehlike altında
biri beni öldürmek istiyor
o biri benim
hayatım gerçekten tehlike altında
daha fazla acı yok
ve sürekli ot takılıyorum
ve o yüzden biliyorum ki
çok uzun sürmeyecek
tek ihtiyacım olan şey bir çakmak şu an
derin bir nefes
ve artık şeytana dua ediyorum
ve artık siz kaltaklara aşk sunmuyorum
kapalı
kapalı
kapalı

asla tamir edilemez artık

09 Eylül 2005

“sen çok iyi bir insansın”

kendimi özel hissetmek istiyordum
biri için özel olmak istiyordum
dünya umurumda değildi, anlıyomusun?
yani düpedüz aptallıktı

şimdi sigaraya daha sıkı abanıyorum
nefes almama izin vermesin diye
evet bu daha mantıklı
kendim için yaptığım her şey daha mantıklı

kimse için en özel değilsin
kimse için hayatının aşkı değilsin
kimse için hayatının anlamı değilsin
ama senin için de bir anlamı yok hayatın
senin bir anlamın yok
kimsenin bir anlamı yok
fazlasıyla tutarsız herkes
buna rağmen fazlasıyla mantıklı
duygu yok, his yok
süreklilik yok
sadece bir oyun oynuyoruz
ve ben bu oyundan sıkılıyorum
gelişi güzel vuruyorum önüme düşen toplara
nereye gittiğini önemsemiyorum
nereye gittiğimi önemsemiyorum
kendi kaleme gol atıyorum sürekli
çünkü rüzgar bana karşı esiyor
her şey bana karşı esiyor
ve ben, hiçbir şeye karşı gelemiyorum
kabul ediyorum her şeyi en baştan
sert bir bakış bile fırlatmıyorum
beni uçurumdan aşağı süreklilerken birileri
bunu istiyorum belki de
hayır bunu istemiyorum
ama karşı gelemiyorum
sıkıldım karşı duruşlardan
isyan etmekten sıkıldım
mücadeleden sıkıldım
bir şeylerin peşinden koşmaktan
ve “hadi başarabiliriz” diyenlerin
arkamdan izleyip beklemesinden sıkıldım
fazlasıyla sıkıcı bir şiir bu
fazlasıyla sıkıcı biriyim ben de
espri yapamam
esprilere gülemem
soğuşum ve

içimde buz tutmuş olan bir kütleyi
eritebileceğini söyleyen kimseye güvenmiyorum
sürekli yanımda kalacağını söyleyen kimseye güvenmiyorum
paranoyakça yaklaşıyorum olaylarla
paranoyakça yaklaşıyorum insanlara
inancımı tamamiyle yitirdiğimi düşünüyorum
ve herhangi bir şeyin doğruluğundan emin olamıyorum

doktorlar bunun psikolojik olduğunu söylüyorlar
doktorlar bunun aldığım haplarla ilgili olduğunu söylüyorlar
doktorlar karaciğerimin bitmek üzere olduğunu
akciğerimin çürüdüğünü
ve kesinlikle sigara içmemem gerektiğini söylüyorlar
öleceksin diyorlar bana
ölmüyorum ama
gerçekten ölmüyorum
ve gerçekten özel olduğumu hissetmiyorum
o yüzden kovuyorum başımdan herkesi
tüm övgüleri çöpe atıyorum
tüm insanlara kulak tıkıyorum
tüm kadınlara gözümü kapatıyorum

odamdayım
tek başıma odamdayken iyiyim sadece
insanlar yokken iyiyim

09.nisan.2009

ölene dek tek başına

odamdayım
yo hayır, kilise sokağındayım

ellerimi başımın altına almışım
tavanı izliyorum
yo hayır, sevgilimle karşılıklı şarap içiyorum

parmaklarımı çakmakla yakmaya çalışıyorum
yo hayır, sevgilimin kollarındaki jilet izlerine bakıyorum

odamda tek başımayım
yo hayır, sevgilime kiraladığım evde tek başımayım

odamda iki sek votkayı peş peşe dikiyorum
yo hayır, okuldan çıkacak olan sevgilime
iyi bir gece hazırlıyorum mutfakta

geleceği düşünüyorum
yo hayır
geçmişin bir düşten ibaret olduğunu düşünüyorum

odamda bir başıma volta atıyorum
yo hayır, sevgilimle istiklalde yürüyorum

kendi ruhumla sevişiyorum
yo hayır, sevgilime harikulade bir gece yaşıyorum

ruhumun bedenimden ayrıldığı günü hayal ediyorum
yo hayır, sevgililerimin benden ayrıldıkları
birbirine eş anıları hayal ediyorum

odamdayım dedim sana, tek başına
yo hayır
hayır yok
gözünü aç artık
sokağa atılan yaşlı bir av köpeğinden farkın yok
avlamayı bilmiyorsun
avlanılmayı biliyorsun
bütün dünya üstüne abanıyor sanıyorsun
oysa, ayakta bile duramıyorsun
kendini boş ver
onları boş ver
herkes seni boş verdi
ve o yüzden bu şekilde
dört duvar içinde
geçmiş ve gelecek üzerine
kararsız ve beklentisiz bir şekilde
sikik şiirler yazıyorsun
sikikler
çünkü sen de sikiksin
ruhun bekaretini yitirdi
defalarca üstelik
ve her yeni bir sikişte
o ilk seferki heyecan ve zevk kadar kuvvetli olan
acı ve tiksinti ile karşılaştın
hediyen bu senin
acı ve tiksinti
dünyaya duyduğun nefret
yo hayır, kendine duyduğun nefret
sağırısın oysa
ve kör
gerçekleri göremiyor
sana anlatılanla yetiniyorsun

yetiniyordun yıllar önce
ama saf değilsin artık ve
“keşke saf olabilseydim” diyorsun her yeni gelene
ama güvenmiyorum artık hiç kimseye
kendime bile güvenmiyorum
odamın içinde
sürekli hayaletler dolaşüyor
kendini bir bok sanmana neden olan
sonra kendini bok kadar değersiz hissettiren
çiğnenip tükürülmüş gibi
ya da sakat bırakılmış
eksitilmiş
yo hayır eskitilmiş
ekşitilmiş?
o da kabul
ve saflığı çalınmış
bir sülük gibi bile
yapışkan olamayan
öylece bekleyen saatlerce
konuşmayan ve hareket etmeyen
ama içen ve ağzından duman çıkartan
işeyen ve ağlayan bir ejderha
ve bir de, insanı ölümsüz hissettiren
ve yeni bir aşkın kapısını aralamaya çalışan
yeni bir vücut ile tanıştıran
ölümsüz dizeler inşa eden
ama hayır
ölüm var sadece
dizeler ölü zaten
sen de öldüğünü reddeden bir zombi gibisin
ve iğrenç bir pezevenk çocuğu olmamak için
herkesi itiyorsun başlangıçta

bak, diyorum ona
bu gecenin sabahında
romantik bir uyanış ya da
tatlı bir gülümseme bekleme benden
gülümseyebilirim elbette
ve bu sana çok tatlı da gelebilir ama
sonrası olmamalı, anlıyor musun diyorum
zaten olmayacak diyorum
kırık bir ray üzerinde yürümeye
mecbur etme beni
senin için kırık görünmediğini biliyorum şu an
ama tatlım
ben öyle görüyorum
ve kıracak olan da sensin
yolun yarısında arabayı durdurup
beni aşağı indirerek tek başına gaza basacak olan
ve bu o kadar da önemli olmamalı artık
ya da bir düşe kapılıp
ölümsüz aşk palavraları ile
öldürmeyelim birbirimizi diyorum
ufak ve tatlı bir öpüşme faslı gerçekleşiyor
sonra göğüsler
sonra göbük
sonra daha aşağısı
ayak parmakları
topuklar
sonra yukarı
sonra tekrar aşağı
ileri ve geri
ve sabah doğan güneş
ve bir kahve yapıyor
onu yudumlarken, güzel bir geceydi diyorsun
güzel bir sabah diye karşılık veriyorum
ve harikulade bir vücuda sahip aslında ama beni
bedeninden çok
seviştikten sonra söylediği

sihirli sözcükler etkiliyor
 gözlerime çivi çakıp
 bir düşü askıya alıyor ve
 aşk yok diyorum, kendi kendime
 ona dönüyor ve
 yanıma gelsene diyorum
 sabah sabah
 bir kez de mutfakta sevişiyor
 ve tekrar uykuya dalıyoruz
 öğleden sonra uyanıyorum
 ve hiç kimse
 bir diğerini ruhen bıçaklamamışken
 son veriyoruz bu işkenceye
 evden ayrılıp durağa geliyor
 ve servisi bekliyorum
 servis geliyor
 içine giriyor
 ve işe gidiyorum
 ve heriflerin çoğu
 gelip geçen hatunlara bakıp
 iç geçiriyorlar
 gerek duymuyorum iç geçirmeye
 kafamı çevirip bakmaya bile gerek duymuyorum
 onlar zaten benim diye düşünüyorum
 hepsi gelecek ve aşk dilenecekler
 bu şekilde devam ettiği sürece
 ve ben de her ne kadar
 bir zamanlar başka birilerinden aşk dilenmiş olsam da
 seksin aşktan daha gerçek
 ve dolambaçsız olduğunu düşüneceğim
 ve bağlılık yeminleri edilmeden
 gerçekleşen bir düzüşün
 her an ihanete
 terk edilmeye ya da
 bir boktan farksız görünmeye
 meyilli gidişattan arınmış bir düzüşün
 aşktan daha saf olduğu gerçek
 -daha üstün olmasa bile-

bir dakika
bir dakika
odamdayım şu an
sabah mutfak sevişmesi yok
aşık olmadığın biri ile sevişilen tek bir gece yok!
gündüz yok
ikindi yok
tek başıma odamdayım sadece
yalan gerçekleri diziyorum bir ipe

yo hayır sevgilimin odasındayım
tekrar mı başlıyoruz?
sevgili yok, düşler yok
yitip giden
ölen ya da öldüren
tüm eski sevgililerimin
kalplerini bantlayıp
dolabıma kilitledim
ve o dolabın kapısı sadece
sarhoş ve yalnız gecelerde açılıyor
az önce açtı ve
içinden dört ağır makineli kadın çıkıp
barut yerine anı dolu kurşunları
üzerime boşalttılar
ben de bunun üzerine
onlara teşekkür edip
tekrar kapıyı kitlemeleri için
seks isteyen herhangi bir kadına
ödemeli çağrı yaptım ve
bu gece olabilir, dedim
o da bana, her gece olabilir dedi

biliyordum her gece olmayacağını
her gece olabilirdi elbette
her gece de sevişebilirdik
ama onun benimle
ya da benim onunla
ölene dek depdebeli aşk tınısını
birbirimize söyleyeceğimizi sanmıyordum

ve aşkın içinden
tutkulu bir sevişme faslını
cımbızla çekip çıkartarak
geriye kalan her ne varsa
yalan, nefret, küfür, kin, aldatma
orada bırakıp
sek olarak sevişmek istedim
istedim sadece

ve sonra tekrar odamda
iş çıkışı
bir başıma kaldım
pardon bir başıma değil
votka pall mall ve
müzik ile baş başa
bekle şimdi salak dedim kendime
bir kadını ret ettin
bir çok kadını ret edeceksin
ve bu bir intikam değil
çünkü nefret bile etmiyorsun hiç birinden
arada bir sana yeniden aşk kurşunu sıkacaklar
ama aşk silahının kuru sıkı olduğunu biliyorsun artık
sesine aldanmıyorsun
vurulmuş numarasına bile gerek yok üstelik
geçmişte vurulduğunu biliyorlar zaten
ama yeniden aynı yerden yara almayacak kadar
sağlam bir çelik yelek edindiğini de biliyorlar
her şeyi biliyor ama yine de deniyorlar

denemek istemiyorsun artık
deney yok
ve sen de kobay değilsin
yalnızsın sadece
ve yine de kadınlardan oluşan bir ordu
üzerine ateş etmeye devam ediyor
diğerleri o seri katilleri izleyip
“beni de öldür bebek” derken
kalçalara ve göğüslere bakıyor
yanlarındaki arkadaşlarına fantezilerini anlatıyorlar
nasıl da yalarım onu diyerek
serviste, işyerinde, orda burda
sağır olmanı dilemene neden olan
salak erkek muhabbetleri
“öldür beni bebek”
sen ölmek istemiyorsun artık
ve ölmeyeceksin de
ama onların dişleri
daima etinde olacak
sert ve ufak ısırıklar
tırnak izleri
ıslaklık
alkol
sigara
sabah doğan güneş
gece batan güneş
ve hiç kimse bilmeyecek bunu
yani bilmemeli

anlatırsan
ertesi gün gelip sana
“o hatunu bana da ayarlasana” derler
sende onlara güzel bir yumruk geçirip yere sermek istersin
çünkü hiçbir hatun senin gözünde
üzerinden geçip
sonra arkadaşına ikram edebileceğin
bir et parçası değildir

ama bu yüzden değil de
yine de o mucizevi gecelerin
bir başkasının
otuzbir malzemesine dönüşmemesi için
susarsın

ve onlar da seni
başka bir şey sanarlar
ve o başka bir şey
yani ibnelik
onların gözünde, güçsüz
iğrenç ve aşağılayıcı bir sıfattır
ki anlatırsan da başka bir açıdan
palavracı görülebilirsin
herkes bir diğerinin başarısını kıskanır ya da
inkar eder

ve bu genellikle
seksi ya da
bir kadının içinden geçmeyi
başarı olarak niteleyenlerin
yaptığı bir şeydir

sonra adamın biri gelir ve sana
saçma birkaç şey fısıldar
ilgilenmezsin
kısa cevaplar verir
bir süre sonra da dinliyormuş gibi yaparsın ve
“sen neden hiç konuşmuyorsun” der adam
sigara içiyor musun der ve paketi masaya koyarsın
“kullanmıyorum” der adam
“alkol?”
“hayır kullanmıyorum”
“hatunları götürmekten bahsediyordun” derim
“bu şekilde olmaz”

sonra bana alkolün günah olduğuna dair
birkaç komik vaaz verir
günahdır günah olmasına
ama aynı nedenden ötürü
zina ya da palavra da günah olmalı
değildir ona göre
herkes yapabildiği kadar
cenneti görür
ben cehennemin en dibinde yanmayı
düşlüyorum sadece

“ne? dün gece bir kadınla mıydın?”
üstünlük değil bu
ya da ayrıcalık
ya da önem arz eden bir olağanüstü hal
hiçbir şey değil.
sonunda, her şey bitince
odana dönüyor ve
şu dolaptaki eli kanlı kadınların
yıllar sonra bile
“beni aldatıyor musun” demelerinden korkuyorsun
ama bunu bile demiyorlar
düşlüyorsun sadece

ve yalnızsın
ve votka bitince
evinin dibindeki
24 saat açık olan markete gidiyor
bir paket sigara
iki şişe şarap
kibrit ve
huzur satın alıyorsun

insanlar talihli olduğumu düşünüyor
evet, bir düşünelim
odamdayım
geçmiş günleri getiremeyişimin tasası ile
ama en azından şu an
boşalan tüm bardakları doldurmama
yetecek kadar paraya sahip olduğum için
talihli sayılabılırım

ama iki tane aleti
dört tane dili
on sekiz de kalbi olan
bir uzaylı olmayı ve
on sekiz aşk ile
tek başıma savaşmayı yeğlerdim

düşler bazen öldürücü olabilir
geçmiş günlere duyulan özlem de öyle
o yüzden
var olmayan şeyler üzerine
hesaplanan olasılıkları es geçip
şiri bitirelim

gece devam ediyor
ve ölene kadar da devam edecek

4ağustos2008

hiçbir şey görme – hiç birşey duyma

şimdi
birkaç fotoğrafa göz atıyorum da
bazı kareler canlanıyor gözümün önünde
hayır fotoğraflar yeni
canlanan kareler eski sadece

yeni fotoğraftaki yeni tiplerin
yanındaki eski birinin
yanımda olduğu günlere ait
bazı anı kırıntıları

sarhoş olunan geceler
tüm o uzun telefon konuşmaları
kahkaha
aşk
delilik ve düşler ve sihir
silinmeye yüz tutmuş olan her şeyin
bir anda renk kazanması zihninde
ve tekrardan her şeyi
bir çırpıda başa saran
yeni birkaç fotoğraf işte
sözünü ettiğim

birileri eğleniyor
ellerinde sigara var
müzik
alkol
kadınlar ve erkekler
ve böylesi partilere
ayak uyduramayan biri olarak
evde oturmuş
aptal şiirler uyduruyorum
zihnim bana oyun oynamayı sürdürürken

her şeyin sonrasını biliyorum
tüm gecelerin sonrasını mesela
herkes dağıldıktan sonra
kimin kiminle ne yaptığını

ve mahkum olmadığımı da biliyorum
bir odada tek başına
aptal düşler eşliğinde
aptal müziklerle
saatlerimi öldürmeye

şu an buradan çıkıp
sabahın beşinde dahi olsa
bir kadın bulabilirim
telefonu açar
ve alo derim mesela
ve evlerine alırlar
herhangi birisi olabilir bu
düşünmeye bile gerek duymam hatta
seçmek için

ama şıklar arasında
herhangi bir fark göremiyorsan
kestirmeden gidersin
ve ben de öyle yapıyorum galiba
orada veya burada
tek başına ya da kadınlarla
değişen bir şey olmayacak diyorum

sonuç olarak
anlatmak istediğim
yalnız olmaktan sıkıldığım
ama yeniden biriyle
bir dakikalığına bile olsaydım
kendimi tekrar burada
yenilmiş
emilmiş
ve kendi zihnimin içine
hapsedilmiş olarak bulacaktım

ileriye doğru
bir adım atmak
hiçbir şeyi değiştirmeyecek
ama belki
bu duraklama döneminde
geçmişte olanların
tekerrürü ile aramdaki
farkı iyice açıp
bir daha asla
aynı şeyleri yeni baştan
ve tekrar yeni baştan
defalarca yeni baştan
yaşamak zorunda kalmam

ara duraklardaki
ufak umut parçalarını toplamak
bizi gerçek aşka ulaştırmaz
gerçeklerden uzaklaştırır sadece

ve daha sonra
en nihayetinde
tekrar aynı odada
başka yeni resimlere bakarken
başka eski kareleri
canlandırmak zorunda kalabilirsin zihninde

o yüzden yapman gereken
sesini çıkarmadan
sessizce bekleyip
eğlenmelerini izlemek
dans etmelerini
öpüşmelerini
sevişmelerini hatta

görebildiğin kadarından
anlayabildiğin gidişata
müdahale şansın yok girdap

bırak kim ne bok yerse yesin
ve sen burada öylece bekleyip
eskiden sana sarılıp ağlayanların
şimdi başkalarıyla gülebiliyor olmasına
şaşıрма

senin için
içinde bulunduğun durum
hiçbir zaman iyileşmeyecek
geçici lale devirleriyle
mutluluk oyunlarının
bir anlamı yok

her şey en nihayetinde
en başa saracak
ve sen yine burada
aynı boktan sigarayı içine çekerken
aynı boktan melodi yankılanacak odanda

hiçbir şey görme – hiçbir şey duyma

ve hiç kimse de
bu ânını
bir resimden görüp
senin için bir şiir yazmayacak

sen herkes için
üzerine düşeni yaptın
şimdi kendi üzerine düşeni
kaldırmaya çabalama sakın
ezil altında
bağırıp çağırma
hiç sesini çıkarma
yazma bile hatta

birinin de gelip
enkazından arda kalanı
koruma altına almasını
bekleme asla

16.mart.2009

aprobarbital

şimdi burada
hafiften esinti eşliğinde
uzandım ve bekliyorum

yerine getirmek zorunda kaldığım
hiçbir şey yok
yaşama devam etmek için
iş yok
çalışma yok
ve getirisi olmasa da
bir fanzin tasarlıyorum kafamda

her şey kafamın içinde olup bitmekte
zihnimin duvarlarına çarpıp duran pingpong topları
ve koridorlarımda geziniyorum
gözlerimi kapatıp
sessizce

ilerliyorum
yanıp sönen ışıklar
karanlık odalar
aydınlık odalar
loş odalar
duman altı
havasız
ve sonsuz bir ova sonra
ve sonra bir kuyu
ve sonra gökyüzü
yıldızlar ve kara delikler

geçmiş zamanları düşünüyorum
tüm o lanet olası kötü zamanları
şimdikinden pek farkı olmayan
lanet olası yılları

gelir ve geçer ve sen izlersin sadece
ben bunu neden daha önce düşünemedim ki der
kendini aptal gibi hissedersin
her şey olup bittikten sonra

tek sorun geç kalmaktır sadece
müthiş bir zamanlama hatan vardır
ya çok geç kalırsın
o sihirli sözcükleri söylemekte
ya da erken kafaya çıkar
ve gelen topu ıskalarsın
ki sana doğru da ortalanmamıştır zaten
hiçbir şey senin için yapılmamıştır
sen kendini plana dahil sanırsın
ve sonra anlarsın ki
iflas ettiği söylenen bankada
bir tek sen hesap açmamışsındır
ama yaşanan her şey
tüm bu karanlık ve hengame
bi tek sende var sanırsın

herkes gülüyordur
gördüğün herkes
bir şekilde yaşama devam ediyordur
otobüse biner
ve nefret edersin insanlardan
herkesin nesi var merak edersin
bu enerjiyi nerden buluyorlar dersin
bu kakhaha ve neşenin kaynağı ne dersin
anlam veremezsin

çünkü
sen herkesin yükseldiğini düşünürken
seni herkes düşüyormuşsun gibi hisseder
ve herkes düşerken de
düşüyorsundur onlara göre
çevreye bağımlı bir yaşam sürmüyorsundur oysa
hatta bir yaşam sürdüğün bile söylenemez
dolanıp duruyorsundur sadece
kendi etrafında dolanıp durmak

gündüzleri uyuyup
geceleri yaşadığın için
kimseyle görüşemezsin
çünkü sabahın köründe çalan telefon
sen yatmak üzereyken çalan telefon
sokağa çıkan bir arkadaşındandır
açmazsın
uyursun sadece
herkes yaşarken uyursun
herkes her şeyin farkındayken
ebleh bir şekilde etrafa bakar
ve neler oluyor bile demezsin
halinden memnun
ve halinden memnun olmayan insanlar
seni de dönüştürmek isteyen insanlardır
bir bara götürmek

yeni bir insanla tanıştırmak
bir bira ısmarlamak ya da
konsere davet etmek
isterler

çok fazla şey
ve hiçbir şey arasında
bir seçim yapman gerekir
arasını düşünmezsin asla
çalan telefonu duyar
ve açıp “alo” dersin
“nerdesin oğlum on kere aradım” derken kadın
“duymadım ya ne bileyim” dersin
ki doğruyu söylüyorsundur
ki yalan söylediğini düşünüyordur
ki kızmazsın yine de

hiç kimseye kızgın değilim
hiç kimseye kırgın değilim
öfkeli değilim
neşeli değilim
mutsuz değilim
mutlu değilim
aradayım sadece
herşey’in arasında

bir tarafa gidersem
bir süre sonra
duvara çarpacağımı biliyorum
rotamın terse döneceğini
iniş, çıkışlar
gelgitler

ve bazıları, “hayat böyle” derken
ben, “hiçbir şey değil hayat” diyorum
ve hâlâ zıplamaya devam ediyor
zihnimin içindeki pingpong topları
biri “rotherdam’a gelsene moruk” diyor
ben “bakkala bile gitmeye gücüm yok” diyorum
“saçmalama” diyor bana
“kendini bırakmamalısın”
“ne bırakması lan” diyorum ona
“para yok anlamıyor musun?”
ama gelecek
ve geldiği zaman
biz burada olmayacağız diyorum
hayır rotherdam’da da olmayacağız
çok fazla kötü film şeridimiz var
oraya dair

hayır bristol olmaz
hayır berlin olmaz
hayır istanbul olmaz
hayır ölen dostlarımın
öldüğü yerler olmaz
bir yerin ölüm ve aşk konusunda
bekaretini bozmak istiyorum diyorum
hiç bi insanın ayak basmadığı
bir yere gitmek istediğimi söylüyorum

karşılıklı oturuyoruz
ve ona dönüp
mutlu bir insan acını endike etmez diyorum
aynı eroin gibidir acı diyorum
detoksifikasyonu en zor duygudur acı diyorum
ve mutluluk denilen o şeyin
yan etkilerinden biridir de aynı zamanda diyorum

karşılıklı oturuyoruz
ve hâlâ bana kendimi toparlamam gerektiğini söylüyor
“ben iyiyim kızım” diyorum ona
bileğimdiki yin yang’ı gösterip gülümsüyorum

ara bölgedeyim diyorum
acıdan gebermiyorum
mutluluktan uçmuyorum
ve ancak benim durumumdaki biri
dengeleyebilir beni diyorum
aşk yok, hiçbir şey yok
salonda oturuyoruz
sonra dönüp “ben gitmeliyim” dedi
ben de “tamam git” dedim
kapıya bile çıkmadım geçirmek için
geçirmeye bile çalışmadım kaba bir tabirle
o istedi geçirilmeyi
ve ruhumun elek gibi olmasını diledim o an
elek gibi bir şey olmasını istedim
ama geçirgendi
iletken bir maddeden yaratılmıştım
ve iletiyordum
kara kutu misali her şeyi

sonra dönüp
hafiften esen rüzgara karşı uzandım
ve zihnimdeki pingpong toplarının
bir an için durduğunu düşledim
bir an için sadece
hiçbir şey hissetmediğimi
gerçekten hiçbir şey hissetmediğimi
ve emin olduğum tek şey
hiçbir şeyden olamadığımdı
hiçbir şeyden emin olamıyordum
kimseye güvenemiyordum
ve basit cümlelerime
olağanüstü hal uygulaması yapan insanlara
teşekkür etmekten başka
söyleyecek bir şey bulamıyordum
bekliyordum öylece
sıkılmıştım
ve rüzgar kesildi
ve terlemeye başladım
ve daha sonra kendime geldim
ve gözlerimi açtığımda
gördüğüm her şeyi anlatacağıma dair
kendi kendime söz verip
yazmaya başladım

kapı çaldı
açtım
içeri girip bir şeyler sordu
cevap verdim
ve sonra
bana tecavüz edip gitti
hepsi bu
anlattım işte
şimdi tekrar pusuya yatıp
kığımızdan vurulabiliriz
hiçbir şey görme hiçbir şey duyma
ama konuşmaya devam et
ve dokunmaya
ve koklamaya

belleğimin kaldırabileceğinden
çok daha fazlası sıkıştı zihnimde
takılıp kalıyor monitörüm bu yüzden
aynı görüntülere
aynı seslere
aynı şeylere ve aynı yerlerde
bu bir tuzak, diyor içimden bir ses
bir diğer ses de, ya değilse
sen de şansını deneyip
belleğini şişiriyorsun biraz daha
farklı isimlerdeki
aynı programlar

ve bu ebleh dizelerin
bana tek yararı
sizin
hardiskinizdeki önemli verilerinizi
dvd olarak yedeklemenize benziyor aslında
ve yine de sık sık kullandığınız için
yedeklemenize rağmen silemiyor
ve tekrar tekrar üzerine çift tıklıyorsunuz
yani ben öyle yapıyorum

odamdayım
gözlerimi kapatıp
bekliyorum
ve artık yeni şeyler yaşamaya
ya da hafızamı tazelemeye
gerek görmüyorum
sakin olalım
ve neler olduğu
ya da olabileceği üzerinde
pek fazla düşünmeden
bir sigara yakalım
ve tadını çıkartalım
akıp gitmeye devam eden zamanın

18.mayıs.2009

altın tozu veya amfetamin

“böyle hayatın amına koyayım” dedim ona
tehlike anında bağırdığım şey bu dedim ona
tehlike anında ve çılglık çılgılığa

beni duymadı
beni duymadı ama dinledi
beni görmedi
hissetmedi
yanından gelip geçtim sadece
arkamı dönmedim
peşimden geldi ve “üzgünüm” dedi
peşinden gitmek istemedim
yürüdük yürüdük yürüdük

birini istiyorum demiştim yıllar önce
bağrıış çağrıış ve sarmaş dolaş olabileceğim birini
bir küs bir barışık
ama asla kırılmayacağım
ve asla kırılmayacak birini
kedi olabilirdi
kadın olabilirdi
ola ola müzik oldu hayatımda

hayır mutsuz değilim
hayır pişman değilim
ama iyi de değilim
iki arada bir dereye yaşayıp gidiyorum sadece
bir dereceye kadar görebiliyorum her şeyi
sonra flaş patlıyor
gözlerimi kapatıyorum
açıyorum
elime tutuşturulan resimdeki adam ben değilim

hayır sen beni yanlış anlamadın
sen beni anlamadın bile
sen beni tanımadın
hayır sen beni tanıdın
ama benimle beraber batmak istemedin
kimsenin benimle beraber batmasını istemiyordum zaten
ama ben batıyordum ve
kimse yoktu o an yanımda
kimse yoktu ve sigara vardı
kimse yoktu
müzik yoktu

istiklal caddesinde oturdum
istiklal caddesinde oturdum ve yoldan geçenleri izledim
tek başımaydım ve yoldan geçenleri izledim
hayır ağlamadım
hayır isyan etmedim
bir şey kaybetmedim
bir şey kazanmadım
orada öylece oturdum ve yoldan geçenleri izledim
böyle hayatın amına koyayım, dedim
böyle bir hayat benim amıma koydu

sonra ayağa kalktım
dik durmaya çalıştım
ve yürüdüm sonra
yürüdüm
geri döndüm
yürüdüm ve geri döndüm
volta attım istiklalde
eskiden yaptığım gibi
yanında birinin olmasına gerek yok, dedim
böyle iyisin sen, dedim
iyisin lan sen
kendindesin
kendininsin

yatağa girdim ve canım mastürbasyon yapmak istedi
kimi düşünebilirdim?
sevişmek isteyebileceğim herkes içimdeki aşkı öldürmüştü
aşık olmadığım biriyle sevişemeyecek kadar aptaldım
aleti elime aldım
ve siki tuttun dedim tavana bakıp
kalkıp ışığı yaktım
geri dönüp sırtüstü yattım yatağa

sigara
ardından bir sigara daha
sonra bir sigara daha
sigara sigara sigara
fiyasko
sen büyük bir fiyaskosun girdap, dedim
sonra geri gelip diğer odaya
müziği açtım
keşke bedenimi de açabilsem diye düşündüm
bir tünel kazsam kafamın tam arkasına
ve oradan dışarı çıksa ruhum
hayır intihar değil
sadece oradan dışarı çıksam
uçsam
bir yerlere gitsem
ve insanları izlesem
onlar beni görmese
ve izlesem
napıyor lan bunca insan
ben bilmiyorum
ben bir kara kutuyum
yazıyorum sadece
ama yaşamıyorum
yaşadığıma inanmıyorum
öldüğüme inanmıyorum
hayır öldürülmüyorum da
kimsenin kastı yok canıma
hiç kimsenin hatası yok
hayat akıyor sadece
insanlar bir şeyler yapıyor
sonra yaptıklarından pişman oluyor
ben hiç bir şey yapmıyorum ve
buna rağmen olan bitenden dolayı
kendimi suçlu hissediyorum

pac

“dünyaya, huzursuz olduğum için
suçlu hissettiğimi söyle” diyor
ben de dünyaya teğet geçmek istediğimi söylüyorum

dünya beni ilgilendirmiyor
ben seni ilgilendirmiyorum
sonra bir şey oluyor
sonra başka bir şey oluyor
bir şeyler olmaya devam ediyor
ben havaalanının önünde beklemeye devam ediyorum
etrafa bakıyorum tanıdık bir yüz var mı diye
yerime oturuyorum
ve uçak kalkıyor
ve havadayız
ve yerdeyiz
ve evdeyim

e noldu şimdi diyorum
koca bir duvarda “her şey hâlâ aynı” yazıyor
öyleyse sorun yok moruk deyip
bir sigara yakıyorum

17 mart 2009

uçan halıdan düşmek

aradan aylar geçmiştir
ve her şeyin bittiğini düşünürsün, kendi içinde
dönüşüme uğradığını
değiştiğini ya da
baştan başladığını
falan filan

sonra
bir iş çıkışı
sabahın altısında
13 saatlik mesainin ardından
eve dönüş yolunda
cüzdanını kurcalarken
belki kalan bozuklukların sigara almana yeter diye
çıkarmayı unuttuğun ya da bilerek es geçtiğin
bir resme denk gelirsin
birden önüne çıkan bir tırın
sana çarpması kadar ani olur bu
derin bir sarsıntı
yürümekte zorlanır
oracıkta yığılmamak için direnirsin
yürümek zorundasındır ama
boktan bir film şeridi
gözünün önünden geçerken
yürümek zorundasındır
görmesen de nereye gittiğini
evi bir şekilde bulur
içeri adım atar
ve “tamam” dersin
sakin olalım
bitmişti her şey
öyle olması gerekiyordu, oldu
şimdi buradasın adamım
bir işin var
ve tek yapman gereken
yola devam etmek”

yol falan kalmamıştır oysa önünde
ayağının altından çekmişlerdir uçan halını
ve düşerken
düşerken
düşerken
her neyse
bilincin yitimi
kaybedilen irtifa
iç hatlar
dış hatlar
her şey birbirine girmişken
ve zihnini tamamen bulanıklaştırmışken
alkol, uyuşturucu, acı, ne olursa
bir anda ayılmak
havadayken ayılmak
ve aşağı değil de
yukarıya bakmak - düştüğün yere
bitişine ne kadar kaldığına değil de
ne kadar süredir bittiğine

uçan halıydı, evet
bir serap
çölde kutup ayısı gibi mesela
neden olmasın

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

kelimelerin anlamı yok
düşlerin anlamı yok
buradayız
hepsi bu
kimsenin bir şey anlamasına da gerek yok
kendime yazıyorum
kendime yazılıyorum
kendi üzerime düşünüyorum
estetik bir düşünüş
ama kimse görmüyorken
bi önemi yok hiç bi güzelliğin
ve dışarıdan
ne kadar ahmak
aptal ve idiot görüldüğümün farkındayım
ve öyleyimdir de muhtemelen
ve o yüzden siz haklısınızdır
bir böcek gibi mesela
iğrenç
bas geç
düşünme bile
ama yine de
her şeyin farkında olarak
devam et
ardına bile bakma
herkes haklı
yüzeysel bir sikiş bu
o yüzden çok önem arz ediyor
içine boşalma
uçuşan kelimeler ya da
küpeler
jöleler
bordrolar
abur cubur
tamamen yüzeysel
böceksiz bir ev gibi
ve allah belamı versin ki
bir uçan halydı
üzerinden düştüğüm

şimdi buradayım
hayal görme - düş kurma
derin öğürtüler sadece
aynen bunun gibi
sırf öğürtü
ama asla kusamıyorsun
içinden çıkarmak istediğini
yere çakıldığında belki
ve paramparça olduğunda
anlaşılacak
neyi gizlediğin
ya da neyin seni
bu kadar rahatsız ettiği
geriye kalan her ne varsa
sırf laf kalabalığı
curcuna
'bir varmış bir yokmuş'la başlayan
gerçek masal kahramanları

hepsi sizin olsun istiyorum
benim dışımda hepsi
kendini ele verme
tüm kapıları kapat
ve bir geri zekâlı gibi
gizli odanda
uçuş fantezileri ile yetin
bu kadarı yeterli sana girdo

1.temmuz.2008

tekrarlar

biliyor musun
hiç inandırıcı değilsin

konuştuğum zaman, dinlemiyorsun bile
merak ettiğin cevapları aldıktan sonra
boşluğa yazıldı her şey
gitmen gerektiğinde
dinlemek istemediğinde ya da
bir başkası işin içine girdiğinde
anlattığın kadar
cesur olmadığını gördüm

ayrıcalık istemiyorum ama
hiçbir şey istemiyorum ama
herkese davrandığın gibi davranabilirsin
cinsellikle başlayabilir her şey
üzerine çıkarım
altına alırsın
gider gelirim
yalarım
emersin
çıkart gidersin sonra
ben bir sigara yakarım

olması gerektiği gibi değil yani
olmasını istediğin gibi olur her şey
delip geçmez hiçbir şey
ama şimdi
burada oturmuş ve
yine jori'yle konuşuyorum
hiçbir şey anlamıyorum biliyor musun?
o şarkı söylüyor
ben bok yazıyorum
bok bunun adı
şiiir değil
öykü değil
bok sadece
böylesi daha güzel
size nasıl geldiği
benim umurumda değil
ben de sizin umurunuzda değilim
karşılıklı bir denklem
x eşittir boşluk
her şey yerli yerinde

ve susuyorum şimdi
susmaya devam edeceğim.
yazmaya ve yayınlamamaya devam edeceğim
insanlar “noldu?” diyecek
“küresel ısınma” diyeceğim
“cehennem vari günler kapıda”

saçma cevaplar gerekiyor size
evet saçma cevaplar gerekiyor
nasıl olsa
doğruyu söylediğimde
umurunuzda olmayacak
servis şoförü gibi yani
“n’aber?” der
“eyvallah abi sen n’apıyorsun?” derim
ses çıkmaz

böyle yani
her şey aynen böyle
umursamak önemli bir şeyleri
umursamaz olmak kötü
gel gelelim
sımsıkı sarılacak
bir çöpüm bile kalmadı

tekme atmak istiyorum her şeye
ona da gücüm yok
aynaya bakıyorum tıraş olurken
alet boğazıma geliyor
bıçak olduğunu düşünüyorum
ama değil
tıraş oluyorum sadece
sonra iş
sonra ev
sonra iş
sonra ev

her şey sırasıyla gerçekleşiyor
ve ezberledim artık
her hareketinizi
nereye gideceğinizi
ne söyleyeceğinizi
ne zaman susacağınızı
ne zaman dinleyip
ne zaman unutacağınızı
çok iyi biliyorum
ve defalarca izlediğim bu filmi
görmemek için artık
kendimi kapatıyorum
aradan beş dakika geçiyor ve
siz gelip
“open” tuşuna basıyorsunuz

her şeyi daima
başa saran biri çıkıyor.

25.ekim.2008

eurydice

düşününce
matah bir bok gibi gelmiyor insana
fanzinler, yazılar, yazarlar
yine de “orada biri var mı?” demek istiyorsun
yıllarca dedin bunu
çoğu kez sesinin
boşlukta yankılanışını duydun sadece
ve uçurumdan aşağı kaydın ayağın
istem dışı bir intihar?
belki de

bir alt katta bir şey tuttu seni
ya da sen bir şeye tutundun
ve yeniden başladın
tekrar inşa
onarım değil ama
yeni baştan inşa
ve sonra
“orda biri var mı?”

bazen vardı, bazen yok
gidenler oldu
kalanlar oldu
kalanlar kalmaya devam edecek mi belirsiz
senin kalıp kalmayacağın da öyle
ama şimdi
şu noktada ve bir kez daha
“orda beni duyan biri var mı?” diyorsun
“ses verin!”
çıt yok

bir sigara yakalım
üstteki dizeyi ersoy albayrak’dan çaldım
“bir sigara yakalım”
hayır ona gönderme yapmıyorum
sadece, çaldığımı itiraf ediyorum
biri testimi kırmadan önce yani
kendimi dövüyorum
kimse bi bok anlamadı burada
ama önemi yok
devam
ne için?
niye?

“do it killself”, önemli bir şiir aslında
açıktı her şey onda
ama bir yenisini daha yazıyor olmak
yeni bir itiş kakışın daha
tetişe basmak üzere olduğu anlamına gelir

düşününce
yani gerçekten
matah bir bok gibi gelmiyor insana
fanzinler, yazılar, yazarlar
ama her şeye rağmen bazen
bir şey olsun istiyorsun
okunmak ya da yazılmak değil mesele
sabahın köründe mesela
tam şu an
burada otururken
tek başına
olabildiğince tek başına
otururken
tek başına olmamak istiyorsun
belki gerçekte öyle olmasan bile
içeride de öyle hissetmemek

polis adamın birine ehliyet sormuş
adam da “verdiniz mi ki istiyorsunuz” demiş
“beş kez girdim sınava vermediniz”
“alamadın”
“hayır! siz vermediniz”

aynen böyle aslında
durum bundan ibaret dostlar
yürümekte zorlanırken
ruhen değil, gerçekten zorlanırken
topallarken
sol kasığın bıçaklanmışçasına ağrırken
kaldırdığın onca kilo yük yüzünden
“belki fıtık bu” demek yerine
“bir şey yoktur” deyip yola devam ediyorsun
ve buna rağmen
bir kez daha
sabahın beşinde
intiharla burun buruna gelip
“orada biri var mı?” diyorsun
“siktir git adi orospu çocuğu” bile demiyor kimse
çıt yok

beth bana şarkı söylüyor
ben size şiir yazıyorum
ne beth beni tanıyor
ne de ben sizi
zincirleme kimsesizlik tamlaması

hiç kimse olan bitenin farkında değil
ve ölecek bir gün beth
tüm kadın kahramanlarım ölecek
ben ve odipal ruhum
yeni anneler arayacak kendisine
sevgili değil
çocuk değil
bakıma muhtaç bir fareyim sadece
ve dün gece iki fare yakalandı
aynı evde iki fare
kaynar su
ben yapamazdım
ama yaptılar
aynı evde iki fare diyorum
eş?
kim bilir
iki ölü eş
güzel olmalı
aynı yerde aynı zehirle

ve yazamayacak kadar sarhoşken
bir kez daha
on yıl sonrasını düşünüyorum
on yıl önce olduğu gibi
kar üstünde ölücem diyordum o zamanlar
on yıl önce
on yedimde
“27’de kar üstünde ölücem”
ölmedim
izlanda uzaktı
izmir’e kar yağmazdı
mantıksız bahaneler uydurup inandım
ve ölmedim

sürekli olarak erteliyoruz ölümü
37'de de kar üstünde ölmücem
47'de de
daima
10 yıl sonra
ve daima
“orada biri var mı” derken
bir alt kata düşüp
en baştan başlamak
bu iş böyle
ve böyle gider
ama daima gider

ve belki de bu yüzden, iyi bir aldatmaca
do it yourself
do it killself
başarısızlığını gizlemek
kaybetmişliğini
yitirilmişliğini

bir dakika
bir yanlışlık var
sen yitirilmiş değilsin girdap
yitirmişsin
gerçek olan bu
iki zıt yöne giden şeyden
daha değersiz olanı
diğerini kaybetmiştir
mantık buna hükmeder
güçlü olan
iten
düşüren
ya da silen
yitirmemiştir
kazanmamıştır da evet
ama yitirmemiştir de
güçler dengesi

ve en başa dönersek
gerçekten matah bir bok değilim
biliyorum
ama yine de insan
üzerindeki sinekleri kovup
güneşe gülümsemek isteyebiliyor zaman zaman
ama güneş yok
sadece aldatmaca var

ve bundan şikayet edemeyecek kadar sarhoş olup
ölümü ertelemekten başka
yapılası hiçbir şey yok
on yıl sonra moruk
aynı şekilde
on yıl geçtiğinde
kaç on yıl olduğunu boş ver
on yıl

sen arkana bakma yeter
eurydice peşinden gelecek
anlaşma böyle
ardına bakma
eurydice peşinden gelecek
karanlıktan çıkacaksın
ve parlayan güneşin
büyük bir süratle erittiği karın üzerinde yatacak
karla beraber eriyecek
su olacak
ve akacaksın
akış
hepsi bu

19.temmuz.2008

ardımızda kalan yaşamlarımızda bir avuç bok şimdi

tuvalet olarak kullanılıyor
ve sular kesik
ve tıkanıp lağım
o yüzden pis kokuyor
ve o yüzden iğrenç görünüyor
umursamıyor ama
içinde bir ölüyü besliyor fark ettirmeden
dünya ağzına sıçarken
ve milyonlarca kez “benden uzak durun” dediği halde
kimse laftan anlamıyor
tuzaklar tuzaklar tuzaklar
tuzaktan kumanda ya da

başa sar
ileri al
durdur
kes
kapat
aç
değişen hiç bişi olmayacak

tüm olasılıkları tükettik
irtifa kaybediyoruz

ve neden ağzıma sıçıldıktan sonra
şifonu ben çekmek zorunda kalıyorum
bilmiyorum

girdapiç.

* başlık “özver yılmaz’ın “karanlık” adlı şarkısından alınmıştır.

18.mart.2008

alev alan karlar

izlanda'ya gitmek istiyorum, dedi
izlanda olması şart değil aslında
sessiz bir yer
karla kaplı bir dağ
insan yok
hayvanlar sadece
hayvanlar ve bitkiler
başka hiçbir şey olmamalı
hiçbişi!
anlıyo musun?
karlı kaplı bir dağdaki bir mağara
tek başıma yaşamak istiyorum, dedi
anne yok
sevgili yok
dost yok
arkadaş yok

bir dakika dedi sonra
benimle gelmek ister misin?

ne olarak gelmemi istiyorsun ki, dedi diğeri

bilmem
hiç olarak olabilir
gelir misin?

nasıl yaşıycaz orda, dedi diğeri

nerde? izlanda'da mı?

nereye gitmek istediğini bile bilmiyorum ki

izlanda

merkeze uzak bir yerde ev tutarız

sessizliği dinleriz

nasıl yaşıycaz peki?

para?

yazarlık?

--

ve ardından sessizlik

sessizlik

sessizlik

sonra

arkasını döndü diğeri

ve

sen bilirsin, dedi

ben gidiyorum

nereye? izlanda'ya mı?

hayır

cehennem dibine

ve oraya hiç kimseyi götürmek istemiyorum

yalnız gidicem

2.haziran.2009

orospu ilham perileri

gece bir dalgınlık sonucu
elimde kalemle tuvalete girdim
ve sıçarken
tuvalet kâğıdına bir şeyler yazmaya başladım

sarhoştum, kabul ediyorum
ve klavyedeki kanı görünce fark ettim elimi kestiğimi
nasıl olduğunu hatırlamıyorum
jiletle oynuyordum sadece, hepsi bu
sonra kan
katledilmiş aşklar silsilesi

daha sonra
tuvaletteki işim bitince
şirle kışımı sildim ve
kâğıdı atıp
şifonu çektim

daha sonra
şiddetli bir öksürük krizi
midem bulanıyordu
alkolden değil
yaşanan her şeyden

“her zaman bir bahanen vardır,
başarılı olmamak için”
bunu eski bir sevgilim söyledi bana
eski olduktan sonra yani
daha önce söyleseydi de bir şey değişmeyecekti
her zaman bir yenisi gelir ve

her neyse işte, klavyeyi kurtardım kandan
elimi de tabii
hayır kanları sildiğim şeyde şiir yazmıyordu bu kez
yazsaydı epey trajik olurdu

ve aslına bakarsanız
odamın içi
o kadar çok kağıt parçası ile dolu ki
hepsini temizlemeye kanım yetmez
ama bir fotokopi makinesi bizi kurtarabilir
doğru mu yazdım? makinamı yoksa?

ha bu arada
klozete giden o şiir
buna beş çekerdi
ama önemi yok
bana da beş çekiyor sonuçta
yerime seçilen çoğu ahmak

7 mart 2008

kedı kız tekmeledi

bazen böyle
bir şeyler anlatırken
ortalık yere içini kusarken
acaba dinleyen var mı diyorsun
birilerinin de midesi bulanıyor mudur acaba, diyorsun
yaşanan her şeyden!

çünkü benim midem bulanıyor
“hey orda biri var mı” bile diyemiyorsun oysa
haykıramıyorsun
yazıyorsun sadece
konuşuyorsun
hatta kimi zaman içinden konuşuyorsun
müzik yapıyorsun
film çekiyorsun
çeşitli boşluklar üretiyorsun kendine

ve sonra bir gün
ansızın
senin gibi düşünen
senin gibi yazıp çizdiğine inandığın
birini keşfediyor
ve “bi tek ben değilmişim lan” deyip
“bi tek sen” olarak kalmaya devam ediyorsun

yalnızlık kimi zaman iyi bir şey aslında
kimi zamansa
aniden ölüvermemek için
her şeyini sigaraya verdiği
bir bekleme süreci
boş oda
boş duvarlar
boş şişe
dolu kül tablosu
ve dondurulmuş bir çift göz
dondurulmuş bir hayat
dondurulmuş bir beden

hiçbir şey görme
hiç bir şey duyma

* başlık Özver Yılmaz'ın bir şarkısından alınmıştır

30.mart.2009

sıkıcı adam

odamdayım
bekliyorum
öyküler geliyor
öyküler gidiyor
yazmıyorum
geçenlerde bir roman bile geldi
çaldı kapıyı
açmaya çalıştı
zorladı
ve çaldı çaldı çaldı
açmadım
içerden kitlemişim zihnimi
çıt yok

sonra bir kadın geldi
bekledi uzun süre
şarkı söyledi
hareket bile etmedim
konuşmadım da
ama şimdi yazıyorum
biraz üstü kapalı olsa da

kim anlıyor ki zaten
açık yok
açık verme
buraya kadar
hepsi buraya kadar
yarım kalmış hayatlar
yarım bırakılmamış ama
yarım kalmış
bırakılmamış
kalmış
anlıyorsunuz değil mi?
kasten değil
müdahale yok
istem dışı
kendiliğinden

ve şimdi adamın biri
“hiçbir şey sonuçlanmıyor” diyor bana
öykülerim söz konusu olan
“hiç bir şey sonuçlanmıyor
hepsi yarım BIRAKILMIŞ
sonuçsuz meseleler
sıkıcı” diyor

“hayatım da öyledir” diyorum ona
“yarım yamalak
ve bunu yaşamak
yazmaktan daha sıkıcı olmalı
okumanın sıkıcılığı ile kıyaslayamam bile
gerçekten yaşanmış olmasını”

anlamıyor ama
“sıkıcı” diyor
“sıkıcı” diyorum
gidiyor

bira istiyorum bi tane
ve odamdayım
beklemiyorum artık
ama harekette etmiyorum
anlıyorsunuz değil mi?
ben artık anlamıyorum da

24 haziran 2008

kaşıntı

odamdayım
bir şeyler ısıtıyor etimi
ne olduğunu bilmiyorum
geride kalan, izler sadece
ufak kabarcık lekeleri
kolumda ve bacağımda
sivrisinek
yakarca
ya da görünmez bir kadın belki de

kitap okumaya çalışıyorum
kerouac
hiç kimse hakkında kötü yazıyor demek istemem ama
sıkılıyorum
bana göre değil sadece
böylesi daha iyi
bana hitap etmiyorsun kerouac
ve fazla abartılmışsın gibi hissediyorum her defasında
adamin cassady, sana beş çekiyor
senin suçun değil bu tabii

bir şeyler etimi ısırmaaya devam ediyor
bir sigara
yarım kalan bira
kitap değişiyor
ambjörnsen
akışı çok iyi
kelimelerin dizilimi
cümleler
ve zihninde canlandırabildiğin
bir anlatım sunuyor bana

ve sonra bir sigara daha
derken biram bitiyor
odamdayım
gecenin dördü
kaşıntı
sıkıntı
okunan ezan
okunan bela
ve ısırılan etlerim
itiraz etmiyorum bu duruma
herkesin bir şekilde
yaşamaya hakkı olduğunu düşünüyorum
ve anlatmaya da derdini
iyi veya kötü
şür veya öykü
hitap ediş tarzı sadece
sorun yaratan

ve sabahın altısı oluyor
yedi, sekiz, dokuz
uyuyor
akşam uyanıyorum
hiç çıkmıyorum odadan
günlerce çıkmıyorum
ve etimden çok
ruhumdaki ısırlıkların
yarattığı kaşıntıdan mustaribim
bekliyorum
geçip gidecek nasılsa

ve kaşıma diyor annem
kaşıma yara yaparsın
haklı
bir şekilde
tekrar etmemek gerekiyor hiçbir şeyi
üzerinden geçmemek
incelememek
çünkü hiçbir zaman
hiçbir koşulda
naparsan yap
sonuç değişmeyecek

o yüzden bekliyorum
hiçbir şey yapma
her şey olur
bırak aksın
derin tao ihtişamı
devam ediyor

11.haziran.2008

zihinsel ayna

eski sevgililer
seninle ilgili hiçbir şeyi
hatırlamadığında başlar
ahmak krizleri

altı ay sonra mesela
ya da bir sene
tekrar görüştüğünde
ve senin zihninde
tekrar ederken
onunla geçen her saniye
o çoktan unutmıştır

hatırlamakta zorlanır
inkâr eder hatta
bir zamanlar var olan
ve artık geçmişte kalan
yaşanmış gerçekliği

“ya öyle mi olmuştu?” der sonra
“unutmuşum”
“hatırlayamadım”
“gerçekten mi?”
“yanlış kalmıştır senin aklında”
“doğru hatırladığından emin misin?”

ve bu süreç
uzar
uzar
uzar

bir süre sonra
her ikiniz de birbirinize
başkaları ile nasıl yaptığınızdan söz edersiniz
sen edemezsin gerçi
yoktur çünkü
olası herhangi bir şey
ama o
“ben açtım, o da sapıktı” der
bir diğeri için de
başka bir şey söyler

ve sonra
söz dönüp dolaşıp
birbiriniz için
ne kadar değerli olduğunuza sapar
değerlisindir değerli olmasına
ama aşık olunamayacak kadar da
savsaksındır
değerlisindir
ama ihtiyaç halinde sadece
yangın merdiveni gibisindir
“ne zaman konuşsam beni anlayacağını biliyorum” der
“birinin anlaması güzel” der
“iyi ki varsın” der

ama konu tekrar sapıp
başka eski heriflerin
onun için ne ifade ettiğine geldiğinde
aralarında senin olmadığını görürsün
“riyasız bir hayat istiyordum” der
“birisine yalan söyledim ve o fark etti
bir diğeri ruh hastasıydı”
sayar da sayar eski adamları

beklersin
atlanırsın

ne anlam ifade ediyordun onun için?

bilemezsin bunu
sorsan da söylemez
duymazdan gelir
ya da gerçeği gizlemekle yetinir

gerçek?

gülünç gerçek
gerçek her zaman gülünçtür dostlarım,
eskimiş gerçeklik insanı güldürür

acıları biz yaratırız
mantık işlemeye başlayınca da
güleriz halimize

aşk mantığı siler
aşk gerçek bir kavram değildir o halde
sen gerçek biri değilsindir
o gerçek biri değildir
kimse gerçek değildir aşıkken
kendinden çok
bir başkasını düşünüyorsan
mantıklı hareket etmiyorsundur
feda edilmeye değmez hiçbir şey
ne toprak
ne cennet
ne de bir kadın
kendini feda etmeyi
göze alabileceğin kadar
önemli değildir hiçbir şey

küçük fedakârlıklar her zaman olur
olmaya da devam edecek
bedensel bir ihtiyaç için saçılan
sahte gülücükler yok ama

sevişeceksek
bu da gerçek olmalı
aşk ile

ben seni istiyorum
sen beni istiyorsun
pekâla, hazırım,
bir süreliğine devam eden arzu
para karşılığı değil
cinsel bir süreklilik değil
basit
sıradan
ihtiyari bir eylem
değil

ama aşk
ve sana aşık olduğunu dile getiren kadının
başka biri ile yaptığı
seks gereksinimden kaynaklanan
cinsel birleşmeyle başlayan aşk
seks ile

pat pat
kim o?
benim
gel içeri

sonra aradan aylar geçer
ve herkes her şeyi unuttur,
süregelen gerçeklik silinir
acılar silinir
iniltiiler silinir
ve en baştan beri var olan
doğal düzen
tekrar yerini bulur
sen isteyen herkese
almayı hak etmese bile
istediğini verirsin

al bu senin boya kalemlerin
al bu da senin silgin
ben önemli değilim
hiç bir zaman da önemli olmadım
bu yüzden herkesi affedebilirim

ama gerçek nedeni
hiç kimseye
kızmaya değecek kadar
kendime değer vermediğimdir

ve sana kıızıyorsam
beni kırdığını söylüyorsam
o zaman ölüp gittiğinde
ardında bir boşluk göreceğim içindir bu

ve o boşluk körelir sonra
gözden kaybolur
ve seninle
onunla
bununla
herkesle eskisi gibi olurum

fark eden tek şey
o yitip gitme anınızda
meydana getireceğiniz
boşluk halini
ölümünüzden önce oluşturmuş olmanızdır

ve sonra zil çalar ve
bir sonraki derse gireriz

ahlâk hiç önemli olmadı benim için
etik kurallar da öyle
o yüzden herkes herkesle
istediği yerde istediği şeyi yapabilir
ruhuma dokunabileceğiniz kadar
önemli olmadığınız sürece
sizi fark etmem
ve fark ettiğim andan itibaren
benim görüş alanımın dışında da
ne bok yediğinizi bilirim
ve müneccim değilim
ve vahiy de gelmiyor
ama nietzsche'nin sonsuz döngüsüne
kendi içinde ek bir spiral döngü ekledim

hayat tekrarlardan ibarettir
o tekrarlarında tekrarları
ve kendi içinde de ufak tekrarları
ve tekrar eden tekrarları vardır

aynen tekerleme gibi
söylemesi zor
ama bir kez söyleyene kadar
sonrası kendiliğinden gelir

ağız alışkanlığı ile
hayat alışkanlığı
birbirine benzer
ve aynen dil gibi
sürçebilir yaşamın
zaman zaman

başına gelen bir şey
tekrar başına gelir
ve tekrar tekrar tekrar
öğrenirsin en sonunda
ve söylememeye başlarsın
tekrar etse de her şey
baştan sona aynı kalsa da hatta
hiç değişmese bile
söylememeye devam eder
ve sıkılmazsın
çünkü öğrenmişsindir artık
senaryo aynıdır

ve biri için
ilk gördüğüm anda
konuşmaya başlamadan önce
“artı veya eksi” dersin
stop.
bitmiştir tanıma faslı

önyargılarıma güveniyorum
tanımaya değil

ve bu yüzden
kendini tekrar eden
eş karakterli insanları
çözmüş biri olarak
şunu söyleyebilirim
ben değişmem
siz de öyle
o halde herkes
ne hali varsa görsün
kasık kemikleri sizin olabilir
ve onların koleksiyonunu yaparak
zaman geçirebilirsiniz

ama biri sizi
gerçek anlamda anladığında
o kişiye bakınca
aynada gördüğünüz gözleri
görür gibi olduğunuzda
zihnen çırılçıplak kaldığınızda
kaçış şansınız yoktur

ahlâki açıdan
bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum
ama psikolojik olarak
açık kodlu bir bilgisayar programına
dönüşen zihnin
birçok sorunu da beraberinde getireceği açık

o yüzden şimdilik
sırlarınıza ışık tutmaktansa
izlemekle yetiniyorum
bir süre daha böyle yapıcım

siz güzel görünmeye devam edebilir
ve harikulâde renklere bürünebilirsiniz
ama bir roman karakterinde
gerçek yaşamınız ve kimliğiniz dışında
zihinsel tüm kodlarınız deşifre edildiğinde
ve bununla göz göze geldiğinizde
psikolojik bir risk oluştu demektir

çünkü bir çok insan
kötüsel tarafının saf halini
bir başkasının görmesini istemez
ve böyle bir anda
inkâr dışında
kaçış noktası kalmasa bile
iç dünya anlamında
inkârında kaçmaya yardımı olmaz

mastürbasyon yapan bir kızın
babasına yakalanması gibi
doğru ama gizli anlar
psikolojik ve sosyolojik kırılma noktaları
seksofil
urinseks
ve daha bir çok şey

filmdeki bir adamın
zihninizdeki aynayla örtüşmesi
ya da düşüncelerinizi okuyabilen
birinin varlığı kadar irkiltici
ve ruhsal bir hastalığa
yol açabilecek kadar da tehlikeli

o halde bir soru:
samimi olan ve olmayan insanlar arasındaki fark nedir?
samimi olmayanlar zihninin ifşa edilmesinden korkar

ne demek istediğimi anlamıyor olmalısınız Şimdi
yanılıyor muyum?

12.ekim.2008

illuminatize

ben ve sen
ben ve hiçlik
ben her şeyim
ve biz hiçbir şeyiz
“biz” hiçbir şeydir
biz de “ben” hiç olunca

ve sen her şeysin
ve ben, sen olmayan her şeyim
ve her şey senin
senin olmayan sadece benim
sen de olmayan her şey benim
ve her şey elindeydi senin
sana iplerini ben verdim
oysa sen benim iplerimi tutmak istedin
ip atlıyordum ben - eğleneliydi
ve sen üzerimden atladın - eğlenmiş olabilirsin
ve eğildim ben düşmemen için
ve sen üzerime basıp yükseldin

sen ve ben
sen ve her şey
sen her şeydin benim için
ve hiçbir şeye sahip değildim
dekore et zihnimi
kır dök parçala böl
böl ama yönetme dedim
sen bende olan her şeyi istedin
özümdeki hiçbir şeyi sevmedin
ve ben ip atlamaya devam ettim

yürüyen bir banttır yaşam - söyledim sana
uzaklaşamazsın dedim - ne kadar koşsan da
arkanı dönme bana
dünyayı sırtına alma
sakın ol
her şey olur, dedim
ve sırtını döndün sonra
sonrası hiçlik

sen ve sen
sen ve insanlar
sen insanlardan hoşlanmam, dedin
sen insanları umursamıyorum, dedin
ben insanlığı umursuyorum, dedim
insanî duyguları dedim
insanî değil dedin

yalanlar yalanlar yalanlar

sen ve sen
sen ve arkadaşların
aşağıladılar
bir paranoyak olduğumu sandılar
bunu sana da inandırdılar
oysa onlara bunu inandıran da sendin
sar başa
sar başa ve oyun dışı kalayım

aslında ben fasülyeden varım hayatınızda

sen ve sen
sen ve para
sana hiçbir şey sorun olmayacak dedim
bir gün çok uzaklara uçucuz
ve geçmiş geride kalacak dedim
geride kalmamı isteyen sendin
ve ip atlıyordum ben
sen beni atlatmayı seçtin

sen ve sen
sen ve kaygıların
sana beni bile umursama, dedim
en sonunda bi tek bunu becerebildin
ben ölürken kendim için
sen kendi üzerine yenilerini ekledin

sen ve sen
sen ve dünya
sana dünya ölür, dedim
sen kendini dünyaya hapsettin

ben harikulade bir hiçim
harikuladeler diyarında yaşar zihnim
ve her şeyi başa almaktansa
hiçbir şey hissetmemeyi seçtim
hiçliği hissettim
her şey alev aldı kendi içimde
sen ise parıldadığını sanmaya devam ettin

güneş
göz alıcı güneş
yakıcı güneş
güzel güneş
kendi kendine yanan güneş

hayır hiçbir şey hissetmedin
acı her şeydir
hayır hiçbirşey'i hissetmedin
hissetmek her şeydir
hayır - ben hiçbirşey'im

ben ve ben
ben ve kendim
psikosomatik görüş açışı
psikozlu yaşantı
bir illüzyonda yaşandı
bitti ve tekrar başladı
başladı ve tekrar bitti
bir kez bitti ve tekrarları başladı
film şeritleri başa sardı
film şeritleri defalarca başa sarıldı
koptu
film koptu
ve zihin özgür kaldı

alıcılarının ayarları ile oynamadı
karıncalanmış ekrana aldırmadı
bitti ve tekrar başlatmadı
hiçbir şey anlamaya çalışmadı
hiçbir şey anlatmaya çalışmadı
sanrılara aldırmadı
gerçeği kavradı
bekliyor
beklemeyi seçti sonra
ve bekliyor

sen ve sen
ben ve ben
iki ayrı kutup
doğu ve batı gibi
yin ve yang gibi
her ikisi de soğuk
her ikisi de aynı
güneş onlara ulaşmadı

biri güneşe aldırmadı
biri battı sonra
güneş doğarken
biri battı
diğeri doğarken
güneş ve ay

ay kendini bir şey sandı
güneşe muhtaçken
ay kendini her şey sandı
güneş battı sonra
ay parladı
parladı ve
yansıttığı ışığı
kimden aldığına aldırmadı

ay parladı güneş ölüerken
ay değışti
ufaldı ve daraldı
büyüdü ve çoğaldı
tekrar tekrar aynı şey
geçici ölümsüzlük aşkı
gerçek görünmezlik şarkısı

ben ve ben
tek kişilik bir oyuna başladı
kendi kalesine gol atarak kazandı
kendini yenerek kazandı
öz benliğine savaş açmıştı

tek bir kişilik bir oyun bu
tek bir kişilik bir yaşantı

sen ve herkes
benim dışımda gelişen her şey
dünya senin olabilir
dünya seni yıldız sanabilir
ve sonra gelip bana
anlatırsın ve bilirim
senden geldiğini o sesin
gecenin karanlığında
kulağımda kibirle
öfke haykıran iblisin

ve benim hakkımda
senin de hakkından gelenlerin
ne düşündüğünü bilmek ister misin?

ama ben sana daha önce de söyledim
arkamdan konuşulanların
arkamda kalmasını yeğlerim

o yüzden lütfen
bana gelip
başına gelenler hakkında
ne hissettiğin hakkında
arkadaşlarının ne hissettiği hakkında
konuşma

benim cennetimde
senin cehennemine ayrılacak
bir köşe kalmadı

ve senin cennetinde
benim cehennemim
hiçbir zaman var olmadı

o yüzden lütfen
o harikulade kaldırım taşlarını
yerinde bırakmama
izin ver

sen kafama
yeni bir gök taşı daha düşürebilirsin
problem değil

26.haziran.2009

biz çoktan ölü bulduk birbirimizi

sen artık benim için
inandırıcılığını yitirmiş bir oyuncusunun
o yüzden boşuna ağlayıp sızlama karşımda
bir zamanlar kandım evet
çünkü kanmak istiyordum sadece

senin rol yapma yeteneğin
hiç ama hiç yokken
yani tamamen doğruyken
ben gerçekleri görmek istemedim
korkuyordum çünkü
gerçekten korkuyordum yalnızlıktan

hayatınız boyunca yalnız kalmış
ve belli bir yaşa kadar
sizi seven birini bulamadıysanız
gördüğünüz ilk uçan balonu
asla sönmeyecek sanırsınız

sonra zaman geçti
ve insanlar gelmeye başladı
beni sevdiğini söyleyen insanlar
yüzüme değil de posta kutuma söven insanlar
telefonum açık olduğu halde
adresim açık olduğu halde
internetten saldıran insanlar
ve bir de seven insanlar tabii
seven ve aşık olan
hiç görmeden üstelik

“waov” dediğimi anımsıyorum
neler oluyor?
başım döndü ilk başta
bu yeni durumdan dolayı başım döndü
garip bir sarhoşluk halinde
kendimi kaybettim
çabuk toparladım ama
çabuk toparladığıma inanıyorum
ve seni sevmeye devam ettim
gerçek olduğuna inanıyordum çünkü
ve zaman zaman gelip giden
orospu ilham perileri gibi
sen de zaman zaman girip çıktın hayatıma

ama şimdi anlıyorum ki
o lanet olası gecede
lanet olası yerde
gecenin bir yarısı tek başıma otururken
sadece yağmurcu geldi yanıma
ve “moruk” dedi
“moruk siktir et”
“siktir edildik zaten” dedim
“hakkısın”

sonra?

sonra sen geldin ve
ben yine kandım aslında
başlangıçta kandığımı sandım
hayır, sen beni kandırmıyordun
ben kendimi kandırmaya çalışıyordum

çünkü bir çizgi film kahramanınızın
çocukluğunuzdan ölümünüze dek
kahramanınız olarak kalmasını istersiniz

ve sonra bir gün
yeterince büyüdüğünüz zaman
bir kahramana ya da
sevgiye ihtiyacınız olmadığını fark edip
kendi kendinizi seversiniz bir şekilde
seversiniz çünkü
kalmaz başka bir seçeneğiniz
ilk siz sevmeye başlarsınız kendinizi
ilk siz güvenirsiniz kendinize
ilk siz inanırsınız
gerisi gelir bir şekilde

dün gece yine yalnızdım evde
gecenin dördüydü
telefonum çaldı
gelen bir mesaj:
“moruk” diyordu yağmurcu
“moruk taşaklı adammışsın
ama korkma
farkındayım yaptığın her şeyin
hem de her şeyin
en önemlisi de
yanımda olduğunu bilmek
büyüksün
dostsun
koca moruk”

gülmüsedim buna
gülmüsedim ve telefonu yerine bırakıp
kendimi sevmeye devam ettim
kendimi ve sizi

birilerinin geçmişte
“sen benim kahramanımsın” demesi
hiçbir şeyi değiştirmez
kahramanım olan üç beş adamın da
sikinde olmaz
onlar için bir şiir yazmam

ama yazarım ben yine de
içimden gelir yazarım
içimden gelir her hafta taş plak'a kaçarım
ne bileyim işte, içimden gelir ölürüm hatta

ve yalnız kaldığım gecelerde
intiharın eşiğinde oturduğum gecelerde
gelip benle beraber oturup ağladın diye değil
yani bir minnet borcu değil bu şiirin nedeni
sadece ve sadece
seni sevdiğimden lan bu
seni sevdiğimden
iyi ki varsın dediğimden
iyi ki varsın
yoksa ben kimden sigara isterdim oğlum dün gece?

sıkışım yaşamayı
sigara olmadıktan sonra

16.nisan.2009

uyusana

hasta olduğunda
seviniyorsan eğer
yataktan çıkmadığın için
annene uyduracak bir bahane
aramak zorunda kalmadığından
ve gözlerini açtığında
sabahın altısında
on dakika daha kestireyim gibi
bir tembellik hissi barındırmadan
uyumaya devam edebiliyorsan
rapor alırım düşüncesini ile
ve önemsemiyorsan doktorun vereceği
üç günlük istirahat için
işyerinin
dili çarmığa gerilesi şefi
sana sorduğunda
neyin vardı, diye
yüzündeki
bişeyin yoktu demi
deme çabasındaki, alaycı sırıttısı

elindeki kağıdı uzatıp sadece ona
susarak
uzanmak istiyorsan bi üç gün daha
evde veya sokakta
veya kar üstünde
yağmur altında
çöp bidonunda
kanlarla kaplı savaş alanlarında
dünya kupasının finalinde
veya yılbaşı günü güneş batmadan önce
uzanmak istiyorsan
sanki erişebilecekmişsin gibi huzura
boşlukta köşe kapmaca oynayan
zihninle beraber
üzerine yorganı çekip
“hâlâ hastayım anne” diyerek
telefonun baş ucunda olsa da

günün birinde sana
aynı yatakta
“uyusana” diyen sevgiline inat belki

sessiz kalarak yeni bir günün götüreceği
her şeye
ve bağınaz bir fikirle
hiçbir şeyin değişmesini beklemeyerek
tembelliğini ele verip
üç gün üç gece
ateşler içinde yanarken tenin
baş ağrının düş gücünü emerken
sıkılmadan kendinden
yorganın altında
ellerini bacaklarının arasına sokup
dizlerini karnına çekerek
güneşe veya aya aldırış etmeden
üç kat yorganı
başının üç kat üzerine serip
kefenin içinde kefen gibi bedenini
saklayıp her şeyden
görünmez bir adam olarak
orada öylece
kalmak istiyorsan eğer

aslında bu dizeleri yazmanın da
bir anlamı yoktur bence
okuyanlar için

çünkü çoktan boku yemişsindir ve
kimseden senin için canını dışını takıp
bir fedakârlık göstermesini bekleyemezsin

o yüzden uyanma bir daha
vakitli vakitsiz

ya da uyansan da
gözlerini açıp
rüyanda gördüğün şeyi
sana soracak olan
bir başka göz arama

16.nisan.2009

6 ayın özeti

seviştiğin kadın
uykuya dalar ve
sen o'nun neden seni seçtiğine aldırılmazsın

sabahın altısında
balkonda biranı yudumlar ve
güneşin doğmasını beklersin
ilk otobüsün kalkma vaktini
işine gitmek için
yarı sarhoş yarı uykulu
yarı insan yarı tanrı
ama asla hiçbir konuda
tam ve mükemmel değilsindir
öyleymiş gibi davranırsın sadece

ve gerçekten o an tanrın olan bir adam
sana emirleri sıralar her sabah;
“çayımı getir”
“sipariş listelerini hazırla”
“faturaları çıkart”
“sevkiyatı kontrol et”

sonra tanrın olan adamın karısı gelir ofise
otuzlarında bir öğretmen
o'na da çay verirsın ve
dün gece ofise gelen
yirmilik hatunla patronunu
ofiste bırakıp paydos ettiğini
söylemezsin karısına

sonra bu konuda bir şiir yazarsın
ve eğer günün birinde
yazar olursan
olabilirsen yani
ve denk gelirlerse kitabına
tüm eski patronlarının eşleri
sana şu soruyu yöneltmek isterler;
“o şiirdeki patronun kocam mıydı?”

ne fark eder ki?
yaşanmış ve bitmiştir her şey
ve sen her yaşanılanı kayda geçersin
bu yüzden birisi seninle beraberken
başımızdan ilginç bir olay geçtiğinde
“bunu da yazarsın” der
“bilmiyorum” dersin ona
“ben seçmiyorum”
sonra seviştiğin hatun uyanır ve
uyuyup uyumadığını sorar sana
“bilmiyorum” dersin
“genellikle uyutulduğumu düşünür insanlar”
“bu ne demek şimdi?”
“bilmiyorum” dersin
“allah belamı versin ki bilmiyorum
tırış olmak zorundayım
işe gitmek zorundayım
evden on dakika içinde çıkmak zorundayım
akşama kadar ayakta durmak zorundayım
ve inan bana hiç biri içimden gelmiyor”

“bugün işe gitme o zaman” der hatun
rahattir bunu derken
umurunda bile değildir sana ertesi gün ne olacağı
sabahın altısında
bir kez daha sevişmek istiyordur sadece
senin içinden bu da gelmiyordur ama
istediğini alır o
sen işe geç kaldığın için
ne olup bittiğini de sormaz sonrasında

işe gidersin
patronun kapıda seni bekliyordur
“neden geç kaldın” der
“uyuyakalmışım” dersin
“ofisi zamanında açman gerekiyor” der
ama asla ofisi zamanında kapamana izin vermez

daima parası ödenmeyen fazla mesailerle
zaman kaybedersin
ama işini kaybetmekle kıyaslayınca bunu
zaman kaybetmek
işini kaybetmeye göre
daha kârlı bir seçim gibi
görünür gözüne

ve altı ay sonra bir gün
seçimleri
olasılıkları
kâr durumunu
kaybedileni ve kazanılanı
siktir eder
iş bırakırsın

bir hafta içinde kendine
yeni bir tanrı aramak zorunda kalacaksındır oysa

yeni bir iş
yeni bir patron
yeni iş görüşmeleri
özgeçmişler
telefonlar
adresler
ilanlar
formlar

ve hatunlar etini sıyııp
ruhunu kemirirken
aşık olduğun tek kadının silüetini
koruma altına alırsın zihninde
asla yitip gitmeyen
ve asla kaybetmediğin
tek şey O kalır geriye

18 eylül.2008

kadinsız

evdeyim
evde olmayı seviyorum
bir kaç bahis oynar
kafayı çekerken kazanmayı beklerim
akşamın beşi
dizelerim oldukça kısalmış bu arada, öyle dedi bi tip, böyle şiir olmazmış
bu yeterince uzun mu joe?
konumuza dönelim
konu neydi?
baştan alalım
şiiri başa al
çekim iki sahne 5

evdeyim
sarhoşum
sarhoş olmayı seviyorum
evde olmayı da
evde olmayı ve evde sarhoş olmayı ve sarhoş olmayı
hepsini tek tek seviyorum
ya da hepsini birlikte
ne farkeder ki?
iyice karıştı

akşamın beşi
günlerden pazar
üçlü ganyan yan yattı
orospu çocuğu f.ç yatırdı beni
babam uyardım ama
“o at tek geçilmez evlat
jokeyi biraz ibnedir”
neyse
evdeyim
bunu daha önce söylemiş miydim?
atlar ters köşe
maçlar ters köşe
kafam ters köşe
bekliyorum
birazdan telefon çalar
bir kaç kadın tarafından kırmızı kart gördüm
hayatıma giren herkesi
başka birine kaptırmam kötü
ama boş ver
itiraz etmeye gerek duymuyorum
buradayım işte
ve en ufak bir istek duymuyorum içimde
nasıl istiyorsanız öyle oynayalım bu oyunu
ne de olsa sonunda kaybedicem
neden kazanmak için çaba sarf edeyim
boş versenize
böyle iyiyim
havada huzur var bugün
oldukça sakin ve sıkıcı bir gün
güzel
her şey sıkıcı
sadece oranları değişiyor
bu az sıkıcı
bu çok sıkıcı
ve bunu bana anlatan bir adaşım
teşekkür edelim ona

oldukça sakin ve sıkıcı bir gün ve havada huzur var
tricky'nin paranoyak ve aksak ritimleri dönüyor odada
ve harikulade hatun sesi
bu kadınların cıyıklamasına tahammül edebilen bir tek ben miyim?
sürekli konuşup durmaları ve beynimi sikmeleri hoşuma gidiyor sanırım
ama hepsi ve mutlaka
başka birini tercih ediyor bir süre sonra
ben
işe yaramaz
adi
ve basitim
ve haklılar öyle düşünmekte
itiraz etmiyorum
ve olayları terse çevirmek için
en ufak bir şey yapmayacağım
her şey benim dışımda cereyan ediyor
ve güzel
ve huzur var bugün havada
kadınsızlık iyi
huzur veriyor
siktir et
bahisler ve alkol ve dört duvar ve rap
daha fazlasına gerek yok
bir kadına da ihtiyacım yok
hiç kimsenin yok
elinize patlatın gitsin!

15 eylül 2006

yolculuk

telefon çalıyor.
sevgilim.
hiç yazmıyorsun artık, diyor bana
ve haklı
yazmıyorum
düşünceler piknik yaparken zihnimde
gerilerinde
ufak bir çöp bile bırakmadan
gidip geliyorlar sürekli
her şeyi silip süpürerek
tüm harfleri
kelimeleri ve cümleleri
kazıyarak zihnimden
silip atıyorlar
düşünceler birbiri ile savaş ederken
tüm olasılıklar
geleceğe ya da
bilinmeyen geçmişe dair

elime bir sigara alıyor ama
yakmıyorum onu
bakıyorum sadece
uzun süredir yakmıyorum
ateş kes ilan ettik onunla aramızda
ve geçip giden zamanı düşününce
tüm o sağlıksız bir bedende ürüyen
sağlıksız fikirleri
ve kafamın içinde
adeta birbirini boğan düşünceleri
savaşan kesip biçen öldüren
birbirini ekarte eden olasılıklar zinciri
zannediyorum bir sis bombasıydı duman
ve bir kaç furt sonra sağ kalan askerler
bana işlerin
pek de yolunda gitmediğini fısıldıyorlardı
eksik olan bir şey varmış gibi adeta
eksilmiş değil
başından beri eksik olan
ve sonra o
sakat olsa bile beynimin içinde
vızıldayan sinekleri
öldüren alkol
ve zombi halinde
hayata geri dönen ertesi sabah
olasılıklar silsilesi

adam akıllı kusar
ve poğaçı alırdım sonra
sonra bir sigara daha
ertesi sabah
ve daha ertesi
birbirinin aynı olan
günler silsilesi
giderek zayıflayan bedenle birlikte
giderek güç kazanan bitkinlik

şimdi her şeyin
tüm ilham pelerinlerinin
ve düşünce askılarının
oksijenli suyla
yıkınması gerekmekte

senin içine çektiğin nefes
benim zihnimi temizliyor
biraz daha iyi diyorum hep
bugün biraz daha iyi
yarın biraz daha iyi olacak

geçmişte olasılıksız görünen
her şey birer birer
vizyonuma düşüyor
ve o zamanlar bunların
ileriki bir tarihe ertelenmiş olduğunu
ibraz eden etiketlerini söküyor
ve yaşamıma katıyorum

sigarayı bırakmalısın yazıyor
eski bir defterin üzerinde
tarihine bakıyorum
iki tane 2nin ortasında
iki tane sıfır var
sen orda benimle
ben burda seninle
arada ikitane sıfır gibi görünen ama
yan yatmış bir sekizi işaret eden
sonsuzluk çizelgesi

ve aradan geçen
on senenin ardından
on sene öncesinde
on sene boyunca
verilen ve kazanılamayan savaşta
kumandanımın olmadığını anlıyorum

bitkin düştüm
yanlış kararlar aldım
taktikler işe yaramadı
vazgeçtim
çuvalladım
gümüş kurşun yerine
gümüş yüzük kullan deseydi biri
beni haklamaya çalışan
iliğimi emip tükürmek için çabalayan
kurt kadınları öldürmek için
yapardım bunu
on sene önce takardım künyemi
parmağıma

aynen filmlerdeki gibi
yüzüğü okşarsın ve
bir peri belirir baş ucunda
sana yaz der
yaşa der
hayatta kal der
ben sana bakarım der
hasta olunca

ama yokken bir perin
ve olasılıklar beynine tecavüz ederken
çokta umursamazsın artık
olan biten bir şeyleri
işsizliği mesela
veya parasızlığı
veya reddedilen yazıları ve
sürekli olarak sana
yazamadığını söyleyen kum torbalarını
umursamazsın
seni seviyorum diyen kadınları
yanındayım moruk diyen adamları
annenin senin için pişirdiğini söylediği pastayı mesela
doğum gününde
umursamazsın olan biten ne varsa
bir işi bırakıp başka bir işe girersin
iş görüşmelerine sarhoş gider
ve insan kaynakları müdürü olan zatla
geçersin dalganı
o da seni işe alamayacağını ama ilginç bulduğunu söyler
herkese göre ilginçken
ilgi çekmemek için iyice teslim olursun onlara
ve bu iğrençtir aslında
her şey kokuşmuştur
gerçek olan hiçbir şey yok
siyah bayrağını indirir
yerine yırtık pırtık ve yamalı olan

beyaz bir bayrak dikersin
dikiş izlerini görmez kimse artık
ilginçliğini yitirmişsindir
vampirler kanını bile emmez
ağaçlar seni görse
yönünü değiştirir küstükleri için
yağmuru indiren melekler
ıslanmak istediğin için
kafana denk getirmez hiçbirini
kitaplar sihrini kaybeder
fanzinler güneşte parlamaz olur
gökkuşağı gibi
gazeteler kolaj vermez
baban bile sana
ellili yılları anlatmaz olur artık
telefon çalmaz

konuşabilecek bir hamam böceği bile bulamıyorum der buk
konuşabilecek bir hamam böceği bile aramıyorum dersin sen de

sonra bir gün
tüm savaş mağduru askerler gibi
ganimeti toprağa gömmüşken
ve hasta ve sakat ve umutsuz yaşamını sürdürürken
herkes gibi sıradan ve normal bir şekilde
işe gidip eve gelmek dışında
hiçbir şey yapmıyorken

sanki otuz senedir seni izliyormuş gibi
sanki otuz senedir kulağına fısıldayan oymuş gibi
yazmalısın der biri
sana biri sürü şey anlatıyorum yıllardır
hala anlatıyorum
sana neler oldu adamım der gibidir
bunlar ruhumuzun afyonu olmalı

umursamazsın ama
içinde var olan her şeyi
o kadar derine gömmüşsündür ki
bulamıyorsundur artık ne kadar eşlesen de
kendini kaybetmişsindir ve
ve define haritan
yanlış yerleri tarif etmiştir hep
eline düştüğün kişilere
ve onlarda doğru yerleri
tahrif etmişlerdir

ve dikiş izlerini görür o
göndere dikiğın bayrağın
sana ait olmadığını
emaneten orada durduğunu bilir
bozuk bir yapbozun
eksik parçaları gibidir adeta
önce kendini tamamlar
sonra sana
resmin bütünü
senin elindeki parçalar olmadan da
görebildiğini kanıtlar
hiçbir şeye aldırılmaz
defol git desen
küfürler etsen hatta
bunların sana ait cümleler olmadığını
sana ait cümleleri sana söyleyerek ispatlar
haritası yoktur
pusulası yoktur
nerden geldiğini ve nereye gittiğini bilmiyordur
gitmek istemiyordur sadece
demir atmıştır
kumandanındır
çok uzun zamandır aradığın
ama bulamadığın için okyanusta kaybolduğun
adandır

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

erzağının ve cephanenin kalmadığı bir noktada
sana ayağa kalk asker demek için
oradadır
otuz yıldır kulağına fısıldayan perindir
otuz sene sonra torununu sevicek olan eşindir

oradadır
ve naparsan yap
hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorsundur
gitmesini istemediğini de
senin gitmeyeceğini de
gitmiyorsunuzdur
bir yerlerden geliyorsunuzdur
birbirinize

24.ocak.2012

siktir et

pas demen gerekir bazı eller
kötü gelmiştir kağıt ya da
başka birinin kazanmaya ihtiyacı vardır

sen batsan da
çıkısan da
değiştirilmesi olanaksız bir pozisyona düşmüşsündür zaten
nakavt edilmişsindir yani
ayağa kalkıp birkaç yumruk daha yemek aptallık olur
kazanma şansın sıfırken
seyirciler çektiğin acının
bi gram farkında değilken
ve hiç kimse hiçbir şeyin farkında değilken henüz
zafer şarkıları
ve bağırsı çağrışı arasından
sürünerek sıyrılıp
uzaklaşmak zorundasındır
ardına bakma
asla ardına bakma
kangren olmuş bir kol gibi düşün
ve çıkar at
işlerine karışma
içlerine karışma
hiç kimsenin işine karışma
sessiz
sakin
ve acıdan gebersen de
umurunda değilmiş numaraları

21 mart 2008

lethe

senin aceleci olmamanı seviyorum
her şey yeterince hızlı akarken
“biraz sakın takılalım” diyorsun bana
“tamam” diyorum

kaldırıma oturup
arabaları seyrediyoruz
ve yoldan geçen insanları
ve bir deniz var arkamızda
sonsuzluğa doğru uzanan
ama biz sonsuzluğa değil
çocukluğa koşuyor gibiyiz
biraz safça ve
kaygısız biraz da

ve senin temkinli halini seviyorum, diyorum sana
dengede durmamı sağlıyor bu
gülümsüyor ve
korktuğunu dile getiriyorsun

“ama neden” demiyorum
demiyorum çünkü
korkuyla kaplandığımızı biliyorum
her bir hücremizin
acıyla açılıp kapandığını

yeni bir aşk
yeni bir acıya dönüşebilir mi diye soruyor sonra
susuyor ve denize dönüyor yüzünü
zaman akşamüstünü biraz geçiyor ve
güneş yüzmeye hazırlanıyor
ufukta

batmasına izin verme, diyor bana
asla batmasına izin verme
işte o zaman
sana güvenebilirim

“ama bu imkansız” demiyorum
“deneyebilirim” diyorum sadece
denemeye değer, diyorum

sana güvenmem için, diyor
sözcüklere gerek yok
bana bak

kafamı çeviriyorum
göz göze geliyoruz
ölümcül sessizlik ve
dünya kayboluyor o anda
tüm geçmiş ve
belirsiz gelecek
siliniyor

her ikimiz de biraz
farkındayız olan bitenin
itiraf etmeye korkuyoruz sadece
ve sonra
istediğimiz bir şeyi
yapmayı erteliyoruz

öp beni lethe
tüm acılarımı al ve
bu nehirde akalım
sonsuz dek

yeniden doğmak gibi bu
sıfır yaşında olmak gibi
her şeyi hatırlayarak
hiçbir şeye doğru akmak
yeniden başlamak
belki biraz fantastik ve
dengeli mutluluk biraz

sonra titrediğini görüyorum onun
ve soğuk değil hava
üşümediğini biliyorum
hayır ben de üşümüyorum

insanlar yok
hayvanlar sadece
ve bi kaç ağaç
mavi gökyüzü
beyaz bulutlar

keder ve neşe arasında
gidip gelmişiz yaşamımız boyunca

sonra ona bakıyorum
ve o da bana bakıyor
karanlık
parlıyor gözleri
öp beni diyor
bırakma diyor
korkuyorum diyor
gerçekten korkuyor
öp beni diyor

nasıl yapılacağını unuttuğumu söylüyorum ona
çok uzun zaman geçti üzerinden diyorum
korkuyorum diyorum
gerçekten korkuyorum

müzik açalım o zaman diyor bana
hatırlamamıza yardım etsin diye

ve radyoda
jori ve robert'in
birlikte söyledikleri
ve ilk kez dinlediğim
mutlu bir şarkı çalıyor

sonra bir anda
acı üzerine kurulmuş
bir şelaleden aşağı
düşüyoruz beraber
nehrin adı lethe
suyu acıdan gelip
hiçliğe gidiyor
bizi her şeye karşı yabancılaştırıp
birbirimize hapsederken
akıyor
sakince

4.temmuz.2009

Jori: this empty flow
Robert: the cure'un vokalisti

see nothing
ikinci bölüm

birleşik çekim hataları

boşuna deneme

1.

.sonrasında, “seninle birlikte olmak istiyorum” dedi bana. sürekli burnunu çekiyordu. siyah uzun saçları vardı. “ne işsin lan sen” demişti, izledim sadece, uzun uzun. burnunu çekti. “aylak” dedim. “ben bir aylağım, ve çalışmayı düşünmüyorum, çalışmayı hiç düşünmedim”

“seni de avlayacaklar ama” dedi, “inan bana, eninde sonunda sen de kafese gireceksin”

“haklı olabilirsin” dedim ona “ama henüz değil”

“karşı çıkman olanaksız”

“biliyorum”

2.

bardan çıkıp onun evine yol aldık. yavaş yürüyorduk, oldukça yavaş. onu evine bırakacak, sonrasında kendi yoluma devam edecektim. evi yolunun üzerindeydi. ve sevişmek istiyordum onunla. ama aşık olmaktan korkuyordum. deşetle ürküyordum aşktan. gözüm kesmiyordu. hiçbir şeyi gözüm kesmiyordu. korkuyordum. durgundum. tükenmişim. ve bekliyordum. sanırım, beklemek dışında yapılabilecek çok fazla bir şey yoktu. varsa bile ben yapmak istemiyordum. beklemek güzeldi. beklemek yorucu değildi. uğraş gerektirmiyordu. ve linda scott ile seviştiğimi hayal ettim bir an. sonra beth gibbons ile. sonra amanda palmer ile. tüm eski sevgililerimi düşündüm daha sonra. birden içim titredi. belime attı elini

“sana aşık olabilir miyim” diye sordu

“olmamalısın” diye verdim karşılığı, “ben de olmayacağım”

“neden?” diye sordu

“sonuncusunda son hakkımı da tükettiğimi düşünüyorum” diye aptalca bir cevap verdim, “aşk korkutucu bir şey. bir daha aşık olamayacağıma inandırdım kendimi. böyle düşünmek beni rahatlatıyor”

“seni rahatlatan çok fazla şey var bu hayatta” dedi, “daha önce çaresiz hissetmenin de seni rahatlattığını söylemiştin”

“evet” dedim “eğer içinden hiç bir şey yapmak gelmiyorsa, çaresiz olduğunu düşünmek iyidir, oturur ve bu konuda yapabileceğim hiç bir şey yok dersin kendi kendine, olayların sonuçlanmasını izlersin, aynı iskambil kâğıtlarının sırayla devrilmesini izlemek gibi, eğlencelidir, her şeyi şansa bırakmak, heyecan verici gerçektir”

“bekle ve izle”

“bekle ve izle, evet. planımızın adı bu olsun”

“hastalıklı bir senfoni gibisin” dedi

“eylemsizlik” dedim. bunun aklına bir şey getirdiğini söyledi

“şu hükümetin acil eylem planları, hatırlıyor musun?”

kahkaha ile güldüm. sarhoştuk

“sana kalsa, her şey boş, öyle değil mi?” diye sordu ardından

“acil eylemsizlik planı” dedim

“bekle ve izle” dedi. tekrar güldük. iyi gidiyor olmalı, diye düşündüm, ama her şey ilk başlarda iyi gider zaten, öyle değil mi?

3.

gecenin ikisiydi ve yalnızdık sokakta. yürüyorduk. topuklu ayakkabı. ruj. parfüm. siyah saçlar. sarhoş. yitirilmiş bilinç. altüst. ve ölümsüz. burnunu çekti yeniden. “alkol” dedi, “alkol yok. olmaması daha iyi ama öyle değil mi?”

“evet” dedim “daha iyi” her ne kadar bu bir yalan olsa da

“pıt atalım öyleyse” dedi “o var”

“hayır” dedim yeniden. bir büfeye girip 2 şişe kırmızı şarap aldık. ve evdeydik nihayet. sessizce bekliyorduk.

“şimdi napıcaz” diye sordu.

“bilmem” dedim gülümseyerek

“insanları neden sevmiyorsun” dedi

“korkuyorum onlardan” dedim “ne kadar uzaklarsa, o kadar güvende hissediyorum kendimi”

4.

.ve sanırım kaybettik, dedi ben üzerindeyken, gidip gelmeye devam ettim

gerçekleşmesi olanaksız ne varsa hayal ediyorum dedim, ufak bir ev, aptal bir iş, şirin bir hatun, ölene dek sarhoş, yazı, aşk, nefret, bağrıış çağrıış ve sarmaş dolaş. bir küs bir barışık, ama daima beraber. gerçekleşmesi imkansız olan her ne varsa.

zirvedeydik

“kaybettik, biliyorsun de mi? asırlar önce”

“savaşmıyordum” dedim “asla savaşmadım. hayatım boyunca savaşmadım. ama teslim de olmadım. savaş onların savaşı, ben kendimi korumaya çalışıyorum sadece, kurşunlarından”

“boşuna deneme” dedi. bir sigara yakıp uzattım. aşık olmuştum. ki başka türlü de, aynı yatağa giremezdim zaten

“boşuna da olsa deneyelim mi” dedi, o gecenin sabahında.

“olur” dedim.

bir süreliğine, oluyormuş gibi yaptık

4.şubat.2006-dağıtım izni

caz (karışık)

havaya can sıkıntısı hakimdi. oturuyorduk. evde. karşılıklı iki kanepe. müzik yok, ses yok, diyalog, görüntü, göz göze gelmek. hiçbir şey.

bacak bacak üstüne atmış, ve havada kalan ayağımı sallıyordum ben. o ise, tırnaklarını yemekle meşguldü. bacak bacak üstüne pozisyonundan, iki ayağı da yere basan pozisyonuna geçtim. var mı öyle bir şey, ya da durumu tarif edebildim mi bilmiyorum. yeteneksiz bir yazarım zaten. sağ ayağımı, topuğumu yerden kesmeyecek kadar kaldırıp yere vurmaya başladım bu kez. bir ritim tutuyor sayılmazdım, ama müzikten anlamayan birine göre, gayet pek tabii öyle görünecektim ve bazılarımızın sigarayla arasında olan ölümsüz aşkına inanmayanlar için de elbette para kaybıydı, bu iş. hele ki sigarayı, bakkaldan almaktansa, tütün ve kağıt alarak kendiniz içilebilir hale sokuyor iseniz, bu israfa zamanı da katabilirlerdi. o da öyle yaptı. o an. tam elimi, tütün torbasına doğru uzattığım anda.

“günde ne kadar zamanını alıyor dersin bu iş?”

“hangisi? bi saat gidiş bi saat gelişi de sayarsak on” dedim

“o değil yahu” dedi, eliyle sigara içiyor gibi bir işaret yaparak

“haa o mu” dedim, “bilmem, hiç düşünmedim bunu”

“düşünseydin iyi ederdin” dedi, “sürekli olarak hiçbir şeye yetişemediğini de hesaba katarsak”

“yetişemiyor olmaktan şikayet eder bir halimi gördün mü benim? ya senin ki? sen onu düşündün mü?” bir elimle tırnak yemekten bahsettiğimi tariflerken ekledim “can sıkıntısını geçici süre çözümlen farklı metotları var işte”

bir süre daha konuşmadan oturduk. ben sigaramı içerken o, bu kez de, saçları ile oynamaya başladı. sarı ve uzundu. yeni boyatmıştı daha ve ben sevmemiştim.

ve bunu o da biliyordu. ve sevgili olduğumuzdan bu yana, altıncı kez, tekrar, o aptal soruyu sordu: “ayrılalım mı?” ve ben, daha önce ki beş keresinde verdiğim cevabı değiştirdim: “olur”

daha önceki beş keresinde, “sen bilirsin” demiştim, ama bu kez, “fark etmez” tınısında söylenen bir “sen bilirsin” değildi, daha çok, “ben istemiyorum ama istediğin buysa sana engel olmayacağım” anlamını barındıran bir “sen bilirsin” idi. şimdiyse, sadece, “olur” demiştim ve bu, “bana uyar” demenin kısa versiyonu gibiydi. şaşırmadı. onu uzun zamandır şaşırta bir şey yapmamıştım zaten. hoş bunun için uğraşılıyor da sayılmazdım, ansızın eve elinde çiçekle gelmek gibi mesela, ya da telefona “alo” dediğinde, pat diye “aşkım” ile lafa başlamak gibi, o sırada herkesin içindeyken hatta, bir metro yolculuğundayken mesela. ve o bunu istiyordu. sormuştu hatta, bir keresinde, onunla beraber metroda iken, bir ön sıradaki elemanın telefonda sevgilisi ile olan konuşmasına şahit olmuştuk ve kapılar açılıp da, trenden dışarı çıktığımız anda, bana “gördün mü” dedi, “adam ne kadar rahattı konuşurken”

“ben de rahatım” dedim, “her zaman hem de”

ve onu orada, istasyonda, sarılarak üstelik, öpmeye başladım ve bana karşı koyup, birkaç saniye direndikten sonra, onu, yani dudaklarını serbest bırakınca, “bunu ben istediğim için yaptın” dedi, “içinden geldiği için değil”

“istediğin şey bu muydu?” dedim, “istediğin şey buydu. karşılık vermediğin şey de öyle. bana eşlik etmediğin”

“ben öyle söylemesem öpmezdin”

“tamam elif” dedim, “sen haklısın, doğru. ama ben sıkıldım bu saçmalıklardan”

işte o gün, ilk telaffuz edişi idi, ‘ayrılalım mı’yı. benim de ilk “sen bilirsin” deyişim. ve ardından, böyle söylediğim için, o, dudaklarıma yapışmış, bir öpüşme, üstelik uzun bir öpüşme faslı sonrası, “şaka yaptım” demişti, “manyak, bi de ben bilirmişim ya. hemen de alınıyorsun”

alınmıyordum oysa, gerçekten bugüne kadar alınıp kırıldığım hiçbir şey olmamıştı yaşamım da, zannediyorum. fazlasıyla rahattım, ve ona batan da, belki, bu rahatlığımı. herhangi bir sorun karşısında ki, sorunu büyütmeyen tavrımı o lakaytlık olarak görüyordu. değildi. sorunlar daima vardı zaten. her zaman, herkesle, her zaman olabilecek, basit ya da derin sorunlar. ama ‘bakmazsan görmezsin’ adında bir ilke edinmişim kendime yıllar önce, yaşamı kolaylaştıran bir

yöntem. bu elbette, kalbime saplayacağı bir bıçağı elinde taşıyan bir heriften gözlerimi kaçıracağım anlamına gelmiyordu ama, beraber aynı evi, ve belki bir anlamda da, hayatı paylaştığım bir hatunun, en sevmediğim huyunu, değiştirmek için az da olsa bir çaba ve enerji harcayacağım anlamına da gelmiyordu. o saçlarını sürekli bir takım renklere boyuyordu ve bence siyah iyiydi, yani boyasız hali, ama bundan şikayet eder durumda değildim, ya da bazen, özellikle bir ortamda kıskandığı güzel bir hatun varken, bana daha çok sırnaşır nerdeyse kucağımda oturur vaziyette takılmasına karşı duracağım. yaptığı hiçbir hareketten rahatsız olmuyordum, bir noktada kıskançlığımın evirildiği güvensizlik durumu hariç. ve bu evirmeye katkı sağlayan hiçbir hareketim de olmamıştı üstelik.

ikinci seferinde, “bi dakika izin verir misin” demiştim, “sigara sarmam lazım”

o sırada evdeydik ve evde, onun burak adında bir arkadaşı, benim de zeynep ve turgut adında iki arkadaşım vardı. elif, sigara sarmama izin vermediği için, zeynep’e, “bi sigara sarsana ya” demiştim, ve bir hışımla kalkıp, mutfağa gitti ben böyle deyince elif. peşinden gitmedim tabii ki. “tamam boş ver ben sararım” deyip, tütün torbama uzandım.

döndüğünde, elimde ki sigarayı görünce, bana, herkesin içinde, “bi gün evlenirsek, nikah şahitlerimiz, çakmakla sigara olsun mu” demişti, “biri bi masada diğeri diğeri masa da oturur”

ben de hiç alınmadan, gayet sakin bir şekilde, “nikah memuru da kül tablası olacaksa uyar” demiştim, herkes gülmüştü, o da. ama herkes gittikten sonra, yine “ayrılalım mı” dedi, ben de “sen bilirsin” dediğim için tekrar dudaklarıma yapışıp, onun öncesinde, “ben bilmem eşim bilir diyorsun yani” demişti, gülerek. bir anda ciddiyetten geyiğe nasıl dönebildiğini öğrenmek isterdim, yazarken çok işime yarayabilirdi. aa evet tabii, ben hemen hemen her konuya, yazıma nasıl bir güç verebilir diye bakıyorum, hatta yazdıklarımı okumayan bir hatunla katiyen aynı odada bile beş dakikadan fazla kalamam.

o hiç okumuyordu yazdıklarımı. elif yani. ve bu bana iyi geliyordu. gerçekten iyi. belki gizlice okuyor da olabilirdi ama, gündemimize bir parça bile, yazı ve yazmak ve edebiyat girmediği için aslında, onunla beraberdim. beni onunla beraber olmaya ikna eden nedenlerden biri de bu olmuştu. yazan bir insan için, yazma eylemi, hayatın bütününde yüzde birlik bir kısmın ötesini kapsıyorsa, tehlikeli olabilir. ne demek istediğimi daha sonra açıklarım. yani başka bir seferinde. başka bir yerde. başka bir zamanda. dağıtmadan devam edecek olursam,

üç dört ve beşinci seferlerinde de, benzer süreçler yaşandı. onları da anlatıp öyküyü gereksiz yere uzatmak istemiyorum. sayfa başına para kazananların işi, o uzun ve gereksiz ve önemsiz detaylar. bi de lars von amca yapıyor bunu, ama onun ki parayla ilgili değil, daha çok ben ve benim gibiler sıkılıp izlemesin diye. ki bu konuda başarılı lars, izlemiyorum.

dediğim gibi, havaya can sıkıntısının hakim olduğu bir günde oturuyorduk ve vakit akşamüstünü çeyrek geçiyordu. ortada hemen hemen hiçbir şey yokken, “ayrılalım mı” dediğinde elif, “olur” demiştim ve telefonum da o sırada çalmıştı ve meşgule atıp telefonu da ona doğru attım. fırlatmadım yahu, öyle değil, oturduğu koltuğun üzerine yani. ayağa kalkıp yürürken, “nereye” diye sordu, “bakkala” dedim, “istediğin bir şey var mı?”

“yok”

“tamam, gelirim iki dakkaya”

“biz şimdi ayrıldık mı” dedi, gayet ciddi bir şekilde.

“evet” dedim.

odadan çıktım. holde bir iki dakika, mont ve ayakkabı için oyalanıp, ardından kapıyı yavaşça, tam kapanmayacak şekilde çekip çıktım

döndüğümde evde değildi. ilk biramı açıp, hiç ama hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. televizyonu açmak. hiçbir kanalda bir dakikadan fazla kalmayacak şekilde, yaklaşık olarak iki saat takıldım öyle. dört bira.

telefon çaldı sonra. tekrar. zeynep’i arayan. daha önce de o aramıştı. meşgule attığım sırada. bu kez açtım.

“alo”

“napıyorsun”

“hiç ya zeynep. sen?”

“ya şey, şu elife almak istediğin şeyi buldum ben, fiyatı biraz tuzlu da, ayarlatırım elemana bir şeyler, dükkan arkadaşımın zaten”

“o hediye için çok geç” dedim

“çok mu geç” dedi

“evet” dedim, “ayrılmıyız biz, yani, galiba, bilmiyorum da, öyle herhalde, her neyse, sağ ol gene de, uğraştırdım seni de”

“önemli değil de, iyi misin sen?”

“he ya” dedim, “televizyon izliyorum”

“iyisin yani, televizyon?”

“evet, bitti mi? kapatıcam”

“geleyim istersen diyecem ama gene sorun yapacak seninki”

“görüşürüz”

“hıhım”

telefonu kapattığım anda odada bir sandalye hareket etti ve masanın altından elif çıktı. şapkadandan tavşan çıkartmak daha kolay olmalı, masa altından sevgili çıkartmakla kıyaslırsak

“şimdi ayrıldık işte” dedim ona, “az öncesine kadar emin değildim ama şimdi tamamdır”

“ya özür dilerim. ama. ben.” dedi

“bakkala gittiğimde kimin aradığına baktın öyle değil mi” dedim

“evet” dedi, ağlıyordu

“sonrasında ben bu sikik eve tekrar geldiğimde, neyle meşgul olduğumu da gördün öyle değil mi?” dedim

“evet” dedi, “televizyon izliyordun”

“izliyordum yani. öyle mi?”

“yani aslında, seni televizyon izlerken ilk kez gördüm ama”

“izliyordum yani?”

“pek izliyor sayılmazdın”

“ardından sikik hediyen için yapılan telefon konuşmasına kadar hiçbir şey seni o masanın altından kalkman için ikna etmedi ama”

“ya ben” dedi, “sanmıştım ki...”

“insanlar, bazen, bazı şeyleri sanarlar güzelim. ip nerde kopar biliyor musun, sandıkları şeyin peşinden gitmekten vazgeçmeleri için, gerçeğin güneş gibi parlamasını beklediklerinde.”

tekrar özür diledi. ve tekrar. ardından bir tekrar daha. ve bu anı, ikinci kez yaşayışımızdı. özürler ve üzgünömler. bu arada, ilki, beşinci tekrar kısmından sonrasındaydı. ve evet, klişe bir konuyu zenginleştirmek için araya un da serpebilirdim ama, yapmadım, gerçekten can sıkıcı bir günde, başka bir can sıkıcı günü anlatmaktan başka, yapacak bir şey gelmedi elimden. ve eğer, bir kez daha, bana, iki ay boyunca sevgili olmamız için diretirse biri, teslim olup denemeyi kabul etmeden önce ondan sigaraya başlamasını isticem. zaten sigara içiyorsa, boktan meseleler için iki ay diretmez, sigara yaşamın rutnini dengeleyen bir panzehirdir çünkü. her şey olabilir sigara, her şeye karşılık gelebilir, bir türk dünyaya bedel mi bilmiyorum, ama sigaranın bin sevgiliye bedel olduğunu söyleyebilirim.

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

ayrıldık tabii ki, “sana sigaranı ben sararım” dediği halde üstelik. o gün, evden çıktım, ve bi daha da dönmedim. onun eviydi. benim evim olsaydı, televizyonun ne işi olurdu ki zaten?

not: başlık, jazztral'ın, bu öyküyü yazdığı sırada bana açtığı fonlardır. “başlık bulamayan adamın hüzünlü öyküsü” olabilir bu notun da başlığı.

25.şubat 2014

static

buluştuk. bir barda. iki sıkı dost olmamıza rağmen, önemli sorunlarımız vardı. anlaşıyor sayılmazdık aslında, birlikte harika zamanlar da geçirdik, ta ki, o evi tutana kadar. ufak bir ev. o bulmuştu. “eve çıkalım abi ya” demişti, “olmaz mı?”

“olur” dedim ben de, “ama nasıl yapcaz, ailemizle yaşarken bile parasal anlamda fasolu ilerliyoruz”

“deneriz” dedi. denedik

sonra, yani birkaç ay sonrasında, bir barda buluştuk. bana, napmak istediğimi sordu. ona, çok klasik bir şekilde, “yapmak istediğim hiçbir şey yok” yanıtını verebilirdim ama, bu da çok salakça ve bukowski vari olurdu ve salakça girişilen bukowski pozları eğretiydi, hem yazı da hem de gerçek hayatta. ve dahası, benim yapmak istediğim şeyler de vardı üstelik ve yapıyordum da. en azından istediğim ve tek başıma yürütebileceğim her şeyi yapıyordum. küçük şeyler olabilir bunlar, ama beni tatmin ediyordu, büyük beklentiler içinde olmadım hiçbir zaman, büyük işlere kalkıştığım doğru, zaman zaman, ama onlar bir beklenti ve umuttan yoksun, ve yine de büyük bir hırsla girişilen deneylerdi. giderek insanı yıldıran, duvarda bir delik açma çabaları. gençken. nefesin tıkanmıyorken ve 3 birayla kafayı bulabiliyorken. ve geriye dönüp baktığında, pişman olduğu hiçbir şey olmaması bir insanın, işte asıl önemli olan buydu bana göre, yoksa herkes ister, iyi ya da daha doğrusu ‘sıkıntısız’ ve ‘yorucu’ olmayan bir hayat, ama bunun için katlanılması gereken fedakarlıklardan ziyade, kendi ruhundan azat edeceğin ödünleri düşününce, ‘boş ver’ demiştim yıllar önce, yıllar içerisinde, birkaç kare, “boş ver. böyle iyi”

en sonunda da yıllardır düşünür kurduğum bir işe kavuşmuşum işte. her işte olabilecek türlü sıkıntı ve iç bunaltılarına rağmen, kafa sikkemeyen türde olanlardan, bir kolu çek bir tuşa bas gibi yani. böyle bir iş. böyle bir işi düşlediğimde onyediydi yaşım, ulaştığımda 29. fena sayılmaz. 12 yıl. kendi adıma, isteyerek başardığımı söyleyebileceğim, ki orada ki başarı kelimesinin yerine ‘ulaşmayı’ kullansak doğru olacaktı, her neyse, isteyerek höpürdettiğim diyelim, bi çok şeyin gerçekleşmesi, uzun yıllar aldı, ve en sonunda, bundan birkaç on trilyon gün önce, tamam demiştim, oldu, oluyor, olmaya devam edecek, zaman içinde, sadece birkaç asrı daha neşterledikten sonra, ölmeye devam etmekten başka bir hiçbir şey yapmadığının farkına varmalı herkes, ve bundan şikayet ediyorsak, yani ben etmiyorum da, siz ediyorsanız, başınız büyük belada demektir, sorunların ardı arkası kesilmez çünkü ve işin içinden çıkamazsınız. ben çıkmadım. çünkü işin içine burnumu sokmamaya kararlıyım. neden mi bahsediyorum? hiç... koca bir hiç. hayatın özünü kavransanız, geriye hiçbir şey kalmaz. hepsi bu. ama siz, bunun farkına varamayıp, hep, daha fazla, ya da daha ötesi, ya da bir adım daha, diye, debelenir durursanız, “hayırlı işler niyazi” demekten öte diyecek bir şeyim olmaz, su akar yolunu bulur demişler, bunu büyük tao ihtişamından araklamış da olabilirler, ama gerçek olan şu ki, hayatta ki en büyük mürşit ölümdür. ve öldükten sonra anılma sevdası, yavaşlıktan öte bir şey değildir çok affedersiniz. affetmez misiniz? ebenizin amı o zaman. ne diyordum? mühim olan, dişli çark mücadelesinde bir eksen kayması oluşturmuş olmaktır, bunu ölümünüzden sonra da gerçekleştirmiş olabilirsiniz üstelik. yapanlar var. bazı insanlar için bazı insanlar çok şeyi değiştirmiş ve mutluluğun anahtarını vermektense huzurun kapısını tarif edebilmişlerdir. ve bunu yapmanın en kestirme yolu sanatsal bir takım aktivitelerle, düşünceyle birlikte oluşan duygu nakli operasyonudur. bunu ona anlatamamış mıydım, ya da o anladığı halde, ki anladığından eminim, içine mi sindiremiyordu, bilemiyorum, bana tekrar, her şeyi, her şeyimi, her şeyimizi, en başa döndüren o soruyu sordu: “napmak istiyorsun?”

bir bardaydım efendim en son, sıkı bir dostumla, unutmadınız değil mi? hani eve çıkmıştık falan da. sordu ve ben de ona, “varmak istediğim bir yer olup olmadığını sorsaydın daha net konuşabilirdim” dedim, sordu. vardığımı söyledim ben de. “varıyorum da aynı zamanda” diye ekledim. “yani ilerliyorum, geri sarıyorum, bazen duruyorum, bazen hiçbir şey yapmak istemez canım, bazen de çok şey yaparım, ki bunları biliyorsun”

“hayallerin vardı senin” diye ekledi

“yo hayır yoktu” diye verdim cevabı “var olan şeylerin yok da olabildiğini

kanıksadığında hayal kurmayı bırakıyorsun biliyon mu” dedim

“biliyorum” dedi, işaret parmağı ile sol burun deliğini kapatıp, burnunu çekerek. bunu yapmamış da olabilir ama. ben hikayeye derinlik katmak için eklemiştir belki. gelen eleştiriler sonucunda biraz daha fazla tasvir ve betimleme yapmaya ve boş konuşmalarımı azaltmaya karar verdim. öyle yaparsam olurmuşum, satarmışım yani, ya da okunurmuşum, okunabilirmişmiş, falan filan falan filan. okunabilirlik? ne diyordum angelica?

burnu kalkık biri ile kendinden emin biri arasındaki yedi farkı bulursanız, tekrar konuşalım bu konuyu

burnunu çekti ve, ardından, “güzel bir hayatımız olabilirdi” dedi

“zaten güzel bir hayatımız var” dedim

“gecenin köründe işe gidiyorsun, üç kuruş için götünden ter akıyor, bu mu güzel olan” dedi

“üçbinaltmışyedi kuruş için nöronlarımdan da ter akmasını istemezdim” deyip masadan kalktım. tuvalet için

döndüğümde telefonunu kurcalıyordu, “var mı bi gelişme” diye sordum

“yok” dedi, “aynı şeyler işte”

“tamam”

“yürümüyor”

“bazen yürümez moruk”

“bana moruk deyip durma”

“yaşlandık kızım” dedim, “mortluyoruz işte”. bu sırada sıkı dostumun hatun olmasına şaşırın bir dostum, “oha” diyecek, “benden bahsediyorsun sandım” geçelim.

“ya abi ne istiyorum biliyor musun?” dedi hatun. adı buket bu arada.

“biliyorum” dedim, “daha iyi bir hayat”

“ya hayır, öyle değil, sorunlarımızla ilgili”

“sorunlarımız evle başladı farkında mısınız?”

“ya tamam, evet, aynı evde yaşamaya başlayınca daha iyi tanıyormuşsun insanları, onu anladım”

“biz aynı evde yaşamıyoruz” dedim, “ben bi evde yaşıyorum, sen o eve ayda üç gün geliyorsun, geri kalan günlerde de nerde olduğunu merak etmiyorum artık. ne istiyorsun? daha iyi bir başka bir şey. daha iyi bir buket istiyorsun sen hatta. ve daha iyi bir girdap”

“kendimi sevmiyorum, hiçbir konuda yeteri kadar iyi değilim, hiçbir şeyi yeteri kadar iyi yapamıyorum, bugün çay taşırken tepsi elimden düştü gene, bi ton fırça yedim”

“ben fırça yemiyorum biliyorsun değil mi?”

“sen başkasın, işin başka, bi çok şeyin başka işte”

“değil de. işi bıraksan artık?”

“para?”

“çalışıyorum ya işte”

yüzünü ekşitti, gene aynı hikaye der gibi. iyi bir iş bulmamı da istiyordu aynı zamanda, kendine istedikleri yetmiyormuş gibi, benim için de bi ton ‘ona göre’ iyi olan şey isteyip duruyordu. sevgili gibiydik, ya da değil gibi, her ikisi de. bazı geceler sevişir, bazı geceler nerde uyuduğumuzu önemsemezdik. hayatında benden başkası olmadığını biliyordum, ama ben onun hayatında mıydım emin değilim. ve sorun da etmiyordum açıkçası. ona, bulunduğu noktaya gelmesi için girmesi gereken ‘çıkış’ kapısını göstermiştim, ve o inatla, ve bir umutla, ve de korkuyla, geri çekilmişti, deniycekti, bir şeyleri değiştirmek için, yaşanmaz olduğunu düşündüğü hayatını yaşanılır kılmak için, hayat içinde bir şeyler yapıyor olmak için, bir şeyler yapıyor olduğunu hissetmek için, bir şeyleri iyi yaptığından emin olmak için hatta. ama “hep daha iyi” çabası, kum torbasını yumruklamaktan farksızdır dostlarım, hazır olmadığını ve kaybedeceğini bile bile o ringe çıkmalı ve dövüşmelisin, birkaç nakavt sonrası kum torbasından vazgeçiyor insan. duvarla veriyor mücadelesini. duvarlarla. yeni birkaç duvar daha örme uğraşısıyla. ben ördüm. ve o aşmıştı, tüm duvarlarımı üstelik, ben izin vermiştim aşmasına, açılmasına, açılmamıza, sonrasında, içiçe geçen benlik savaşı, bizi birlikte olmaya çevirmek yerine, birbirimizi kendimize dönüştürmeye yol açmıştı. ben hoşnut değildim bu durumdan, onun da hoşnut olduğu söylenemez, ama sorun şu ki, ben buket’ten hoşnuttum. o benden olmadı. ve çekiştirilmeye gele-miyordum. yaşadığım bir hayat vardı. dolanıp duruyordum işte. o ise debelenip duruyordu. seviyordum bu halini. en azından girdiği mücadelelerde, daha en başında hükmen yenik olduğunu görsem bile ona destek oluyordum, deniyordu hiç olmazsa, ben denemeyi bırakmıştım. o da bırakmış olsaydı, birlikte çok iyi bir hayatımız olabilirdi. boktan diye tabir edebileceğiniz, benim için dört çarpı dört duvar evimizde, bir şeyler bir şeyler, kovalarken bir şeyleri, dünya dönüp dururken hem kendi hem de güneşin etrafında, bizim de onunla beraber yol aldığımızın ama varmak istediğimiz noktayı belirlediğimiz anda bu keyifli döngüden çıkıp sürekli yeni bir hedef belirleme ve ilerleme telaşına tutuşacağımızın, ve dahası bunun sadece bizi değil, bizim de birbirimizi yememize yol açacağı-

nın, farkına varması olanaksız gibiydi buketin. birer bira daha söyleyip havadan sudan konuştuk sonra. o bana dün işe başlayan elamandan bahsetti, ben salak işimde personel eksikliğinden dolayı tekrar belirsiz bir süre günde oniki saat çalışma ihtimalimin olduğundan. gözü parlıyordu elamandan bahsederken. benim gözüm parlamadı hiç. gözünün kısa aralıklarla yanıp sönmeye yol açtıklarım dışında da bir süre parlatabildiğim kimse olmamıştır. aslı hariç. sonra mı? sonrası yok. hesabı ödeyip kalktık. ardından bir daha, o gece ki kadar yakın olmadık hiç. son kez beraber uyuyup, sabah farklı saatlerde uyandık. ben işe gittim. bir pazar sabahı. o bulaşıkları yıkamış, sonra bana bir not yazıp, çıkmış. kötü hissetmedim kendimi. kötü hissetmek için, öncesinde iyi olmak gerekir. en son iyi olduğumda 31 aralık iki bin yedi. yedi de harbiden. böyle iyi dedim. hemen ardından. böyle iyi. iyiyim. iyiydim. sonra gelip giden, bi kaç parça ruh çalkantısı dışında, hiçbir şey için koşmadım, koşmayı denediğim zamanlarda da düştüm zaten o çalkantılar esnasında. mecazi anlamda değil. gerçekten düştüm. dizim kanadı. ve ben kanadığını üç gün sonra yara izini görünce fark ettim. bazen olur. bir şeylerin farkına çok geç varırsın. buket için de geçerli bu. ama tekrar kapıyı çaldığında, evde olacağımın garantisini veremem ona. ya da daha önce ki gibi yelkenleri suya indirebileceğimin. bi kaç kez denersin. sonrasında. denemekten vazgeçtiğinde. bu kez olacağını ya da olduğunu bilsen bile, yerinden kalkmak yerine sigara paketine uzanırsın sadece. hepsi bu. şimdi uyuyacağım. sabah işten geldim ve gece iş var. bugün pazar mıydı? eyvallah o zaman.

* başlık “no clear mind” adlı grubun bir şarkısının adıdır

test

berbat bi gece geçirdiğimi söyledim ona

“nasıl berbat bir gece geçirirsin” dedi

“berbat bi geceyi, nasıl geçirirsin?” dedim. o, sözümü kestiğimin farkında olmayarak konuşmaya devam ederken, şıkları saymaya başladım:

a) üst üste sigara içerek

b) bu arada, duvarları izleyerek

c) bu ikisi ile birlikte, bir şişe viskiye sek olarak tek başına girişerek

d) bu üçünü de...

“ne diyon sen ya” dedi

“sen ne diyon ya” dedim

“beni dinlemiyormuşsun” dedi

“her ikimiz de birbirimizi dinlemiyorduk ama, kadınlar her zaman haklıdır” dedim. bu sırada sigaramı yakıyordum. çakmak sesi efekti

“üf ya” dedi

“noldu” dedim

“sigara mı içiyorsun sen?”

“evet”

“hani bırakacaktın”

“izin vermiyorlar”

“kim izin vermiyor ya?”

“sen”

bu arada, evet, belirtmeyi, unutmuşum, telefonda konuşuyorduk, ve telefonu yüzüme kapattı. geçmişte defalarca olduğu gibi. ama bu kez, kendimden emin-dim, iyi bilirdi, haksız olsa bile karşısındakini suçluluk psikolojisine sokmayı.

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

hazırlıklıydım, hazırlıklıydım çünkü... kötü bir gece geçirdiğimi söylemiş miydim bu arada? unutmuş olabilirim. bi hatun, bazen, insana her şeyi unutturabilir, sonrasında onu unutmak için, geriye kalan ne varsa hatırlamakta zorlanırsın. çok mu arabesk oldu? severim

bekledim. saatler geçti ve gece işe gitmem gerekiyordu. noldu dersiniz? demezsiniz ama. şu sikik öyküyü, sonrasında merak ederek okuyabilecek ve tamamlayacak insan sayısı, bir elin parmaklarını geçmeyeceği için, onlara da zaten sonrasında, daha önce, geçmişte, bir arkadaş sohbetinde anlatmış olabileceğim için. için, için, için efendim. bendeki şarap

birkaç saat sonra bir mesaj geldi: “napıyorsun?”

“hiç” dedim, “sigara içmeye devam ediyorum, ya sen?”

“okuldan çıktım, eve yürüyorum, konuşalım mı?”

öyküyü burada sonlandırıp, size, karşılığında çam sakızı çoban armağanı verilen bir soru sorabilirim, “onu aradım mı, aramadım mı?” gibi. ama. düşününce. son radyo yayınıımızda, jazztral ile beraber, o kadar çok hediyeyi, oturup kendimiz tüketmek zorunda kaldık ki, bir daha, insanlara, yaptığımız herhangi bir işle ilgili, herhangi bir yerde, herhangi bir soru, sormama kararı aldırılmaya kadar gitti, bu mesele. dinliyor musunuz? o halde devam edelim

aradım. tam iki saat sonra. bu kez de ben sordum, aynı lanet soruyu:

“napıyorsun?”

“hiç. ödev. sen?” güzel sanatlarda bilmemne bölümü okuyordu. okuyabilir. ben işe çalışıyordum ve işten atılmama ramak kalmıştı ve bu onun nerdeyse umurunda bile değil sanıyordum

“sigara içmeye devam ediyorum” dedim

“özür dilerim” dedi

bu, genellikle, ya benim de özür dilememi gerektiren konularda, ya da benim de özür dilememi istediği zamanlarda kullandığı bir cümleydi. özür dilerim. a ben de özür dilerim. üzgünüm. ben de üzgünüm. barışalım mı?

bazense, yani ilk zamanlarda, saatlerce zorlardı beni, lanet telefonu açmak, ya da bir cevap yazmak için. öğrenmiştim ama. zamanla tüm burçların kadınsal algoritmasını çözücem, sırayla gidiyorum ve evet başak, üzgünüm ama sıranın

sana gelmesi için daha çok burç var sırada, ve başak dediğim bir burç değil, isim, hatunun ismi başak, burcu koçak. ne diyordum?

“ne için?” dedim, üzerine gitmektense

“kötü bir gece geçirmişsin, anlayamamıştım”

“ve gece işe gidicem”

“gitmek zorunda mısın?” dedi, tahminen bu arada dudaklarını büzüyordu

“hı hı” dedim

“gitmesen olmaz mı?”

“işten atarlar”

“daha iyi bir iş bulsana”

bu teklifi, hayatı boyunca hiç çalışmamış veya bi süre işsiz kalsa da durumu kotarabilecek durumda olan insanlar, rahatlıkla kullanılabilir

“beynimi düzecek bir işten bahsediyorsun yani?” dedim, ve araya girmesine fırsat vermeden ekledim “o tip işlerin ağzına sokayım”

“kaba konuşma benimle” dedi

“kaba?” dedim

“cinsiyetçi” dedi

“pardon ama hangi kısmı cinsiyetçi bunun? bir işin ağzına vericek oluşum mu? bir beynim olduğunu kabul edişim ve onun düzelecek olması mı?”

“madonna seni anlıyor olmalı” dedi. madonna diyordu, aramda hiçbir şekilde çekimsel bazda minimal düzeyde bile ivme kazanmamış ve kazanmayacak olan bir hatuna. madonna diyerek hakaret ettiğini düşünüyordu, ama madonna da fena değilmiş hani bi zamanlar

zamanın birinde onu delirtmiş olmam, arkadaşım olan hatunun tekine bu lakabı takmasına neden olmuştu. ve lakabını madonna koyduğu hatun da aslında fena sayılmazdı. en azından türkçe bilmediği ve benim çat pat ingilizcemle anlaştığımız madonna, kafamı düzemiyordu

“madonna seni anlıyor olmalı” dedi

“anlamıyor” dedim, “türkçe bilmiyor o”

“sen ingilizce biliyorsun ama”

“hayır bilmiyorum”

“evet biliyorsun, bir keresinde bana bildiğini söylemiştin”

“bi çok keresinde de bilmediğimi”

“üf ya” dedi. bunu o kadar çok sık söylerdi ki, alışmıştım artık ve bu arada, sayın seyirciler, sayın dinleyenler, sayın okuyucular, sayın sayınlar, o kadar çok

kez o kadar çok aynı muhabbete şahit olduğum için, sıkılmışım gerçekten. bu kez, noldu diye sormayı tercih etmektense, “evet” dedim, “sigara içiyorum”

çakmak sesi efektini almıştı çünkü ahizeden

“hani bırakacaktın” dedi

“madonna izin vermiyor” dedim bu kez. ve gene telefonu yüzümü kapattı. ve ben de, telefonu komple kapatıp, duvara fırlatarak, uykuya dalmıştım. bunu söyledikten eminim, daha önce, size, ama tekrar edeyim: gece işe gidecektim

uyandım. telefonu yanıma almadan işe gittim ve ertesi sabah eve geldiğimde, baktım, telefona, duvara çarpma sonucu dağılmış halini toparlayarak

bir dolu. bir şeyler bir şeyler. sabah. eve gelirken bi şişe şarap almıştım. divino. black. bir buçukluk. ve bi öyküyü yazmaya başladım, telefonu, evin ücra bir köşesine iterek, sonra öykü bitti, ona gönderdim, telefona baktım, gelenleri hatmettim. konuştuk, sonra uyudum, ve sonra işe gittim

madonna sordu, “hayırdır, geçen gece iyi değil miydin?”

çat pat ingilizcemle, anladığım kadarıyla konuştuk onunla. ve bana, tahminen, neden işten atılmak üzere olduğumu sordu, ve ben de ona, tahminen, durumu anlatabildim. çünkü, sonrasında, bana, o aynı, aptal cümleyi, kurmamıştı: “başka bir iş bulursun”

seviyordum hatunu, avusturyalıydı, ve orada yaşıyordu. erasmus muhabbetine izmire geldiği vakit tanışmıştık onunla. ve her ortamda, herkes hakkında herkesin her şeyini şapdadanak ortaya dökebilecek olan bir arkadaşım, şu bizim güzel sanatlar güzelinin yanında, madonna’yı sormuştu bana. “o nariyo?” diye. orda kopmuştu kıyamet. ardından benim telefonumdan madonna ile olan konuşmalarımızı okumuş, ve her telefon konuşmasında, adını anmaya başlamıştı. göndermelerle birlikte. gerçekten sıkıldığım bir noktada, onunla, son derece tatlı bir akşam sonrası, işe gitmiş, ve sabahında, kötü bir gece geçirdiğimi söylemişim ona. olabilirdi. bir işyerinde her an her şey olabilirdi, hele ki alt kademeden bir işçiyse, ki ben, sınıf kavramından bile münezzeh bir insan olarak, diyebilirim ki, herhangi bir yer de, her an, herkesin, başı, sıkışabilir. bizim güzel sanatlar güzelinin bile. ama o, bunu, anlayamamıştı

gece, ilk ihtar tutanağını imzalamıştım, ve üçüncüsün de, tazminatsız işten atılabilirdim. ve sormadı. ve söylemedim. ve sonra. bi gün. bitti. bazen biter. bazen bitmesini istediğim için olur bu. bu sefer öyle bir şeydi. ve, ona, iki şey

dışında sözünü verdiğim her şeyi yerine getirmiştim. ufak bir ev. pekala. daha çok yazmak. pekala. falan filan falan filan. pekala

eve geldim. şarap aldım. bi kaç saat önce ikinci ihtarımı da aldım, ve bunu, madonna'ya söylediğimde, bana dedi ki: “amına koyuyim onların”

güzel sanatlar güzelinin güzelliğine veda ettikten sonra ise, yerine getirdiğim bi söz daha vardı, ona bir dövme makinesi almak. çalışıyorum ben. aldım. ayrıldığımız halde bir hediye gönderdim ona

ha bu arada, d şıkkı ise, “bu üçünü de yapamazsınız çünkü iştensinizdir” idi

20 şubat 2014

güzel bir gelecek tablosu - 4IN

pekala, 2016 yılının kasım ayında'yız, 29 kasım, hava buz gibi, ve tabii ki izmir, ufak bir evde tek başıma yaşıyorum, annemi ve babamı kaybetmişim, 3 kardeşim, eniştem ve yeğenlerim hayatta kalmış bir şekilde, ve arada bir uğruyorum yanlarına, ama onlara nerede ve nasıl yaşadığımı söylemiyorum, diğer akrabalarımından haberim yok, beş parasızım, işsizim, yazdıklarım bir boka yaramıyor, 3 aylık kira borcu ev sahibine, ve bir o kadar da bakkala borçluyum, ve ölmek üzereyken telefon çalıyor, istesem benim için canını bile vericek bi kaç insan tanıyorum, yo hayır bi dolu insan, “hey moruk” diyorlar, “yeni bir öykü yok mu?”

“hiç biri yeni değil” diyorum, “yani değilmiş, öyle diyorlar, çalışıyormuşum hepsini ordan burdan”

“siktiret onları” diyorlar, “sen ve harikulade yeni öykülerin, bu gece takılalım mı? alkol var”

“boşverin” diyorum, “ben burada azraili beklemeye devam edeceğim”

“olmaz” diyorlar ama, “gelip seni alıcaz.”

5 dakika sonra kapım çalıyor, bi grup insan, apar topar çıkıyoruz evden, ısrarlar vs. evden? evet, ev. bir oda, ufak bir mutfak, banyo, tuvalet, kapı pencere, kaçak elektrik, her şey her yere saçılmış, kağıtlar, fanzinler, kimsenin basmadığı kitaplarım, senaryolar, çıkarmaya çalıştığım gazeteye dair birkaç örnek baskı, ve elbette müzik, çoğunluğu punk, triphop ve rap. binlerce. izlanda'ya ait birkaç büyük boy fotoğraf duvarda asılı, ufak bir cd çalar, tv yok, pc yok, makas kalem uhu kolaj ve ruh var ama. ama ne ruh. hah! do it yourself ile kafayı bozmuş hasta bir ruh, sürünmeye mahkum, bir gün paranın amına koyacam diyen sürekli, ama hep amına koydukları, ve evet dediğim gibi, evden çıkıyoruz, istikamet başka bir ev, uygun adım marş, pardon, bunları yazarken bir jandarma karakolunda olduğum için dilim sürçmüş olmalı, ve evet nerde kalmıştık, evden çıktık,

başka bir eve gittik, ev biraz kalabalık, birinin doğum günüymüş, doğum günü partilerini anlamsız bulurum, hele bir de kasım'da kutlanıyorsa, kasım'ın sonu. hayatıma girme noktasında bulunan bütün kadınlar kasım ayında doğmuştur. tesadüf? sıkılmışım tesadüfü! aptallık daha doğru bir açıklama olurdu. siyah saç ve neşe ve hüznün karışımı. ama hüznün daha ağır bastığı açık, ve terkedilmiş sürekli, ve benden başkalarının intikamını alıcak, bunu planlamayarak ve istemeyerek yapıcak olsa bile, ansızın, terk edicek, bunu biliyorum çünkü tyler bunu biliyor, ama yine de kaplıyorum o'na, adı tuğçe olsun, ne önemi var? pasta geliyor sonra, doğum günü pastası, 26 adet mum var üzerinde, ben o sırada, yani 2016'da 34 yaşımıdayım, 35'ime 1,5 ay kalmış, 12 ocak'a, hediye alırsınız artık bana, öğrendiniz, ve evet, doğum günün kutlu olsun" diyorum o'na, "umarım hayatının geri kalan kısmı huzur içinde geçer"

"hep huzur istedim biliyor musun" diyor,

"biliyorum" diyorum, bilirim, daha önceki facialarımdan, hepsi huzur aradığını söyleyip huzurumu sikip gitti.

"nerden biliyorsun" diyor,

"tecrübe" diyorum, "her türlü dengesiz burçtan eski sevgili koleksiyonum var, istersen gösterebilirim, ama uzaktan bakıcaz, çok yaklaşırsak, yanlarındaki herifleri pataklayabilirim" ne saçmalık? gülüyor ama, gülüyoruz, ve içiyoruz da bir yandan,

"seni tanıyorum" diyor bana, "öykülerinden falan..."

"herkes öyle sanıyor" diyorum,

"iyi bir insansın sen" diyor, "yaşadıklarını hak etmiyorsun"

"herkes hak ettiği gibi yaşamıyor" diyorum, "yani 10 sene önce bir orospunun söylediği o şarkı düpedüz saçmalık, ama ben şikayetçi değilim, hem şikayetçi olsam da, kime şikayet edicem, öyle bir mercü yok, hayat bu, yaşamak zorundasın, beğensen de beğenmesen de"

"aslında çok iyi yerlere gelebilirdin" diyor, "eğer isteseydin"

"boş versene" diyorum, "ben yerimden memnunum, arada bir itip daha dibe düşürmeseler daha memnum olucam aslında, sen neler yapıyorsun"

"ben çalışıyorum" diyor, "bir işim ve bir evim var, tek kalıyorum, üniversiteyi 2 sene önce bitirdim"

"bende hayattan yüksek dereceyle mezun olmayı tasarlıyordum" diyorum, "siz telefon açıp beni partine davet etmeseydiniz"

"ben istedim" diyor, "tanışmak için, biliyorum yeni insanlarla tanışmak istemediğini ama..."

"siktiret" diyorum, ve o gece sevişiyoruz onunla, ölesiye, kısa süre sevgilim olarak kalıyor, sonra terk ediyor beni, "seninle bir geleceğimiz yok" diyerek,

evlilik istiyor, çocuk istiyor, iyi bir işim ve düzenli bir hayatım olmasını istiyor, çocuk ve evliliğe evet diyorum, ama düzenli bir hayat nedir? aç değilim, sobam yanıyor, bahislerden sürekli para geliyor, ve arada bir takı tezgahı açıyorum, bir ayakkabı, iki pantolon, 2 kazak, yeterli değil mi? sen ne için çalışıyorsun? yeni elbiseler, lüks yerler, lüks yiyecekler, vs vs. ben hayatımı yaşıyorum güzelim, sen hayatı satın almaya çalışıyorsun.

gidiyor sonra, her zaman olduğu gibi, boş veriyorum, kadınsızken daha mutluym, seks mi? benim için sadece canını değil bedenini de vermeye razı olanlar var, bazen kapım çalar, bir hatun, telefonum çalar, yine bir hatun, mektup, hatun, internet, hatun, tek dertleri seks, ve aşık olmadığım hiçbir hatuna gözlemlerimle bile dokunmam ben. kesin ve net, ve evet, sene 2016, bir yayınevi öykülerimi üzerinde biraz oynamak karşılığında yayınlayabileceklerini söylüyor, onlara siktirilolup gitmelerini söylüyorum, bir mektup alıyorum, savcılıktan, bir orospu çocuğu ona bir fanzinde yer alan öykümde küfür ettiğim için tazminat davası açmış, ödüyorum, ödüyor ve bu öyküde de ona küfür etmiş oluyorum, sonra sonra sonra, evet, amanda palmer'la tanışmış ve beraber şarkı söylemişim, 10 sene içinde başka neler yapabilir bir insan, hmm. 15 günde bir, bir gazete çıkarıyorum, “wu wei” adında 100 baskı yaptığım bir şey, kendi kendini döndürüyor getirdiği para, aperiyouduk olarak çıkan 6 değişik konuda fanzin, 15 internet sitesi, 1486 tane öykü, 27 adet henüz basılmamış kitap 17 tane senaryo, 5eksi3 tane eski sevgili ve 39861 tane bana aşık olan hatun var. emin abi hala dikilide, göçmen, oktay, ersoy, sandi, pelü, seçil, özlem, refik, pinero, 2pac, muhammed ve Allah hala yanımda, adı geçen dostlarımla hala dostum ve hiç yeni arkadaş edinmiyorum. her sabah kusar ve günde bir öğün yemek yerim, bazen hiç yemem, akciğer ve mide ağrılarım hala var, hala alkol alınca burnum akıyor, hala “d.i.y or die” diyorum, hala içiyor ve hayatı kaale alamıyorum;

“senin bir geleceğin yok”

ne geleceği? nasıl bir gelecekten söz ediyorsunuz? bana kalırsa hiçbirimizin geleceği yok! hepimiz bir gün ölücez öyle değil mi? aksini iddia eden var mı? o zaman ne demek; “geleceğin yok”? süper bi iş mesela, gelecek midir? süper bi eş, çocuklar, çocukların geleceği? 25-30 elbise, harika dekore edilmiş bir ev, son model eşyalar, ve günde 8 saatten haftada 6 gün mesai? peki hayat bunun neresinde gizli acaba? hafta sonlarında mı? boş versenize! böyle iyiyim ben. hiç kimsenin benim için bir şey yapmasını istemiyorum. ve işte gördüğünüz gibi, bir geleceğim var, herkes beni seviyor ve harika bir geleceğim var, şu an

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

2006'dayım ve size inat ölmeyeceğim, günde 3 paket sigara ve ölümüne alkol içmeme rağmen! şimdi ikiyüzlü açgözlü, kıskanç, bencil ve kibirle dolu olan herkes defolup gitsin. değişmeyeceğim çünkü. hem ben de gidiyorum, nöbetim var. hadi eyvallah!

26/11/2006-ardeşen.

güzel bir gelecek tablosu – YANG

aramızda yoğun bir elektriklenme olduğunu sanmıyorum, bundan kaçınmıştık sanırım, belki de yeniden aşık olmaya korkuyorduk, birbirimize ya da bir başkasına yeniden aşık olma limitimizi tüketmiştik. ben kimseye güvenmiyordum, aşk istemiyordum, seks de istemiyordum, kısmen aseksüel sayılırdım. o bana doğru kayıyordu, beni ilgilendirmiyordu cinsel tercihi, benimle hayatının sonuna kadar sevişmeyebilirdi de, ama zaman zaman aşırı tutkulu bir şekilde sevişiyorduk. onu yatakta düşlemiyordum hiçbir zaman. pardon, yatakta düşlüyordum evet, ama çıplak olarak değil de, yatağın üzerine bağdaş kurmuş otururken düşlüyordum, ben de karşısında oturmuştum. müzik dinliyor, sohbet ediyorduk. sabahlara dek sohbet... hiç sıkılmadan. ya da bir film, onun seçtiği bir filmi izlerdik. ben uzaktım sinema dünyasına, ama onunla en kötü filmi bile eğlenceli kılabilirdik, bir şeyler çıkartıyorduk mutlaka, gülünecek ya da üzerinde tartışılacak bir şeyler. böylece akıyordu günlerimiz. sevgili olup olmadığımızı bilmiyorduk, galiba değildik. daha çok, birlikte yaşayan iki ayrı insandık. cinsiyetimiz yoktu birbirimize karşı. evli miydik bilmiyorum. ailelerimizin iç huzuru ve bizim kafamızın rahat olması için evlenmiş olabilirdik. ama birimiz karı ve diğerimiz koca değildi. iki sıkı dosttuk sadece. ve yaşıyorduk bu hayatı, son damlasına kadar yaşayacaktık, gülecek, ağlayacak, kavga edecek, gezip dolaşacak ve hep birlikte olacaktık. ama söz vermemiştik sonsuza dek birlikte olacağımıza dair. hiçbir konuda birbirimize söz vermemiştik. ve soru sormuyorduk asla. birimizin yaptığı herhangi bir şey için, bir diğerimiz “neden?” diye sormazdı.

“neden böyle yapıyorsun, niçin böyle davranıyorsun?”.

yoktu bunlar, sorgu yoktu, eleştiri yoktu. ikimiz de kendi hayatımızı yaşıyorduk aslında. bazen dışarıya beraber çıkıyor, bazen tek başımıza başka arkadaşlarımızla oluyorduk.

“alo, neredesin?” derdim ona, işten çıkmış olurdu o sırada
“alsancak’tayım” derdi, “arkadaşlarımla, sen napiyorsun?”
“işten yeni çıktım” derdim, “eve gidiyorum”
“tamam, akşam evde görüşürüz”
“tamam”

başka bir gün bu diyalog bir noktadan sonra,

“arkadaşlarımlayım, gelsene sen de” olabilirdi. giderdim ben de. ya da ben çağırırdım. bazen tek takılırdık, bazen beraber, dediğim gibi. her ikimizde özgürdük her konuda. tek başımıza yaşarken ki halimizden daha fazla özgür hissediyorduk kendimizi birlikte yaşarken. aslında sadece, aynı evde tek başına yaşayan iki insandık sanırım. bir elmanın iki yarısı değildik yani. iki tane farklı elmaydık. ve beraberdik. çok seviyorduk birbirimizi, buna katılıyorum ve bu yüzden karışmıyorduk birbirimize. olduğumuz gibiydik. neyse o’yduk. ve bu halimizi seviyorduk, birbirimizin bu halini de seviyorduk. doğal hallerimizi. değiştirmeye çalışmıyorduk birbirimizi, ya da revize etmeye. gerçekte bu yüzden her şey. ben havaalanında kadrolu bir çalışandım. o da bir yerde çalışıyordu. bir ev tutmuştuk. zaman akıp geçiyordu. hatta her birimizin, kendine ait birer ayrı odası vardı. ama beraber de kalıyorduk. benim vardiya saatlerim karışık olduğu için, bazen gündüz bazen gece evdeydim. o da bazen eve gelmiyor, bir arkadaşında kalıyordu. eğer keyfi yerindeyse, nerede olduğunu önemsemiyordum, merak da etmiyordum, bazen anlatırdı neler yaptığını bensizken, bazen anlatmazdı. soru sormazdım ama. o da sormazdı. sevgili pozisyonunda olmadığımız için, bir gün birbirimizi terk etme korkusunu da yaşamıyorduk. yalnız da yaşayabilirdik elbet bir gün, ya da birbirimizden sıkılabıldık, ama her gün yeni bir şeyler keşfeder ve paylaşırdık. yeni bir kitap, yeni bir müzik grubu, yeni bir sokak belki de... ağaçlarla kaplı şirin bir sokak...

“burayı görmelisin girdap!” der, kolumdan çekiştirir götürürdü beni. birkaç fotoğraf çeker, sonra başka bir yere giderdik. gezmekten nefret ettiğim halde, onunla gezmekten hiç sıkılmazdım, kimsenin göremediği detayları gösterirdi bana çünkü. görür ve gösterirdi. ve bir gün izlanda’yı gösterecektim o’na. beraber gidecektik. en büyük hayalimdi bu; izlanda’ya gitmek. ve gidecektik, ufaktan da olsa para biriktiriyorduk bunun için. dünyayı gezecektik yavaş yavaş. ben yazar olacaktım. ve sonsuza dek tatil yapacaktım o’nunla, yazarlık kolay bir işti, günde iki saat yazar, geri kalan zamanda hayatı yaşardım. bekliyorduk bunu. birçok yeni insanla tanışır, arada bir beni de tanıştırdı, bende onun sayesinde,

öykülerime yeni karakterler kazandırırdım. yazıma güç katıyordu, yaşamıma güç katıyordu, bana güç katıyordu. bir kez bile tartışmadık onunla, çünkü tartışma konusu olacak bir şey yoktu, her ikimiz de birbirimizi zorla bir yere götürmeye çalışmaz ya da bir şeyleri yasaklamazdık. sigarayı bırakmıştım ben, arada sırada içiyordum, alkol alacakken birkaç tane belki. bana iyi bakıyordu. bakıyordu derken, sağlığıma dikkat etmeme yardım ediyordu. dikkat etmek istiyordum sağlığım. onunla çok daha uzun bir hayat geçirmek istiyordum. birbirimize karşı üstünlük de taslamıyorduk, hiçkimseye karşı üstünlük taslamıyor ya da kendimizden üstün görmüyorduk. inanmıyorduk “üstünlük” adlı bir şeye. “farklı” kelimesini kullanırdık daha çok, bir kıyaslama yapacaksak. ali ayşe’den daha üstün değil, farklı insanlar. herkes farklı. herkes eşit. kimi insanları sever, kimilerinden nefret ederiz. gayet doğal bir şey... gayet doğal bir şeyiz biz de. buna rağmen zaman zaman çevremizdeki insanların eleştirilerine maruz kalırdık, takmazdık eleştirileri, bu şekilde yaşamak istiyorduk çünkü bu şekilde mutluyduk. tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu. hem uzun uzadıya planlar yapmamıştık. o benimle yaşamak istiyordu, ben o’nunla yaşamak istiyordum, kabul ettik. böyleydi işte. arada bir bana harikulade filmler izletirdi. ama her açık sahnede “şşşt, gözünü kapat bakayım” derdi şakayla. ya da ciddiye, bilmiyorum bunu. ama kısmen aseksüel sayılırdım ben, kadın çıplaklığı çekmiyordu ilgimi. kadınların ruhu daha çok... ve aradığımı bulmuştu. aramamıştım aslında, karşıma çıkmıştı sadece. çıkmasaydı, tek başıma yaşıyor olurdu hayat boyu. bir kadına ihtiyacım yoktu, ruhuma denk bir dosta ihtiyacım vardı. ve o çıkmıştı karşıma, ve ona sormuyordum hiçbir şey, anlatmak istediği kadarını anlatırdı. dinlerdim. bir erkekle de sevişmiş olabilirdi dün gece. merak etmiyordum. kıskanmıyordum. ruhu benimleydi. ama bakın, bir fark var, ruhu benim değildi, ruhu benimleydi sadece. sahip değildim hiçbir şeye. “arkanda ben varım” demezdim ona, “yanındayım” derdim. önemliydi bu. arkasında değil yanında olmak. kendimizi yalnız hissetmiyorduk. gözlerine saatlerce bakabiliyordum derinlemesine, gözlerinin içinde kayboluyordum. ama aşık değildim. benimkisi aşk ise çünkü diğerlerinininki başka bir şey olmalıydı. herkes gibi düşünmüyordum zaten. insan olmadığımı düşünmeye başlamıştım. ama üstün değildim, insanlar da benden üstün değildi. farklı düşünüyordum sadece çoğu insandan, hepsi bu.

yazıyordum. iyi bir okuyucu kitesine doğru gidiyordum. umurumda değildi okuyucu kitlesi. yazmam yeterliydi. sonra o benim yazdıklarımı düzenlerdi, kelime hatalarımı mesela. imlâma karışmazdı. hiç kimse imlâma karışamazdı. bunun savaşını vermiştim yıllarca ve kazanmıştım. kitaplarım basılıyordu artık, diğer dillere çevrilecekti, bizler diğer dilleri öğrenecektik biraz yurtdışı gezile-

rimizde. diğ er halkları. diğ er sokakları. d ̇nyayı t ̇ketecek ve yeni baştan inşa edecektik, devrim an meselesiydi, o derece deliydik. ama ikimizi bir h ̇creye kitlesele rdi de, hiç sıkılmazdık. konuşurduk paso. zihnimiz bedenimizin d ̇şına çıkar, kahkahalarımız gıcık ederdi bazı insanları. ağlardık da bazen, tek başımıza ya da beraberken. her zaman iyi değildik. hiçbir Şey her zaman iyi gidemezdi. denge gerekiyordu. bazen dipte ydik ruhen, bazen zirvede. ama her iki Şekilde de, sorun etmiyorduk hiçbir Şeyi. o benim için gazeteden kolaj keserdi bazen, bir yerde g ̇r ̇r ve keser eve getirirdi, “bu işine yarar mı canım?” derdi. ya da fotoğraf ek erdi, “bu işine yarar mı?”. bazen birlikte oturur fanzin hazırlardık, sırf zevk için yapardık bunu. “something in the way”ı dinliyorduk bir g ̇n evde, sessiz, sakin, oturmuş, “something in the way”ı dinliyorduk, karşımdaki koltuk-taydı o ve bana bakıyordu, “iyi ki varsın” dedi, “iyi ki varsın” dedim. biraz g ̇z-yaşı d ̇kt ̇k. yıllarca g ̇zyaşı d ̇km ̇řt ̇k farklı zamanlarda, tek başımıza. ama Şimdi, başka bir nedenden dolayı idi bu yaş. ve zaman akıp geçiyordu. g ̇nler, aylar, yıllar. biz izmir’de ydik, izmir bizdeydi. ben onun içinde ydim, o da benim içimde. dengeliyorduk birbirimizi. ve bir açıdan da, tek başımıza yaşıyor gibiydik işte, tek başınaymış gibi ̇zg ̇r. birbirimize karşı sorumlu olduğumuz bir Şey yoktu  ̇nk ̇. bir g ̇n eve geldiğimde, yoktu evde, telefon açtım, kapalıydı. merak ettim, mesaj attım bir tane, iletildi elbet bir ara. “merak ettim seni, iyi misin?” diye yazmıştım. iletildi mesaj, iyiydi, “iyiyim” diye yazmıştı, Őarjı bittiği için kapalıymış telefonu, gelecekmış yarın. yarın oldu. ̇đlen çıkıp gelmişti, arkadaşlarıyla takılmış, bir grubu izlemişti bir barda. bazen beraber izlerdik grupları, bazen tek başımıza. pazar g ̇n ̇yd ̇ ve onun tatil g ̇n ̇yd ̇ cumartesi pazar, benim belli olmuyordu tatil g ̇n ̇m. ve ̇đlen, ben çıkarken gelmişti eve, sarıldık, “ben çıkıyorum” dedim, “ben de giriyorum” dedi. “akşam g ̇r ̇ř ̇r ̇z” dedim, “kolay gelsin canım” dedi. ıkıp işe gittim. eve gelip kitap okudu. sormadım o g ̇n nerde olduğunu ona. daha sonra bir g ̇n anlattı. b ̇ylece akıp gitti işte. akıp gitti. her Şey yolunda gitmese de, biz yolumuzda gittik daima, hiçbir Şeyi umursamadan. ne kazandık, ne de kaybettik, yaşadık sadece. hepsi bu. yaşadık. gerçekten. tam olarak istediğimiz gibi olmasa da, istediğimizin imkanlar dahilinde olabileceği en maksimum hali ile,

sonra, sonra, sonra...

sonra bilgisayar başından kalktım. balkona çıktım. içeri girdim. diğ er balkona çıktım. tekrar içeri girdim ve zamanın geçmesini bekledim. d ̇ř kurdum. hepsi bu. ikinci bir “g ̇zel bir gelecek tablosu” çizdim kendime. ikisinden biri gelecek elbet, iki tablodan biri. yin ve yang. tek ya da ikili. ben bekleyeceğim. burada

yin'imi. ya tek başıma olduğum bir gelecek bekliyor beni. ya da aynı zamanda tek başına da olabilen bir insanla birlikte olduğum bir gelecek. her ikisi de kabulüm. ama bir üçüncü seçeneğim yok. olsa da seçmezdim. elimizdeki iki seçenektan birini de seçmiyorum aslında, yani gerçekleşmesi için bir şeylerin, çaba sarf etmiyorum. bekliyorum sadece. her şey kendi kendine oluyor nasılsa. hayır kendi kendine değil, bir yaratıcıya inancım tam hâlâ, düzenleyiciyle, var edene ve sürdürüne...

ben mükemmelim. geri kalan her şey boktan. ben boktanım. geri kalan her şey mükemmel. bu işte bir terslik var. ben de bir terslik var. sen de bir terslik var. ve dört yanlış bir doğruyu götürür. dört kötü adam, dünyayı havaya uçurabilir. ama dünya doğru bir yer değil. başka bir gezegende var olabilir belki, düşlediğim her şey. cennet değil, cehennem değil. zihnimin içinden kâğıt üstüne akan masal dünyasında. ben başka bir gezegenden geldim. ejderha adım. uçamayan bir ejderha. ağzından ateş değil duman çıkan bir ejderha.

18.ağustos.2008

1 hafta

ezan okunuyor. ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama havanın birazdan aydınlanacağı açık. pazar sabahı. hiç uyumadan girilmiş ve, tüm gün uyuyarak geçirilecek olan bir pazarın sabahı. balkondayım ve havanın aydınlanmasını bekliyorum, sigaramı içerken, ve biramı da tabii, ve komşularım tarafından tuhaf bir genç olarak görüldüğümün farkındayım, üstelik mahalledeki evlerin yarısında üniversite öğrencilerinin yaşadığını hesaba katarsak.

kampüse yakın bir bölge, ve sol binanın ikinci katında üç kız öğrenci var, onların bir üstünde dört tane herif kalıyor ama kimin girip kimin çıktığı belli değil eve, karşıımızdaki iki üç evde de dönüyor bir şeyler ama ilgilenmediğim için bilemiyorum.

pazar sabahları genellikle uyur insanlar. benim için gün fark etmiyor, ya da saat, gündüz, gece, gece yarısı, ayın sonu, ayın başı... ve her neyse işte, balkondayım, birinci kat balkonu. ve her nedense havanın bir hayli aydınlandığı bir sırada, bir polis otosu geçiyor mahalleden. bana bakıyor polis arabasındaki iki hıyar da, ve ben de onlara, yavaş yavaş geçiyor, geçip gidiyorlar, onlara bira şişesi fırlatmak istiyor ama başımı gereksiz yere derde sokmaktan kaçınıyorum. ve daha sonra içeri geçiyor, ve bilgisayarı açıp yazmaya başlıyorum, ve buraya kadar geldim ama sonrasını nasıl sürdürebileceğim konusunda kararsızım. düşünüyorum, anlatabileceğim bir şeyler olmalı mutlaka, ya da uydurabileceğim. bir pazar sabahı, başka bir pazar sabahını anlatabilirim belki, buna ne dersiniz? pekala.

bir hatunla kalıyordum o sıralar, beraber yaşıyor sayılabılırdik, hemen hemen, ama bir hafta sürmüştü ilişkimiz. bir hafta sonra pılısını pırtısını toplamadan ailesinin yanına dönmüş, bir daha da geri gelmemişti, ve aşık değildim ama ola-

bilirdim belki, zamanla, ya da nefret ederdim, ama iyi veya kötü, derinlemesine ve uçlarda duygular beslememe zaman olmadan çıkmıştı hayatımdan. ama o bir hafta, gerçekten iyi geçmişti, bir sevgilisi vardı onu ilk tanıdığımda ve “ayrılıcam o adiden” deyip duruyordu.

ilk kez, bir sınavda gördüm onu, ön sırada oturuyordu. kendi sınavında raporlu olduğu için, sınava bizim bölümle ve bizim sınıfla beraber girmişti. tarihi ders yanılmıyorsam ya da onun gibi bişi. çoğu bölümün ortak bir dersiydi, ve onların hocası ile bizimkisi aynı olunca, kaçırdığı sınava bizimle girmiş, hemen ön sıraya oturmuştu. pardon, ben onun hemen arkasına oturmuşum bilinçsizce. sınıfa girdiğimde o içerdeydi, ve daima geç kalırdım sınavlara, hatta girmezdim bile çoğu zaman, ama o gün nasıl olduysa gireceğim tutmuştu, kampüste birinden ödünç olarak bir kalem edinmiş ve sınıfın yolunu tutmuşum, bilmiyordum sınav olduğunu, kampüste olduğum bir zamana denk gelmişti işte, ve henüz devamsızlıktan kalmadığım için o dersten, gireyim bare demiştim, en azından kopya verirdim birilerine, iyiydi matematiğim, oldukça iyi, pardon size sınavın tarih olduğunu söylemişim öyle değil mi, değıldi tarih, matematikti, şimdi hatırladım, ve girdim, oturdum, önümdeki sırada o oturuyordu ve defterinin üzerinde beş yapraklı yoncanın resmi vardı, “ne bu biliyor musun” dedim, “evet” dedi “biliyorum, ya sen?” “ben de biliyorum”

böyle başladı muhabbetimiz, ilk gençlik yıllarının tecrübesizliği ve merakı ile, marihuana yaprağının ney olduğunu bilip bilmediğimiz üzerine birbirimizi sınavarak, ve daha sonra ona, onu daha önce hiç görmediğimi söylediğimde, başka bir bölümde ikinci öğretim olduğunu nakletti bana, ve yıllar önce bir zamanlar kısa bir bölümünü sizlere anlattığım bu olayı şimdi tekrar anlatacağım sayın okurlarım, hafif sarhoş ve biraz da uykulu halim ile...

ona sınavla ilgili bir şey bilip bilmediğini sordum, “bilmiyorum” dedi, ben de bilmediğimi söyledim, “boku yedik desene” dedi bana, “sen kalksana önümden” dedim “kopya çekebileceğim biri otursun”, “nedenmiş o” dedi, “nedeni var mı” dedim, “bir şey bilmiyormuşsun” “neyse” dedim “siktir et, ilk dönem AA idi benim” “ney” dedi şaşırarak arkasını dönüp hızla, “nasıl yani, ciddi misin?”, elbette ciddiydim, ösys’de kırk beşte kırk bir yapmışım üstelik, ama diğer ne varsa devamsızlıktan kalmışım, ve ona defterindeki yaprağın ne yaprağı olduğunu

bilip bilmediğini sorduğumda “dilersen sarmasını bildiğimi de gösteririm” diye cevap vermişti, “evet biliyorum” dedikten sonra, anlaşmıştık, yanında vardı, ve sınav bitimi onun evinde takılacaktık, sevgilisi ile beraber kalıyordu ama sevgilisi bir günlüğüne şehir dışına, ailesinin yanına gitmişti, çok hızlı gelişmişti her şey, sınav öncesi on beş dakikada, ve sınav her ne kadar umurumda olmasa da hatuna kopya vermek için her soruyu yapmış, üzerine de onun benden bakması için çıkmayıp beklemiştim, böyle işte, ve kağıtları yirmişer dakika aralıklı olarak hocaya teslim etmiş, sonrasında onun evine gitmiştik, güzel bir ev, güzel dekore edilmiş bir ev, “sen içeri geç, ben gelicem” diyor ve mutfığa yöneliyor, eve gelirken aldığımız biraları dolaba koymak için, birer şişe de getiriyor yanında gelirken,

“ya kusura bakma” diyor, “beklettim seni, gelirken kafeye takılmak zorundaydım biraz, sevgilimin çok sevgili arkadaşları ile bir şeyler görüşmem gerekiyordu”,

“önemli değil” diyorum, bir saat beklemiştim onu, okula 25 dakika uzaklıkta olan bir durakta, “hemen geliyorum sen durakta bekle, beraber çıkmış görünmeyelim” diyerek gitmiş, ve bir saat sonra gelmişti, bir şekilde biliyordum ama geleceğini, nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyordum, bazen doğru bazen yanlış çıkan enayi umudu değildi kısacası olay, ve her neyse işte, sonuç olarak evdeydik, ve okuldan beraber çıkmamakla beraber, sevgilisi hakkında anlattığı diğer anekdotlara dayanarak ona, “salakça bir ilişki ama neyse, beni ilgilendirmez” demiştim,

“salakça olan ney?” demişti,

“sana demiyorum.” demiştim, “insanları bir eşya gibi sahiplenmek falan. aşık san aşıkındır. eğer aşık olduğun kişi hayalinde yarattığın ütopyaya benzersin diye ona şunu yap bun yapma, şöyle davran böyle davranma gibi sınırlar koyuyorsan bu aşk değildir. ya da yarım aşktır. birini seviyorsan seviyorsundur, onu sevebileceğin şekle sokuyorsan bu salakça demek istiyorum. aşk, kişilikten fedakarlık etmek demek değildir.”

“aşık olduğumu kim söyledi?” diyor, gülererek,

“saat geç olmadan takılalım şu şeyi” diyorum, cigarayı kast ederek,

“ne o” diyor, “bir yere mi yetişeceksin”, hayır bir yere yetişmeyeceğim ama burada kalmam doğru olmaz, sabahın köründe sevgilisi dönecek çünkü, ve her şeye rağmen, hatunun teki ile iki üçlü çevirip üç beş bira içtim diye lavuğun tekiyle yüz göz olmak istemiyorum, önemli olmadığını, orada kalabileceğimi, sabah sevgilisine ayrılmak istediğini, hatta ayrıldığını söyleyeceğini, ve sorun olmayacağını anlatıyor, yine de her şeye rağmen ben evden mümkün olduğunca erken çıkmalıymışım, görünmemeliymişim, falan filan falan filan, tamam diyo-

rum, anlaştık, ve ne kadar içtiğimizi, ya da neler konuştuğumuzu o arada, tam olarak hatırlamasam da, 7 saat geçiyor, saat gecenin ikisi, biralar bitti. şaraplar bitti. ot bitmek üzere. ve hatun yanımda uzanmış, ben aynı koltukta köşede oturmuş ayaklarımı sehpaye uzatmışım. hatunsa ayaklarını benim üzerime doğru uzatmış, ellerim ayaklarında. ama daha öteye geçebilmişiz değiliz. bunu istemiyorum aslında. onun isteyip istemediğini bilmiyorum. ama ben şu an onunla birlikte olmak istemiyorum! seyretmek ve konuşmak daha cazip geliyor. aslında çoğu zaman iyi bir muhabbet seksten daha iyidir.

hatun uzanmış. gözleri kızarmış. saçları dağınık. ve bana

“sence” diyor. “nereye gidiyoruz?”

“bilmiyorum.” diyorum “cehennem ise kötü olacak. ama cennette senin gibiler yoksa canım sıkılacak!”

“bence cennete.” duruyor. 6-7 saniyelik sessizlikten sonra, “çünkü” diyor, “tanrı bence iyi biri.” sarhoş. sarhoş. sarhoş diyorum içimden, hem sen hem de tanrı. sarhoş. “neye dayanarak söyledin bunu?”

“kendime. insanlar tanrılarını kendilerine göre değerlendirmeli bence. bana göre tanrı iyi”

“ee buradan senin de iyi olduğunu ve seni cennetine sokacağı sonucunu mu çıkarıyoruz.”

“bilmem. senin gibiler yoksa benim de canım sıkılırdı. öldükten sonra bir hayat varsa yani”

“umarım yoktur” diyorum,

“ya aslında ben nereye gidiyoruz derken hayattan bahsediyordum?” diyor

“seni bilmiyorum. ben düşmekteyim uzun bir süredir”

“düşmek?”

“düşmek. bir boşlukta, zemini bulamadan sonsuza kadar düşmek”

“hah. dibe bile vuramıyorsun.”

“dibe vurmak budur aslında. sen nereye gidiyorsun”

“bilmiyorum. salak heriflerle harcıyorum zamanımı. şu anki gibi mesela.”

“neden”

“nedenini bilmiyorum. aldatıyorum onları. ayrılıyoruz. sonra başka bir tane. sonra başka bir tane daha. ya aslında. off. bunu neden söyledim ki. bir orospu olduğumu düşünüyor olmalısın”

“doğal olduğunu düşünüyorum.”

“bir keresinde ‘orospusun kızım sen’ dedi şimdiki sevgilim ve bitti işte her şey. aşkı öldürdü!”

“siktir et bence. “

“ya aslında ilk başlarda aşık oluyorum tamam mı... ama işte bir anda ölüyor

her şey. köle gibi görülmek çok koyuyor adama... aşk süresince katlanıyorsun. ama buna katlanmak zaten aşkı öldüren. sıktım sanırım seni?"

"yoo. dinliyorum." diyorum. sarhoş birini dinlememekle kötü edersiniz. harflerin en derinden geldiği anlar insanın sarhoş olduğu anlardır. "dinliyorum seni."

"anlıyorsun değil mi?"

"bundan asla emin olamazsın. ama anladığımı sanıyorum"

"sevindirici. birinin anlaması yani."

"kelimeler hiçbir şeydir. kelimeler yokken, insanlar daha konuşamıyorken birbirlerini anlıyorlardı. önemli olan eylemdir. kelimeler aldatır."

"eylem de aldatır."

"aldatmaz. yapmacık olan her şey bir gün patlar."

"peki." sihirli sözcüğü o da biliyor galiba. "okulu bitirebilecek misin?"

"sanmıyorum"

"nolucak peki"

"bu sorudan nefret ediyorum"

"napıcaksın peki?" nedense tanıdığım her hatun, hem de hepsi! bu sikik soruyu soruyor bana. evlenip yan gelip yatmak mı amaçları? hiç bilemedin, aynı anda çalışıp, bir boklar satın almak, kira ödemek, akraba ziyaretinde bulunmak, çocuk yapmak mı? evet bir mesleğim yok, evet bir işim yok, evet tek mülkiyetim bedenim. ama seni seviyorum, aşk birlikte bir bok satın almak ve aynı evde yaşamak değildir ki!! sadece seviyorum işte diyorum. hepsi bu. yetmiyor bu onlara. yetseydi, sadece bununla yetinebilselerdi ilk etapta, daha fazlasını verebilirdim onlara, doktora bile yapardım anasını satayım, sonra ev sonra çocuk sonra torun hatta, torunu ben yapmayacağım, gelinimden çocuk yapacak kadar sapıtmadım henüz.

"bilmiyorum." diyorum.

"hiç düşünmüyor musun?"

"bilmiyorum." diyorum tekrar. "intiharı çok sık düşünürüm ben"

"salakça bence"

"intihar düşüncesi dinç tutar adamı. sürekli tavanı izleyip 'acaba kendimi vur sam mı' diyorum. tavanı delip bir üst katı aşağı çökertmek isterim. ölmek ya da yaşamak pek de umurumda değil. istediğim gibi yaşayamayacaksam ne için yaşayacağım?"

"saçmalıyorsun gibime geliyor"

"bulduğun konserden hoşnut olmazsan, yarısında çıkarsın öyle değil mi? terk edersin yani?"

"evet. sanırım. zamanımı boşa harcamam."

"bende bu hayattan hoşnut değilim."

2 saat daha geçiyor. saat gecenin dördü. şarap aldım az önce. ot bitti. ve hatun bu kez dizime yatıp ayaklarını diğer tarafa uzatmış durumda, uyuyor. bana, yazdığı bazı şeyler olduğunu söylemişti. okur musun demişti. çok sevindim. ben herkesin evde bir şeyler yazdığını düşünüyorum. söylemiyor olabilirler. ama yazar herkes. herkes 'yazar'. ve best seller zimbirtularından daha değerli buluyorum o yazıları. çünkü içerden geliyor onlar. beğenilme kaygısı güdülmüyor. binbir reklam yapılmıyor. en önemlisi de ney biliyor musunuz? para kazanmak için yazılmış olmuyorlar. ya da en basitinden, "kazanmak" için yazılmıyorlar. ve hatun şöyle bir cümle kullanmış yazdığı bir yazıda; "hep soruyorsun 'beni neden seviyorsun?' diye. bi ton neden sayabilirim aslında sana ama hepsinin farkında olduğunu biliyorum. gereksiz buluyorum bu yüzden. ama sevgimi de kanıtlayabilirim. bunu söyleyebiliyorum, çünkü bana inandığını biliyorum. inanmıyorsan boşa çırpınmam, sevmiyorum bunu ya. yaşarım kendi içimde."

gözlerini açıp kafasını kaldırıyor ve bakıyor bana doğru. aşk isteyen yeşil gözler. ve dudaklar açınıp kapanıyor yine;

"pardon ya, uyumuşum." diyor

"sen uyuyacak mısın?" diyor

"olabilir" diyorum "yerde yatarım ben. alışkınım. bir kaç minder falan"

"koltukta yat, ben içerde yaticam zaten."

"peki"

sanırım sabah 6 gibi, sızmıştım. saat 7:30'da karnımda bir yük ile gözlerimi açtım. sırt üstü yatıyordum. ve hatun beni uyandırmak için son çareyi karnıma ayağı ile iyice bastırmakta buldu anlaşılın. çıplak ayak. bedenimde çıplak. ama ayak fetişisti değildim neyse ki. umursamadım. yan dönüp devam ettim uymaya. bu hareketim onu iyice sinirlendirmiş olacak ki, sırtıma geçirdi bir tane. böbreklerim boğazımdan dışarı çıkacak gibi oldu ve korkuttu bu olasılık beni. onlar benim tek servetim. iyi para verirler! ama şimdilik karnımı doyurabilecek kadar kazanıyorum. neyse, gözlerimi açıp yanımda ayakta duran hatunun yüzüne baktım. yerde yatıyordum;

"yanlış anlama, uyanman için vurdum. 1 saattir sana sesleniyorum. üzgünüm ama benim gitmem gerek, sınavım var. normal olarak sen de gitmelisin. akşam üzeri 'evin sahibi' gelecek izmir'e. dün bahsetmiştim hani." evin sahibi mi? sevgilim demedi. ilginç.

"5 dakika daha." arkamı dönmemele iteklenmem bir oluyor.

"gidicem dedim sana. eğer tiple kavga etmek istiyorsan akşama kadar uyu-

yabilirsin. tabi tip benden ayrılacağı için bana kalacak bir yer de bulmalısın”. tip ha. bu her şeyi kendi kafasında kararlaştırmış anlaşılın diye düşünüyorum. eğiliyor ve dürtüyor bu kez eliyle omzumu.

“uff. hadi ya. gidicem dedim sana.”

“tamam işte 5 dakika”

“1 saattir 5 dakika diyorsun”

“hatırlamıyorum. gider misin başımdan?”

“tabii, giderim” diyor. kapının şiddetle çarpıldığını duyuyorum. uyumaya devam ediyorum.

uyandığımda saat öğlenin biriydi. evde kimse yoktu. etraf toplanmıştı. bir not buldum; “kapıyı kitle, anahtarı bana getir, c blok 208 numarada dersim var akşam beşte. iyi uykular sana!” iyi uykular kısmı koyu yazılmıştı.

ben de kendi dağınıklığımlı toplayıp çıktım. apartmanın merdivenlerinden inerken, bir tip yukarı doğru çıkıyordu. bir kat altta biraz bekledim. tip, az önce çıktığım eve girdi. sonrasını yazmanın da bir önemi yok ha. anlıyor olmalısınız yani.

böyle başlamıştı işte, biraz delice, ve aşırı samimiyet kokan bir ilişkinin başındaydık, sevgilisinden ayrılmış, evden taşınmıştı, bir ev tutmuştuk ona, ben genellikle onda kalıyordum, bir hafta, sadece bir hafta geçmişti sınavın üzerinden, bir pazar sabahı, onda kalmadığım bir gecenin sabahı, onu almak için eve gitmiştim, o gün istanbul’a, ailesinin yanına gidecek, bir hafta sonra da gelecekti, gelmedi ama, ailesi yurttta kalmadığını öğrenmiş ve göndermemişti gerisi geriye okula, öyle anlatmıştı aylar sonra aradığı zaman, ailem izin vermiyor, tamam demiştim, bunu aylar sonra söylemen arayıp söylemen tuhaf ama neyse dedim, napıyorsun, iyiyim, sen napıyorsun, bende iyiyim, bi daha da aramadı zaten, ben de aramadım açıkçası, ve şimdi, şimdiki pazar sabahı, ona tuttuğumuz evde başka öğrencilerin kaldığı bir mahallede, başka bir evde oturuyorum, balkondaydım, bir zamanlar bir hatunla bir haftalığına takılıp, dört gece kaldığım bir evin balkonunda başka insanları görünce, içeri girip bunları yazmak istedim, yazdım da galiba, daha önce de bir kısmını anlatmışım zaten, şimdi buradayım, ve aradan yedi yıl geçti. hepsi bu kadar... öyle değil mi? kızgınlık yok, kırgınlık yok, öfke yok, kaybedilmiş düşler sadece... hepsi bu. çoğu zaman olanların kısa metraj bir tekrarı... bu kadar. olan bu. öyküsü de bu. yerseniz.

iş değişikliği

“gözlerin” dedi “kızarmış”

“uykusuzluktandır” dedim

“hiç uyumuyor musun” dedi, kaşlarını da kaldırarak, şaşkınlıkla

“fırsat buldukça” diye yanıtladım, gülümseyerek. karşısına çıkan tüm fırsatları görmezden gelen biri olarak, kakhaha atacaktım, nerdeyse, kendi cevabıma, ama anlamayacaktı, neden gülüyorsun, hiç, kendime. kendim kadar kimse güldüremez beni. aptallık, belki.

derinlemesine bakıyordu gözlerimin içine. kaybettiği bir şeyi arıyormuşçasına, dikkatli. bir şey anlatmaktan çok, bir şeyi anlamak istiyormuş gibi. anlamazdan geliyordum. her fırsatta başımdan savıyordum onu. aynı yerde çalışıyorduk. ve bir sevgilisi vardı, salak bir adam. ve her ikimiz de bu konuda hem fıkirdik. hem fikir olmadığımız konu; benim, sevgilim olan ya da olabilecek olan birine, arkasından ya da önünden, sağından solundan, orada burada, salak demeyeceğimdi. o diyordu ama. ben de onaylıyordum, çünkü ondan önce ben söylemiştim ona bunu, salak bir herifle beraber olduğunu. onu kapma telaşında bir havayla da söylememiştim, başımdan atmaya çalışıyordum, yapışmasını istemiyordum, aradaki çekimin farkında olarak, sırtımı dönüyordum, diğer kutup iter belki diye, fayda etmiyordu, her yönden çekiliyorduk, ve olmayacağını biliyordum bu işin, en azından bu şartlarda. işimi kaybetmek istemediğimi söyledim ona bir keresinde, serviste yanıma oturunca. henüz kimse binmemişken, sigaramı yarıda bırakıp, uyuyabileceğim bir yer edinmek için, erkenden binmiştim, peşimden gelip, dibime çökünce

“nasıl yani” dedi, “bas baya” dedim, “burada sevgililerin çalışmasına izin vermezler”

“benim bi sevgilim var zaten” dedi,

“onu buraya almazlar o zaman” dedim, “sen çıkana kadar” istemsiz bir şekilde, bunu dedim, gülererek, artı eksi, güldü

“siktir et” dedi, “beni benden çok sevecek biri için işi bile bıraktırdım, isteseydi”

imalar yoluyla anlaşmaya çalışıyorduk. ben daha çok anlaşmamaktan yanaydım, ama anlaşmaktan da yanaydım, neyden yana olduğumun çoğu zaman farkında olmamıştım hayatım boyunca. şaka yaparken kırmıştım insanları, çünkü insanlar her şeye alınıyordu, ben kendim dışında kimseye alınmamıştım şimdiye kadar, kendi kendime kendimi satıyordum durmadan, başkaları için kendimi satıyordum da diyebiliriz, ve bu akış, yanlış anlaşılmalara da gebe kalabilir, ve düşük cümlelerimi kürtaj edebilirsiniz, sorun değil gerçekten, hiç okumasanız da olur, çünkü, hiç, yazmıyorum. hemen hemen. hiç. gerçekte, olan biteni, çünkü, moruk, gerçekte, hiçbir şey, olup, bitmiyor, olgunlaşmasına izin vermediğim meyveler gibi, aklımdan geçenler, kestirip at, bir sigara, ardından bir sigara daha. ama herkes ondan hoşlanıyor. hayır ben herkes değilim. kimseden hoşlanmıyorum. kurduğu tüm genellemelere kendini dahil etmeyenlerden de hoşlanmıyorum mesela. şiir sevmiyorum dediğim de, aslında bir ironi yaptığımın anlaşılmasından da hoşlanmıyorum. anlaşılamadığım durumlara, “çok kırıldım” şeklinde geri dönüşler almaktan da hoşlanmıyorum. ama ondan hoşlanıyorum

“akşam” diyor, “görüşelim mi?”

“olur” diyorum, çekincesiz. görüşüyoruz. bir barda. sevgilisine anlatmadığı şeyleri bana anlatmaya başlıyor. ‘anlatmadığı’ değil buradaki ifade, ‘anlatmadığı’

“ona” diyor, “artık, hiçbir şey anlatmıcam, çünkü, anlamıyor. anlamadığını belli ediyor hemen ve sonra ‘haa’ diyor ‘tamam şimdi anladım’, ve yine anlamadığını ifşa eden bir cümle kuruyor ve ‘doğru mu anlamışım’ diyor, ‘evet’ diyorum, üzerine düşmeden, çabalamadan, doğru anlamışsın”

ben susuyorum. olumlu ya da olumsuz hiçbir tepki vermiyorum, ve bunları bana neden anlattığını anlamak istemiyorum. sevişmek mi istiyor? ben istemiyorum. sevgili mi olmak amacı? olamam. kötüyüm o konuda. dost mu olucuz? sevgilisini bana kötöleyen dostlar istemiyorum. ama içiyoruz. ve hesabı ben ödemiyorum. çünkü param yok. gerçek anlamda yok ve bunu ona söyledikçe, kendi siparişine benimkini de ekliyor, “ben öderim” diyerek,

“ödemem” diyorum, “daha maaşımız yatmadı” diyorum, “paran bitmedi mi hâlâ” diyorum

“bitmedi” diyor, “ali’ye ismarlamam gerçi de hiçbir şey, sen olunca karşımdaki...”

ali dediği adam, bu hatunun, salak olan sevgilisi. gördüm onu, birkaç kez. gururla yürüyordu yanındayken bu hatun, ‘bu benim sevgilim’ der gibi. sahiplenme duygusundan çok, övünme duygusu ile. sevgilisiyle değil, kendisiyle övünüyordu, ‘bakın bu hatunu ben tavladım’ diyordu resmen, ben bunu duyuyordum. insanların hiç konuşmadan da çıkardıkları sesler vardır, “yürüyüş tarzı herkesi ele verir” derdi babam, ve haklıydı, ve haklı olmasına rağmen çok defalar kazıklandı. çünkü çoğu zaman zeka, aç gözlülük ve bencillik ile bütünleşmediğinde, saflıkla sarmaş dolaş olur, ve saflık, içinde, vicdan adında kendi küpüne zarar bir duyguyu da barındırır bazen. ve onu köreltmediğiniz sürece, hapı yutarsınız. ve o hap, çok fena kafa yapar adama. gerçekten. kendi kendinize gülmekten başka şanssız olmadığı için, odanızda, bir başınıza, kendinizi kafaya alıp, ilk onbirinizi belirlersiniz, rövanş maçı için. sırf bir düşünceden ibarettir bu, intikam alma duygusundan yoksun, ve biçare bir şekilde, gülersiniz, sonra bu, alışkanlık haline döner sizde, gülme eylemi, o kadar çok şeye gülmeye başlarsınız ki, gözlerinizden yaş gelir, nerdeyse, ve mideniz ağrır, gerçekten, ve unutursunuz, olan ve bitmeyen, ne varsa, insanlar sizin kendinizi iyi hissettiğinizi düşünür, ve insanlar öyle düşününce siz de öyle düşünmeye başlarsınız, onların yanındayken, ve sonra, aynı hatun, size, “moralimi düzelttin heaa” der

“bir şey yapmadım” dersiniz

“her şeye gülüyorsun” der, “ben de senle gülüyorum”

“ama komik” dersiniz, “napabilirim, her şey, fazlasıyla trajikomik”

“beni çok seviyor ama” dedi, “benimki”

“sevmiyor” dedim, “senin, yanında olmanı seviyor. tanıştığımızda, öldürülecek insanlar listeme ilk sıradan giriş yapmıştı ali”

“insanları öldürmeyi mi düşünüyorsun” diye yanıt verdi, aynı gözlerimi kızarmış gördüğünde verdiği tepki gibi, kaşlarını yukarı kaldırarak, gözleri büyüyordu, gözbebekleri, doğrudan, büyük ve direkt içeri bakar şekilde

“evet” dedim, “gayet doğal bu, düşünüyorum, gün içinde birkaç kez cinayetin eşiğinden dönerim ben, taşla kafaya bir darbe, boyna inen balta, kalpten bir bıçak yarası. kalpten bir şekilde, yani içten, candan, samimiyetle dolu bir şekilde, atacağım bir bıçak yarası. bu da olası” gülmeye başladı. ben de, ‘şu an espri yapmıyorum’ demedim. bıraktım gülsün. gülünecek ne varsa. başı gerçekten

fena dertteydi. “kurtulamıyorum” dedi bana. “iç çıkışıma neden geliyor biliyor musun?”

“biliyorum” dedim

“biliyor musun” dedi

“evet biliyorum” dedim

“nasıl ya” dedi, “anlattım mı daha önce”

“anlatmadın”

“e nerden biliyorsun”

“off ya” dedim, “kapat! tamam mı?”

“noldu” dedi

“hiç” dedim, “kalkalım” kalktık

“nereye” diye sordu

“ben eve” dedim, “sen?”

“ben de”

“tamam”

dudaklarını bükmüştü. yürüdük. durak. otobüs. farklı. ertesi gün sabah. servise bindim. benden sonra binip farklı bir yere oturdu. son bir haftadır daima yanıma çöreklediği halde, selam bile vermedi. gün boyunca selam vermedi. rahat bir nefes almaya başlamıştım. akşam çıkarken. servis. kola alındı. ve beni es geçti, tip. dağıtırken. sevmiyordu beni. ben de onu sevmiyordum. anlaşıyorduk. ve hatun, “şey” dedi, kolayı dağıtan tipe, adımı söyleyerek, ona da versene gibi.

“yok ben içmicem” dedim

“haa içmicek misin” dedi hatun, gözlerimin içine bakarak. acınacak bir şekilde

“hastayım” dedim. değildim oysa. ya da hastaydım. bilmiyorum. telefonumun ışığı yandı. mesaj. ‘özür dilerim’

servisteydik hâlâ. ona dönüp baktım. ne yaptığını bilmiyordu ama özür diliyordu. ne yaptığını bilmediğinden emindim. sorsaydım, ‘bilmiyorum’ diyecekti, ‘ama yine de özür dilerim’ ve bu diyalogu, kafamdan dışarı, gerçeğe, taşımak istemediğim için, sormadım neden diye, onun yerine, ‘olur öyle’ dedim, mesajla, ‘siktir et’

‘olmuştu ki’ dedi, mesaj atıp. buyur burdan yak dedim içimden. dışımdan, “müsait bir yerde” deyip, indim. onun ineceği yerden, yaklaşık on metre önce, kendi ineceğim yere, yirmi dakika kala

“hayırdır” dedi şoför, “bir arkadaşı görcem abi” dedim, “yarın sabah burdan binerim belki, haber veririm”

yalan söylüyordum, ve bazen, bazı yalanlar, gerçeği gizlemekten çok, açığa çıkarmak için, kullanabileceğiniz, en iyi yoldur. peşimden oda indi tabii, araba tek-rar duracak değildi on metre ilerde. ve “noluyor ya” dedi, servis gittikten sonra

“hiç” dedim, “size gidiyoruz”

“haaa olur tamam” dedi

“bi de şey” dedim, “iş bırakıyorsun, bugün son günündü” gülüyordum bunu söylerken. herhangi bir şeye ne zaman nasıl karar verdim bilmiyorum. telefonunu aldım elinden. ali'nin numarasını buldum. aradım. ali yazıyordu. başka bir şey değil. hepsi bu. ali. başka bir şey yazsaydı gerçi, işim kolay olurdu, sadece numara kısmını değiştirdim, bu kez, ekstradan ali'yi silmem gerekti. önce aradım ama. haberi telefonda duydu her ikisi de, biri ahizenin diğer yanında, öteki yanı başımda. ayrıldılar. bir an için kendimi, nikah memuru gibi hissettim, tek farkla, ayrılıyorlardı. telefon konuşmamda, memurun söylediklerini, taklit ettim, bu hanımdan ayrılmayı kabul ediyor musunuz? hayır. o halde ben de sizi, eski sevgililer ilan ediyorum. hatunun gülme sesini duydu, ve “sarhoş mu o gene” dedi. telefonda. “evet” dedim, “sarhoş. sigara da içeriyor hem”

sigara içmesine durmadan karıştığınan dert yanıyordu, nihâl, ali'nin. ve daha bir çok şey. iki sigara çıkardım, yürümeye devam ettik

hiç konuşmuyordu, şaşkıncı, alışmaya çalışıyordu daha çok, çoktan kabul-lendiği bir durumun, gerçeğe dönüşmüş olmasına. evine gittik. ertesi sabah, servise, dün indiğim yerden bindim, nihâl'in bindiği duraktan.

“nihâl'i gördün” mü diye sordu şoför

“gelmecek o” dedim, “iş bıraktı, başka bi yere başlıcak”. kapıyı kapattı şoför. yola devam ettik

17.ekim.2012

erkekler tuvaleti

sevgilimle barda oturuyorduk. bir mini etek vardı onda ve göğüslerini oldukça ele veren bir body. hiçbir şey yapmıyorduk, içmek dışında.. konuşmuyorduk bile. hayır, küs değildik birbirimize ama durmadan konuşuyor da değildik. susduğumuz zamanlar da oluyordu.

karşıdaki masada tek başına içen bir eleman sürekli yanımdaki hatuna bakıyordu ve ben sadece bekliyordum, hiçbir şey yapmadan, buna gerek de yoktu zaten. bir süre sonra, karşıdaki adam masama yaklaştı, bir makas aldı yanımdaki hatundan ve “n’aber fıstık?” dedi, bunu söylerken bana pis pis sırtıyordu ve bardaki herkes bunu görüyordu. hiçbir şey yapmadan bekliyorduk. adam daha sonra tuvalete gitti. yanımdaki hatun da öyle ve bir arkadaşım yanıma gelerek

“neden bunu yapmasına izin veriyorsun?” dedi bana.

“neyi?” dedim.

“herif, kızına resmen asılıyor” dedi.

“hey, hey” dedim, “laflarına dikkat et, o bana ait değil, benim kızım ya da kadınım değil o”.

“öyle mi?” dedi, “ama buradan bakınca hiç de öyle görünmüyor, sevgili gibisiniz”.

“elbette öyleyiz” dedim, “ama o bana ait değil, ben de ona. sahibi değilim yani onun. istediği her şeyi yapabilir, onu kısıtlayamam ama sevmediğim bir davranışı varsa, bunu kendisine söyler ve bitiririm işi. değiştirmeye çalışmıyorum. istediğim ruh özünde yoksa sonradan eklenmesi bir boka yaramaz”.

“ama” dedi, “sen beni anlamıyorsun, adam resmen kıza asılıyor ve kız da bundan rahatsız oluyor, hiçbir şey yapmayacak mısın?”

“o kendini koruyabilir” dedim, “bu benden önce de böyleydi, şimdi de böyle. onu severek zayıflatıyor değilim. hatırlıyorsun geçen seneki kavgayı. hem bir de şu var, ben onun heriften hoşlanıp benden vazgeçmeyeceğini nereden bileyim? belki de o adama aşık oldu ve benim onu sahiplenmem her şeyi altüst edecek. hem kendini savunamazsa bana söyler. hatta söylemesine gerek kalmaz, ben bunu anlarım zaten ve devreye girerim. konuşmadan anlaşabiliyoruz, endişelenme”.

iki dakika sonra sevgilim yanıma oturdu.

“nasılsın?” dedim, “oldukça iyi” dedi, “ama pisuvara yazık oldu”.

bir iki dakika daha geçti. orospu çocuğu yüzü dağılmış bir şekilde bardan çıkıyordu. üstelik başı öne eğik. erkekler tuvaletinde bir kadından dayak yemiş ve bunu tuvaletteki diğer tüm erkekler izlemişti. böyle bir şeydi işte. her an terkedilebilirdim ama beni sonsuza kadar seveceğinden emindim. paranoya yapmıyordum. en ufak bir belirsizlik yoktu, o benimdi ve bunu kanıtlamak için erkekler tuvaletinde olmam gerekmiyordu.

23.10.2004

halo

beni götürdüğü yer fazlasıyla kalabalık bir yerdi. nefret ettiğim o safsak mutluluk havası ile sarmaş dolaş olabilenlerin masaları kapladığı bir bar. bunu biliyordu, yani kararı ona bıraktığımda, nereye gidiyoruz sorusuna karşılık: “bilmem, sen bilirsin..”, “o haldeee.....”

“uyar mı” sorusuna verdiğim “fark etmez” yanıtı, seninle neresi olursa olsun ya da senle cehenneme bile girerim gibi salak bir tavır değildi, geçmiştim o safhaları, aşk için kendinden ödün vermek, aşk uğruna yapılan kendi ruhundan bir fedakarlık, aşk için şehir değiştirmek, aşk için şu veya bu.. kapatmışım. kendim için hiçbir şey yapmamış da olsam sonrasında.. ve bunların hepsini biliyordu, her şeyi, çok daha fazlasını.. yine de, şansını deneyen biri konumunda değildi ama, hiçbir şey denemiyordu hatta, aramıştı, izmir’e gelmişti, ve buluşmuştuk. pardon, önce izmire gelmişti, sonra aramıştı. ama ne fark eder ki, o kadar da önemli olmamalı yazdığım saçmalıklardaki ki zamansal, kurgusal ya da mantıksal hatalar, nasıl olsa kimse farkına varmayacak. bir sayfası eksik basılan bir öykü için dönüp hiç kimsenin, okuduğunu söyleyenlerin bile, bariz anlaşılacak eksikliği sormaması gibi. o yüzden üstüne düşmemiştim ben de, hatayı bastıktan sonra fark edince. ve onunla, bu sayede tanışmıştık. izmirde değildi o zamanlar ve üç rakam öncesindeydi içinde bulunduğumuz yılı gösteren sayıların amortisi. basılı yayınlarken bir sayfası eksik olan 27 sayfalık öykünün netteki tam kopyasını okuyunca başlatmıştı, iletişim diye nitelediğim o faslı. öyküde yer alan iki hatunla ilgili birkaç şey merak ettiğini söylemişti, yani lita ve mary adlı iki hayali karakter ile ilgili, öykü de asıl kilit pelü adlı üçüncü karakter olsa da. hayali demişken, tek odada yaklaşık otuz kişi ile beraber yaşıyordum yıllardır. zaman zaman gelip gidiyorlardı işte, ve bir gerçeği yazmak her zaman için götünden bir şeyler uydurmaya oranla daha zor gelmişti bana, kimilerine kurgu daha zor gelse de. uydurmak kolaydı, zaten uydurulmuştuk, üzerinde düşünmeye gerek yoktu,

yaşanmıştı zaten her şey, zihnimin içindeki lunaparkta. ve dışarısı daima daha kaotik ve umutsuz görünmüştü gözüme, kendi içimde çok karamsar olduğum dile getirilse de.. ve o da bunun peşindeydi.. bu yüzden tercih etmişti, görüş-tüğümüzde mekanı ona bıraktığımda, hayatım boyunca anlamlandıramadığım kahkahaları yan masalardan işitebilme ihtimalimizin olduğu bir yeri. ve psiko-logdu kendisi, pardon değildi, psikoloji okumuştum sadece, yükselişini falan da yapmıştı, ama bu sıfatı üzerine almıyordu, tanıdığı bütün psikologlardan nefret ettiğini söylemişti bana, ki belki bu da bir taktikti, her ne kadar benim bu du-rumu “aa aynı fikirdeymişiz ehaha” türü bir tepki ile karşılamayacağımı biliyor olsa da.. çünkü ilk önce ben anlattım ona, psikologlarla ya da, psikiyatristlerle aramda geçen, ve bana düşününce eğlenceli gelen diyalogları.. yıllardır tedavi-lere yanıt vermeyen, hatta gün geçtikçe daha da kötüye giden bir başka arkada-şına göreyse, ben de hastaydım, sadece hastalığımı ve tedaviyi reddediyordum. ve bunu da görüştüğü psikoloğa benden bahsettiğini anlatınca öğrendim. “bir arkadaşım da benim gibi ama o...” diye başlamıştı cümleye.. kendimi hiç kim-seye yakın hissetmiyordum oysa.. ne ozana ne oktaya ne öncele.. herkesin bildiği ve benim ısrarla reddettiğim bir gerçeği yüzüme karşı bağırmadıkları sürece de yakın hissetmeyecektim.. adam olmazdım, adam olmamayı kafaya koyduğum için değil ama, yani direnmiyordum bu konuda, hiçbir konuda direnmemiştim hayatım boyunca, ne bandrolü yememek için, ne böylesi boktan bir hayatı yaşar-ken onurlu bir duruş sergilemek için, ki bu lafa da kıl olmuşum söylendiğinde bir arkadaş sohbeti içerisinde, övgüye karşılık bir öğürtü çıkıyordu çoğu zaman benden. direnmiyordum.. çoktan teslim olmuşum aslında, sadece beni teslim almaya gelmemişti hiç kimse.. cami avlusuna bırakmıştım kendimi ve, cemaat terk edildiğimi sanıp beni imamları yapmıştı.. sonra gerçek imamların müridi olacak insanlar tarafından tecavüzlere uğradım. do you understand me?

sonra eve gelip, a night like this’i açtım işte, the cure.. hepsi bu.

yalan söyledim. psikoloji falan okumamıştı.. ama doktordu. orası ayrı. ve iz-mire gelmişti işte.. tarihin amortisi 7’yi gösteriyordu bu arada, yani eksi üç değil altıydı. her şeyi abarttığım söylendiği için, bu kez de ben eksilttim bir şeyleri sadece, ikiye bölebildiğim tek şey zamandı belki de.. milattan önce. isadan sore. bazı kelimeleri sevmiyordum, sonra’ya bu yüzden sore derdim, hayır ingilizce de bilmiyorum.. ve doğru söylediğim doğru, gerçekte olan biteni yazmak bana daima zor gelmiştir.. o halde hayaletlere dönelim..

dediğim gibi psikoloji okumuştun, ve bana lita ve mary hakkında birkaç şey sorduğu bir e-posta attı. ve ben sorularına cevap vermediğim bir mail yazdım. ya da gerçekte sormadığı şeyi yanıtladığım. ardından karşılıklı birbiri ile alakasızlıklar bütününden ibaret bir ton cümle kuruldu. ve sonra izmire geldi. izmire yerleşmişti yani.. ve sonra şu allah'ın belası bara girdik.. (dini manada söylemedim).

iki bira. tuborg yok mu? o zaman bomonti olsun. o da bana uydu. ve paketimde ki pall mall'dan bir tek aldı, 'alabilir miyim?' diye sormaması hoşuma gitti. onda hoşlanmadığım hiçbir şey yoktu. ya da ben sezinleyememiştim. hâlâ sezinleyemedim. konuştuk. havadan ve sudan değil ama. olmayan ülkeye yolculuklardan daha çok. ve insanlar kayboldu. yan masalardaki kahkaha efektleri duyma eşiğimin dışına çıktı. ters yakıyorsun dediği anda fark ettim zihnimde flashların patladığını. 'anı kaydet'.

sigaramı düzeltirken, sahnenin ışıklarını tekrardan yaktı yönetmen. ters yakıyordum evet, ve insanlar tekrardan görünür oldu, o anlamlandıramadığım ve bana açıkça bağnaz gelen safsak mutluluk havalarıyla beraber. 'ters yakıyorsun'.

kalkalım mı dedim, kalktık.. hesabı ödemişti ben tuvaletten gelene kadar, sorun etmedim, bir başka seferinde tek nakitimiz ondaki on lira olduğu için aynı rahatlıkla tuvalete giderken ona bıraktığım çantamdan cüzdanımı alıp kartla ödeyecekti. "sen tuvaletten geçerken ben" adında bir şiir yazılabilir, belki üzerine klip de çekerler sonra, ve biraz para kazanırım, ne dersiniz? ama önce adımları değiştirmem lazım. ve şu an bunu uydurmuyorum ama, geçmişte bir keresinde, gizlilik içinde yürütülmesi gereken bir iş için sadri beka adını kullanmıştım. sadri beka olacak.. ne diyordum lita? bardan çıkmıştık..

elini belime attı. ve midye istedi. aldım. sahile geçtik. geçene kadar sarılıydı bana, tamamen sarılı.. do you understand me?

sonra eve gelip, the drowning man'ı açtım işte, the cure.. hepsi bu.

yalan söyledim. gidilecek yeri falan seçmemişti. ben seçmiştim. izmire bilmiyordum çünkü. ve eşyalarını bi yere bırakmamız lazımdı, çanta bavul vs. logosa gittik, henüz kapatmak zorunda kalmamıştı erdinç abim mekanı. çantaları bırakıp çıkıcaktık, karnı açtı.. sonra, dudaklarıma yapıştı, alt katta, dünya üzerindeki başka herhangi bir hatun olsa karşı koyardım, bak bu kez direnirdim yani, belki de ilk kez.. ama o, farklıydı. hâlâ farklı. logos iki yıl sonra kapandı, son gecesinde sabahladım orada, sandalyelerin üzerinde yatıp. o zamanlar zamanın amortisi dokuzu gösteriyordu. gerçeğimin algılanış biçimi dudağıma yapıştığındaysa yediği. logos kapandı sonra. isadan önce. milattan sore. hayır endonezyaca da bilmiyorum. ve doğru söylediğim doğru, gerçekte olan bitenleri yazmak da her zaman kolay gelmiştir bana, zor olan olup bitmeyenleri anlatmak. o yüzden lütfen sorup durmayın şu aptal ve fiks soruyu.. “bunlar gerçek mi?” hayaletlere dönüyoruz..

dediğim gibi bardan çıkıp sahile geçtik.. midye de aldık. bira da.. ve biraz da sigara. ikimize yetecek kadar. ikimize yetecek kadar ne varsa almıştık. pardon, yanlış yazdım, her şeyi ikimize yetecek kadar almıştık olacak. ama hiçbir şeyin fark etmediğini söylemişim öyle değil mi? oysa “görünmez zincirlerle bağlamadım yazdığım bilançolarımın boynuna halatları.. tekrar okuma zahmetine katlanmayacaksın, ben de tekrar yaşama zahmetine katlanmayacağım”, o yüzden şu, aslında hayalet olmayan psikologla, (doktor olan veya hayalet olan psikolog değil, bir üçüncü hatun karakter daha ekledim şu an öyküye! günaydın) gerçekte yaşanan ilk iletişim faslımızdan sonrasında izmire gelişi ile ilgili olanlar hakkında yalan söyledim. kendine yakın bulmuştu karakterlerimi, en çok hangisini diye sorduğumda, ikisi de birbirine çok benziyor zaten dedi, benzemiyorlardı oysa, ve “yarattığı karakterlere aşık olan bir yazar olsaydım, kesin imza gününe gelenlere de aşık olurum” dedim. apalladı. çünkü gerçekte sormadığı şeyin yanıtını vermişim. ve benim mutlu insanlardan nefret ettiğimi düşünüyordu, o yüzden gitmiştik şu en başta bahsettiğim allahın belası bara. (kinî anlamda da söylemedim). terapi önermişti. ve ben de geyik yapmayı önerdim. anlaştık. ona göre tedavi olan şeyin adı bana göre hoş vakit geçirmekten öteye geçmeyecekti. mutluluğa ya da mutsuzluğa inanmadığımı anlattım ona. huzura inandığımı ve huzurlu olduğumu da. ve daha başka bir çok şey.. ve üçüncü kutsal kitabımın kierkegaard’e ait olduğunu söylediğimde, tanrısal saçmalıklar sonrası, sigaraya uzandı. ters yaktığını söyledim. flash o an patladı. her şey çözüldü gözünde. o dakikaya kadar, ona göre konuşmuyor, terapi yapıyorduk. umutlu ya da umutsuz değilim, umursamıyorum dedim. Ardından, ters yakıyorsun. flash. ‘ani yaşa’.

[1 değil i]

sigarasını düzeltirken, “terapiden vazgeçtim, sahile çıkalım mı” dedi. bu kez ‘fark etmez’ yerine ‘olur’ dedim. hesabı alman usulü yapıp sahile geçtik, hasan abimden iki tuborg gold, bir paket pall mall, bir de tuvalet alıp. ikinci seferde alins’e götürcektim onu, tuvalet için. üçüncü seferinde bir park bulmamız gerekeceğini söyleyecektim kadın olduğunu gözardı ederek, saat biri geçiyor olacaktı o sırada çünkü ve gülecekti buna. “hâlâ asıl soruyu sormadın” diyecektim, “buralarda çok sık mı sabahlıyorsun” diye sorduğunda. sokaklarda çok sabahlamıştım, çok da fazla sabahlayacaktım daha. yarı ölü tam sarhoş bir halde. ama sırlıslıkla aşık olmayı tercih ederdim bunun yerine yine de.. bazen yerine tercih edebileceğin isteklerin başına gelmesinden korkarsın oysa.. korku kararlarımızı yönlendiren en etkin duygudur, “koskoca tanrı’ya başkaldırmışım devlet ne ki” dediğimde söyledim bunları da ona, kafayı bulmuştum çünkü, egom biraz göz kırpmıştı psikoloğa. ateist değildim. cehennemde yanarken tanrıya yalvaran onca insanın arasında, hâlâ direnenlerle beraber olmayı hayal ediyordum.

pardon ben hayatım boyunca hiçbir şeye diremediğimi söylemişim değil mi? sessiz kalma hakkımı kullanıcam, benim adıma konuşmasına ses çıkarıyacağım üç beş insan kaldı yanımda. benim adıma karar vermelerine de itiraz etmeyeceğim üç beş insan.. kendimi onlara yakın hissetmiyormuşmuşum da, falan filan.. düpedüz yalanciyım.. yalan söylediğim yalan. ve dediğim gibi, görünmez zincirlerle bağlamadılar burnumuzdaki halkayı karalarına uzanan halatlarına.. ne diyordum mary? sahile çıkmıştık.

sonra bi kaç bira içtik. sonra saat biri geçti. sonra bir arkadaşının evine gittik.. sonra beraber olduk. sonra biraz zaman geçti. sonra istanbula gittik. sonra başka arkadaşları ile tanıştık. sonra ben sustum. sonra kağıt oynadık. sonra gece oldu. sonra o ağladı.. sonra izmire geldik. sonra benim başka arkadaşlarımla tanıştık. sonra o ağladı. sonra bir arkadaşının evine geldik. sonra yattık. ben ona sarılı yatıyordum, tamamen sarılı. sonra ben ağladım. o uyuyordu. duymadı. uyumadım. sonra sabah oldu. sonra biri geçti. tekerlek izlerini göremedim sokakta, frene göz ucuyla bile dokunmamıştı.. sonrasında her şey iyiydi. sonrasında her şey kötüydü.. isadan önce. miladdan önce. do i understand me? (ingilizce bilmediğimi söylemişim)

bi saniye, her şey birbirine karıştı.. ne diyordum pelü? tatile çıkmıştık..

sonra, hayalete dönüşmemekte diretenlerden herhangi biri, asıl soruyu hiçbir zaman sormadığı için, var olma savaşı vermeyenlerden birimi [n değil m] konuşturdum.. psikologla rolleri değiştik..

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

“koru, umutsuzluğu tetikleyip, mantığa yönlendirir” dedim, “ve mantık, umudun kaynağı olan hislerle soğuk savaş vermektedir. bu yüzden ölümcül hastalığın virüsü, aslında kendini güvende hissetme istencidir. bu istenç, olası her türlü pişmanlığı tetikler, ve bi gün pişman olma korkusu, arzuları körelten bir uyuşturucudur. o yüzden, bir kez daha saati hatırlatırsan, ilaçlı tedaviye geçerez..” anlamadı. açmadım. Onu otobüse bindirip, yürüdüm..

sonra eve gelip, trust'ı açtım, the cure.. hepsi bu. hayaletlere döndük..

* başlık the cure'un bir şarkısının adıdır..

1ağustos2013

seni aldatıyorum

sevimsiz bir ‘sabah oldu uyan’ hırıltısı üzerine, 5 dakika kestirme vaadiyle kandırılırken valide, aynı sevimsiz hırıltı benzerliğinde zırlıyor telefon.. ‘oğlum seni arıyorlar’, ‘hah? sabah sabah mı?’

İçten içe ‘seni istiyorum’u hazmetmeyi tercih ederken.. yerine sadece, titrek bir sesle, ‘uyandırdı mı?’ gibi bi, ‘öyleyse üzgünüm’ün hazırlanış kelimesini duyuyorum.. ‘yo ben zaten uyancaktım ne var?’, ‘öyleyse üzgünüm’

Yo yo bunların hepsi; telefonun halen çalmakta olduğu bilincine, rüya görmenin bilincinden dönüş hali esnasında kafamda oluşan sora ‘gerçek miydi’ die şüphe uyandıracak olan anlık gelgitler sadece.. ve sonra göz kapaklarının hafif aralanması sonucu içeri süzülen ışığı farkediş.. ısrarla çalmakta devam eden telefon.. az sonra “uyandırdı mı?” diyeceği halde hala, “uyandırmadan kapat-sammı ki?” yerine “uyuyor diye duymamıştır”ın peşinden gidip ısrarla telefonu zırlatan bir mahluk..

- alo!
- uyandırdı mı?
- yo ben zaten uyancaktım ne var?
- öyleyse üzgünüm

yo olamaz ben bu anı daha önce yaşadım.. hayır sadece hayal ettim.. yaşadım.. rüyada gördüm.. yaşadım..

Hala telefonun diğer ucunda, ahizeye sarılmış, kalbi pat pat çarpan ve üzgün olmasının karşılığında ‘önemli değil, üzülmene gerek yok’ denilmesini bekleyen bir mahluk..

Useless and Empty Words - 2 / g.z.u

- önemli değil üzülme gerek yok
- ya bugün, buluşabilir miyiz senle?
- ve aynı önceden kestirilen karşılığı bekleyiş; ‘evet buluşabiliriz’
- evet buluşabiliriz..
- hihi.. tamam öyle ise bize gelirmisin?

ve bekleyiş.. ve ‘tamam gelirim’ ve gidiş.. sanki herşey planlıymışta ben bir robotmuşum gibi.. ‘hayır ulan istemiorum ben bugün sevgilimle buluşucaktım’ demek yerine, telefonun diğer tarafının yazdığı repliğe ezberlemişçesine davranıyorum istemeden.. belkide bunu istiyorum..

Akşam oluyor.. istemeden yada isteyerek bu kez ben zırlatıyorum ısrarla.. zırrrr.. ‘acaba evdemi yok?’, ‘yoo o çağırdı ama beni’, ‘biraz daha çalayım, belki uyuyordur’. dudaklarımdan çıkan karbondioksiti çekiyor içine.. hemde içeri beni alır almaz.. belkide baştan beri istenen buyduda bu yüzden onun yazdığı repliği ezberlemeye çabalıyordum.. istediğimi almam, istediğini vermesile eş anlamlıydı aslında.. ve sonra aynı kafa siken soru;

- nasıldım hayatım?

hey bu bir yarışmamı? ‘senden önceki daha iyidi’ geçerken beyinden, ‘süperdin ya’ ağızdan çıkan.. telefon zırlıyor.. onunki.. bi erkek ismi.. sanırım sevgilisi.. ‘alo aşkım’ karşı taraf ne diyor bilmiyorum. hatun çıırıçplak yanımda telefonla konuşuyor.. ‘iyiyim ya sen?’, ‘çok özledim seni’, ‘bu akşam gelme! yarın ben gelirim.. yada konakta buluşuruz’, ‘saat kulesinin önünde, saat 1de’, ‘tamam orda olucam’, ‘bende seni seviyorum öpüyorum bye bye’

Kaçamak gözler.. utanmış gibi.. bi sevgilisinin olduğunu önemsemediğimi bilmeli.. bunu ona kanıtıyorum.. bu kez benim telefon zırlıyor.. ‘alo aşkım naber’, ‘ya bu gece gelemem’, ‘evet evdeyim’, ‘biliyorsun işte sınavım var’, ‘yarın sınavdan çıkışta alırım seni tamam oldu’ vs vs.. gene yapıyor hatun dudaklarına.. dakikalar geçiyor.. soluk alıp verişler hızlanıyor.. ve ‘nasıldım hayatım’ finışı ile skor eşitleniyor..

ve bitior gece.. sabah.. aynı sevimsizliği ile, “sabah oldu uyan oğlum sınava geç kalıcaksın” serzenişleri.. zırlayan telefonlar.. ‘nasıldım hayatım’lar.. bitmeyen yalanlar.. evet seni aldatıyorum!

Güzeldi.. sen güzeldin.. seninle sevişmek güzeldi.. sorada hiçbişi yaşanmamış gibi gitmek..

Güzeldi.. sen güzeldin.. seninle sevişmekte öle.. ama ya sora? üstelik hiçbişi yaşanmamış gibi.. gitmek.. belkide gitmek değildi bu.. kaçmaktı.. bunun dışındada var olan bişi yoktu. seks hiçbirşeydi.. yada herşey.. sabah.. zırlayan telefon.. biraz çekingen, biraz masumca ama içyüzünde orospuluk kokan ahlaksız ve aykırı bi teklif.. ‘buluşalım’ yani sevişelim.. ne söylediğini duyuyorum.. ne kastettiğini anlıyorum. sorasıda yok.. aslada olmucak..

şimdi sen benim gibi bi başkasına aynı şeyi yaşatıyorsun. bende bi başkasına.. güzel [07.09.2002 – 00:40 – asla yapamayacağım bir kurgudan]

siyah-kırmızı-mavi

orda öylece duruyordu işte, en arka koltukta. birini beklediği açıktı. ama niye beklediğini kestirmek güçtü, her dakika derin bir nefes alıyor ve iri göğüslerini daha da şişiriyordu, sonra aldığı nefesi geri verip gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyordu, yorgundu, uyumak istiyordu, onu orada öylece bıraksam ve çıkıp gitsem, sabah onu arka koltuğa kıvrılmış uyurken bulabilirdim, ama yapmadım bunu, otobüsün şoför koltuğundan kalkıp, arkaya doğru yürüdüm ve “iyi geceler” dedim, “burası son durak ve son seferimi yaptım, artık arabayı kapatıp gitmem gerekiyor”

“üzgünüm” dedi, “farkında değildim arabanın gitmediğinin, demek durdu ha?”

“sürekli gidemeyeceği açık” dedim, “ama yürüyebiliriz, ne dersin?”

“olabilir” dedi, “peki ama insan sürekli yürüyebilir mi? neyse, deneyelim” ve ayağa kalkmaya çalıştı, bana tutunarak, ve yürüyorduk işte sonuçta, 5 dakikadır yürüyorduk arada bir bok kokan denizin dibindeki çimenleri ezerek. başını omzuma dayamış ve elini belime atmıştı, onu taşıyor gibiydim, ama sorun yoktu, taşıyabildiğim kadar taşımaya razıydım, ya düşücek yada pes edicek ve bir banka oturucaktık, ama bir karar alınması için ses çıkarmak gerekiyordu, “oturalım mı şu banka” gibi, yada “bu geceyi çimlerde geçirelim mi ne dersin” gibi, ama sesim çıkmıyordu, her dakika göğüsleri daha da büyüyor ve sonra tekrar iniyor, ve gözleri daha uzun süre kapalı kalıp, tekrar açılıyordu.

“yoruldun mu” dedim,

“çok uzun süre önce yorulmuştum” dedi, “tekrar yorulmak için dinlenmek şart” banklar fena fikir değildi, yada çimenler, yada ev. ama sorunun ney olduğunu bilmiyor ve ses çıkartamıyordum, gözlerini arada bir yumuyor, ve bir süre açmıyordu işte, eğer yürümüyor olsaydık öldüğünü düşünürdüm, ama hayır, ölseydi yürüyemezdi ve belki de yaşamıyordu da, sadece gidiyordu, nereye veya kime olduğunu bilmeden...

“şimdi yoruldun mu peki” dedim,

“dinlenmeye ne dersin” dedi gülerek ve elini belimden çekip, kafasını da omuzumdan kaldırarak benden ayrıldı, sanki etimden bir parça kopuyormuş gibi hissettim, bedeninin ruhuma değen kısımları uzaklaşırken benden... ve gidip yanına oturdum.. saat gecenin biriydi ve bugüne kadar, gecenin bu saatinde dünyanın bu noktasına kimse ayak basmamıştı belki de...

ben yanına oturunca, dizlerime yattı ve “uyumak istiyorum” dedi, “hepsi bu, sadece uyumak, sana güvenebilir miyim?”

“evim var” dedim, “bu iş için bir evim var, uyumak için, hepsi bu, sadece uyuruz, günlerce uyuruz, haftalarca uyuruz, aylarca, yıllarca... ölene dek uyuruz, ne dersin?”

“soba?”

“soba da var”

“peki ya halı, yastık, yorgan, kanep, duvar”

“normal bir ev işte” dedim

“senden başka kimse var mı evde” dedi

“çoğunlukla ben bile olmuyorum” cevabını verdim ve o an bişi oldu, kendini bıraktı, nefes alış verişleri normale döndü, zaten hep normaldi, sadece o her dakika derin bir nefes alıyordu, sanki ciğerleri onu kandırıyormuş gibi, iç organlarına bile güvenmiyordu, güvenebileceği hiçbir şey kalmamıştı, ve gözleri, evet, göz kapaklarının arkasında uzun bir süre huzurlu bir şekilde saklandı onlar... ne her dakika olan derin nefes alışverişi, ne de arada bir kapalı kalıp, sonrasında korkuyla açılan göz kapakları... ölmüş olamazdı, sadece uyuyordu, hala ruhunu hissedebiliyordum çünkü, onun içinde, içerde bir yerlerde, saklanıp kalmıştı, yada daha önce hiç kimse fark etmemişti bir ruh taşıdığını, ama taşıyordu işte, ve sırf bu nedenle, yaşamak bu kadar zordu onun için... ve beklemek istedim, ta ki denizdeki dalgaları görebilene dek beklemek istedim, gökyüzü siyahtan kırmızıya, sonrasında da maviye dönüşene dek beklemek istedim uyumadan. Farkında mısınız? Havanın aydınlanması mucizevi bir şeydir, siyah, kırmızı, ve mavi.. ama tüm bu dönüşüm esnasında, bir yerlerde bir mor saklanıyor gibi, bu renk karışımları sanki O’nu vericekmiş gibi, ama vermedi, bir ara dalmıştım, ve gözlerimi açtığımda, O’nun haklı olduğunu anladım, hiç kimse güvenilir değildi, ve o -her nasılsa- bana güvenip, gözlerini kapatmış, ve kendini bırakmıştı... adını bilmiyordum, ona çeşitli isimlerde seslendim, ve birkaç güzel sıfat, mucizevi, esrarlı, ve harikulâde... ama yine de, kaybetmişim işte, orada öylece yatıyordu ve bir daha gözlerini açmayacaktı. tuhaf olansa, rüzgarın sert oluşuna rağmen, gözlerinin dışında eteklerinin de hiç açılmayışydı –elbiseleri bile ölmüştü belki de... öylece bekledim, ta ki, tekrar hava kararana, ve O, o karanlıktan sağ çıkıncaya kadar... siyah.. kırmızı.. ve mavi.. arada, bir mor gözden kaçmıştı işte –belki beş saniye belki de beş dakika uyuyakaldığım için... [01.11.2004 – 00:35]

geleceği beklerken bir öykü yazayım dedim

5 yıldır bu anı bekliyorduk.. uzaktık.. ve artık yakın olucaktık.. 5 yıl önce tanıştım onla.. nasıl olduğunu anlatmayacağım, çünkü uykum var ve başım ağrıyor, kesin sesinizi de okuyun..

5 yıl içinde çeşitli aralıklarla görüştük.. benden büyüktü ve bunu bizim dışımızda herkez sorun etmişti.. onun çevresi.. benim çevrem.. ama önemi yoktu.. takmıyorduk.. 5 yıl önce bu işi zamana bırakmıştık ve artık zamanı geldi dedik 5 yıl sonunda.. bu cümleme hasta oldum, tekrar etçem; 5 yıl önce bu işi zamana bırakmıştık ve artık zamanı geldi dedik 5 yıl sonunda..

ben kitaplarımı yazdım, yayınladım, üst kademe beyfendilerinin isteği üzerine, 15 ayımı sikip attım, ve birde ev iş olaylarını çözümlerim.. kitap işinden pek kazanamıyordum, bir kaç eleştiri almıştım, türkçeyi bozuyordum, basit yazıyordum, hep aynı şeylerden bahsediyordum ve birde kelime haznem azdı.. ve bende azıp üstlerine patladım; sikerim edebiyatı, beğenmeyen okumasın!

yayıncım ile de sorunlar yaşıyordum.. her yazdığımı basmazlardı, değıştirim değerlerdi, bende “fanzin ne güne icad edilmişim be bilader” derdim, “basmazsan basma” o zaman gözleri parlardı ibnenin, sanki ondan para kaçırıyormuşum gibi hissettiğini anlardım, gözlerinden.. gözler her bir şeyi eleverir.. gözler birer yalan makinesidir.. bilim adamlarına tavsiye, yalan makinesi yapmakla uğraşçaklarına, iğneden iplik geçirme makinesi icad etsinler, bu fikir bir arkadaşımın, benden size iletmemi rica etti..

her neyse, 5 yıl önce bir salı günü, yada perşembe, yada cuma, bir mail aldım.. “yazdıklarına bayılıyorum”. o zamanlar internette yayınlanıyordum ve ilk kitabımı basmak üzereydim.. “eyvallah” dedim ona.. sonra bir daha mail

attı, “ya abi sen süper adamsın”. alla alla, bi daha “eyvallah” dedim ve birde telefon verdim.. bazı şeyler özel kalmalı, ve bir de şu, uçağı bekliyorum.. uçak.. birazdan inicek ve bize gideceğiz..

uçak indi.. içinden tavşan çıktı.. gözlerimi ovuşturup tekrar bakınca, bunun tavşan değil, sevgilim olduğunu gördüm.. ben yanlış yazarım, yanlış görürüm, yanlış duyarım.. çünkü bir zamanlar hayatımı siken biri nedeni ile beynimi siktim, hap hap hap.. şimdi hiçbirşeye konsantre olamıyorum.. roman yazamıyorum bu nedenle, ama yazdırmayı tasarlıyorum.. şimdilerde moda oldu bu, buluyosun bi tip, anlatıyosun anılarını, o da yazıyor.. hem iyide satıyor bu, ama önce ünlenip magazinsel bir malzeme haline gelmem şart.. yoksa kimse sikemez beni.. bu işler böyle.. “oyunu kuralına göre oyna, oyunun kuralları sana kazandırıcak” der tanrım..

sarıldık, daha doğrusu o sarıldı, bende onu taklit etmeye çalıştım.. ben sevgimi bu yollarla göstermesini becerebilen biri değilim.. elinden tuttum ama, içimden gelirse tutarım.. otobüse bindik.. evime götürdüm onu..

geçtik içeriye.. evimi gördü.. inceledi..

“çok dağınık” dedi, ilk sözü buydu, “çok dağınık”.

“toplarsın” dedim, “ben dağıttım sen toplarsın.”

“çok severim herşey yerli yerinde olsun”.

“bende severim” dedim, “ama bir türlü beceremedim bunu”

“ben yardım ederim sana”

“bilakis”.

Onun sözlerini çalardım sıklıkla.. orijinal sözleri vardı ve öyküme cuk oturuyordu. birkaç kez ben imza dağıtırken... hey hey, bişi dicem, ben imza dağıtmaktan nefret ediyorum hayranlarım, lütfen bir dahaki imza gününde bana imzalanacak kitap getirmeyin.. imza dağıtmakta neyin nesi allahaşkına.. ben size söyleyeyim, şimdi şöyle bir olay var bu işte.. tipin teki, biraz hava yapayım diyor, iki türlü hava.. hem yazara, “ben seni okuyorum” demeye çalışarak dikkat çekmek istiyor, hemde arkadaşlarına imza göstereyim istiyor.. neyse, uzun süredir güzel bir yemek yiyememiştım, ailemden ayrılıp yalnız yaşamaya başladım başlayalı her hafta sonu anneme gidip yemek yerdim, tıkabasa dolar, bir hafta boyu yumurta ve makarnaya boyun eğdim.. ve şimdi aynı zamanda bir aşçı

bulmuştum kendime.. markete gittik öncelikle, ev bira şişeleri, çarşaf ve tütün ile kaphıdı.. ilk işi bunları temizlemek oldu.. daha sonra, ona ayırdığım bölme-ye kitap ve cd'lerini dizdi.. ardından 'yemek yapıcım sana' dedi..

“yap” dedim, “ama henüz son kitaptan para gelmedi, ve maaşımı da haftaya alıcım.. arkadaşlardan geçiniyordum 2 gündür, şu an kalmadı param”.

“bende de yok” dedi, “biliyorsun yani” şişeleri geri verdik, ve evde biriken şişeler ile bir ev satın alabileceğimin farkına vardım... ama işi abartmanında anlamı yoktu, neden öyle söyledim bilmem, en fazla köpek kulübesi satın alabilirdik o parayla.. ama yemeklik bişiler aldık biz.. köpek kulubesini yiyecek halimiz yoktu.. insanlar paraları ile ihtiyaçları olan şeyleri almalılar, ama günümüzde insanlar artık sapıttı ve çok çalışıp çok tüketiyorlar.. bu döngünün dışında kalıp, ye iç sıç modunda takılıyorum ben.. ve onun getirdiği cd'leri kurcalarken, aklıma 5 yıl önce bana dedikleri geliyor, arkasından yaklaşım sarılıyor ve “seni seviyorum” diyorum.. aynı şekilde karşılık vermiyor, “şurdan tuzu uzatsana” diyor..

“Seni seviyorum” demek eğer bir dişli çark düzenine inerse, o halde o iş çabuk biter.. seni seviyorum denilen her an, buna karşılık vermediği için küsüyorsan karşındakine, sen bir insanı değil, dişli çarkı seviyorsundur ve kendinde bir çarksındır.. bu iş böyle olmaz! Günümüzdeki boşanmaların en büyük nedeni, çiftlerin birbirlerini dişli çark olarak görmeleridir..

Uzatıyorum tuzu ve tekrar odaya dönüp cd'leri kurcalıyorum.. buluyorum aradığımı ve cd player'a yerleştiriyorum.. ne dediğini bilmiyorum herifin ama bu bir jest, letdown jesti.. ve daha sonra yemek yiyoruz.. saat 7 gibi.. ve daha sonra konuşuyoruz.. gece yarısına kadar.. şarap içip konuşuyoruz.. sızıyoruz..

Sabah oluyor.. ve uyanıyorum.. eehh, kesin be, her öykümde aynı şeyi dicem ben, “sabah oluyor.. ve uyanıyorum”. Ne yani, sabah olunca uyanmıyor musun sen?

Başım ağrıyor.. akşamdan kalmayım.. kusuyorum.. ve su içiyorum.. kana kana.. akşamdan kalma olduğumun her sabahı başım ağrır, 2 şişe su içerim ve kusarım.. beynim tamamiyle boştur.. anlık, gelgitlerden arınmıştır.. gelgit düşünceler yoktur.. geçerim yazının başına.. ve yazarım.. ve belkide bir gün, böyle bir şeyler yaşayacağım.. şimdilik beklemekteyim.. [24.09.2004 – 00:42]

